

АЗ И МОЯТА ГОЛЯМА УСТА

**Причината за проблемите ви
е точно под носа ви**

от Джойс Майер

превод от английски: Димитър Працинков
2000

Информация за Джойс Майер

Джойс Майер преподава Библията от 1976 год. До 1980 год. работи като помощник-пастор в един християнски център в Сент Луис, Мисури, САЩ, а след това създава и ръководи собствена фондация, наречена “Живот в Словото.” Нейни проповеди се четат по 250 радиостанции в САЩ. През 1993 год. създава 30 минутна телевизионна програма, наречена “Живот в Словото с Джойс Майер”, която се излъчва в САЩ и в няколко други страни. Аудиокасети с нейни проповеди се разпространяват по цял свят. Тя посещава много страни, провежда семинари и иконференции и проповядва в местни църкви.

Джойс и съпругът ѝ Дейв Майер, който е бизнес-администратор в нейната фондация, са женени от 31 години и имат 4 деца. Три от тях са женени, а най-малкият им син живее с тях във Фентън, Мисури, предградие на Сент Луис. Джойс вярва, че Бог я е призовал да набира вярващи в Божието Слово. Тя казва: “Исус умря, за да освободи поробените, а огромен брой християни нямат или почти им липсват победи в ежедневието им.” Тъй като тя самата е била в такова положение преди много години и е намерила свободата, за да живее победоносно, като прилага Божието Слово в живота си, Джойс е способна да освобождава пленниците и да превръща в красота

пепелта от миналите спомени. Джойс преподава емоционално излечение и свързаните с това проблеми на срещи навсякъде в САЩ, като е помогнала на хиляди хора да се излекуват. Записала е над 160 различни албуми с аудиокасети и е автор на 20 книги, създадени с цел да помага на християните

Съдържание

Въведение:	3
Част 1 Да се научим да говорим с езика на Бога	3
Част 2 Влиянието на думите в природното царство	6
Част 3 Призоваване на онези неща, които ги няма, все едно че ги има	9
Част 4 Предсказвайте бъдещето си	13
Част 5 Да се превърнем в говорители на Бога	17
Част 6 Ако се оплакваш, ще останеш в плът, а ако възхваляваш Бога, ще бъдеш възкресен	19
Част 7 Преминете от другата страна	26
Част 8 Дали устата ви е спасена?	32
Част 9 Постенето включва устата ви	35
Част 10 Клеветническата уста	37
Част 11 Ядните и прибързаните думи водят до неприятности	41
Част 12 Не говорете лоши и зли думи	47

Въведение

“Кой знае ума (чувствата и целите) на Господа, за да може да му дава съвети? Но ние имаме ума на Христос.” (1 Кор.2:16) Като вярващи, ние сме длъжни да разбираме душата и да бъдем обучени да различаваме какво става в нея. Както е показано в това проучване, душата се състои от ум или интелект, воля и чувства. **Тъй като душата е пълна с “его,” тя може и трябва да бъде очистена и предложена като съд,** който е подходящ да бъде използван от Създателят (2 Тим.2:21).

Устата ни дава израз за това, което мислим, чувстваме или искаме. **Умът ни казва какво мислим, което не е задължително да съвпада с това,** което мисли Бога. **Волята ни казва това, което искаме ние, а не това, което иска Бога.** **Чувствата ни казват какво чувстваме ние, а не това, което чувства Бога.** В процеса на своето очистване, **душата ни се научава да носи мислите, желанията и чувствата на Бога** и тогава ние се превръщаме в говорители на Господа! В 1Кор.2:16 Божието слово ни учи, че на нас ни е даден ума на Христос и че съхраняваме в себе си мислите, чувствата и целите на Неговото сърце. Ние ги съхраняваме в себе си, но ако душата ни **“не е разпънатата ни на кръст”** тя ги “блокира” и не им позволява да се проявят. На лице е една постоянна борба между плътта и духа.

Тялото и душата съвместно правят това, което Библията нарича “плът.” **Поради това ние ще използваме думата “душа” и “плът” като синонимни и взаимозаменяеми думи.** Човек иска да мисли собствените си мисли, но Бог желае човешкия ум да размишлява над Божиите мисли. Човек иска това, което желае, но ако се предостави на Светия Дух, желанията му могат да бъдат заменени от желанията на Бога. Човек живее преди всичко под влияние на чувствата си, които очевидно са враг номер едно на вярващите. Чувствата могат да бъдат обучени да се подчиняват на Духа, но това е процес, за който са необходими време и упоритост. Тази книга е за устата и както вече споменах, устата дава израз или на плътта или на духа. Устата може да бъде използвана, за да изговаря Божието Слово или да бъде средство за изразяване работата на Сатаната. **Не вярвам, че някое дете на Бога иска да бъде използвано като говорител на дявола, но много хора постъпват точно така.**

Пр.18:21 казва: “Смърт и живот има в силата на езика, и ония, които го обичат, ще ядат плодовете му (за смърт или живот).” В Библията няма тема, към която трябва да се отнасяме по-сериозно от темата за устата, за това което говорим. Устата може да бъде използвана, за да носи благословии или наставления не само за собствения ни живот, но и за живота на много други хора. За устата са написани безброй прекрасни книги. Трябва да признаем, че когато Бог започна да зарежда сърцето ми с желанието да напиша книга на тази тема, аз си помислих: “Какъв е смисълът? Какво мога да кажа, което вече не е казано?” Но аз вярвам, че Бог иска да бъде написана подобна книга и съм убедена, че тя ще бъде навременна за всички, които я прочетат. Моля се помазанието на Светия Дух да бъде върху тази книга по един мощен начин, за да донесе откровение, убеждение и разкаяние. Моля се докато четете написаното в нея, то да запали в душата ви едно ново желание да бъдем говорители на Бога.

Част 1

Да се научим да говорим с езика на Бога

А Исус в отговор им каза: “Имайте (постоянна) вяра в Бога. Истина ви казвам: Който рече на тая планина: Дигни се и хвърли се в морето, и не се усъмни в сърцето си, но повярва, че онова, което казва, се сбъдва, ще му стане.” (Марк 11:22-23)

Имате ли проблеми? Причината за тях е точно под носа ви. Поне по-голямата част от нея. Не вярвам, че човек може да живее победоносно, ако не бъде добре информиран за силата на думите. Обикновено когато имаме планини в живота си, ние говорим **за** тях, **докато Библията ни учи да говорим на тях,** така както ни казва Исус в този откъс.

Дали говорите **за** планините си или говорите **на** планините си?

Когато Исус казал, че трябва да говорим на планините си с вяра, **като им заповядаме да се повдигнат и да се хвърлят в морето**, това е едно радикално твърдение, което заслужава да бъде проучено. Преди всичко, как се обръщаме към планините в живота си? Очевидно е, че не трябва да се нахвърляме върху тях със собствената си воля, **а с волята на Бога, която е разкрита в Библията**.

В Лука 4 се разказва, че когато Исус бил изкушаван от Сатаната в пустинята, **на всяко изпитание Исус отговарял с Божието Слово**. Той постоянно казал: “Писано е” и е цитирал стихове от Писанията, които съответствали на изговаряните лъжи и измами на дявола. Ние имаме склонността да “опитваме” за малко, но когато не получим бързи резултати, **спираме да говорим Словото на проблемите си и още веднъж се връщаме да говорим за чувствата си**, което може би е причината да изпадаме в затрудненото положение. Един каменоделец може да удари 99 пъти с чука си по скалата и да липсват видими доказателства, че тя се пропуква. Чак при стотния удар камъкът може да се разцепи на две части. Всеки удар е отслабвал здравината на камъка, **независимо, че не е имало признаци**, които да показват, че това е така. **Упоритостта и постоянството представляват една жизненоважна връзка с победата**. Длъжни сме да вярваме и да сме решени да се придържаме към вярата, докато видим резултатите.

Подчинението и прошката са точно толкова важни, колкото и вярата и постоянството

„Затова ви казвам: Всичко каквото поискате в молитва, вярвайте (бъдете сигурни и уверени), че сте го получили, и ще ви се сбъдне. И когато се изправите на молитва, прощавайте, ако имате нещо против някого, за да прости и Отец ви, Който е на небесата, вашите прегрешения“ (Марк 11:24-26).

За да бъдем сигурни, че поддържаме баланс в това учение, позволете ми да кажа, че говоренето на Божието Слово на планините в живота ни е мощно и абсолютно необходимо условие, за да победим. Но това не е единственото учение в Библията. **Например, подчинението също е толкова важно**. Ако човек си мисли, че може да живее в неподчинение и в същото време да каже на някоя планина да се махне от живота му, с очакването това да стане, ще бъде разочарован горчиво, както ясно е казал Исус.

Откъсът Марко 11:22-26 трябва да се разглежда като едно цяло. В ст.22 Исус казва да вярваме постоянно в Бога. В ст.23 Той говори за освобождаваща вяра, с която говорим на планините. В ст.24 Той говори за молитвата и за това колко важно е да се молим с молитви, които са изпълнени с вяра. В ст.25 Исус ни нарежда да прощаваме, а в ст.26 ни казва, че ако не простим, нашия Отец на небето също няма да прости греховете ни. **Ако сърцето ни е пълно с непрощителност, ние нямаме власт да говорим на планините си, а това е често срещан проблем сред християните**. Много хора, които приемат Христос като свой Спасител, стават жертва на измамата, **като се опитват да се подчиняват на някои от принципите на Бога, но същевременно не се подчиняват на други принципи**. Подчинението е централна тема в Библията. За много от нас живота се е превърнал в нещастие, благодарение на неподчинението. Неподчинението може да има формата на пренебрежение или на бунт, но единствения начин да излезем от нещастieto е да се разкаем и да се върнем към подчинението.

Не пренебрегвайте “ако и “но”

„Ако слушаш добре гласа на Господа твоя Бог и внимаваш да вършиш всичките Негови заповеди, които днес ти заповядвам, тогава Господ твоя Бог ще те въздигне над всичките народи на света. И всичките тия благословения ще дойдат на тебе и ще почиват на тебе, ако слушаш гласа на Господа твоя Бог.“ (Втор.28:1-2)

Моля ви да подчертаете “ако” в този откъс. Толкова често избираме да пренебрегваме условията “ако” и “но” от Библията. Например, разгледайте 1Кор.1:9-10: *„Верен (надежден, заслужаващ доверие, винаги изпълняващ обещанията си) **е Бог** (и на Него може да се разчита), **чрез Когото сте били призвани в общението на Сина Му Исус Христос нашия Господ**. Моля ви, братя, за името на нашия Господ Исус Христос, всички да говорите в съгласие и да няма раздори между вас, но да бъдете свършено съединени в един ум и в една мисъл.“* Ние виждаме, че Бог е верен и разбираме, че възприемаме тази вяроност, когато Го почитаме с послушание в отношенията си с Него. Неподчинението ни не променя Бога. Той продължава да бъде верен, но подчинението отваря вратата на благословията, която благодарение на Божията доброта е вече там, пред вратата и чака, за да влезе при нас. По моя преценка настоящата книга би могла да бъде да се превърне в трагедия, **ако се бях опитвала да ви поучавам, че можем да получим това, което казваме, без да изясня, че то задължително трябва да е в хармония със Словото на Бога и с Неговата воля**. “Говоренето на нашите планини” не е някаква магическа формула, която можем да използваме, когато сме в затруднение или когато искаме нещо за себе си и след това да продължаваме плътския път на неподчинението.

Младенци

„И аз, братя, не можех да говоря на вас, като на духовни (мъже), но като на плътски (мъже на плътта, в които преобладава земната природа), като на младенци (в новия живот) в Христа (които все още са неспособни да говорят)“ (1Кор.3:1).

Дотогава, докато сме плътски, ние трябва да се надяваме **и да се молим Бог да ни окаже милост, за да не получим онова, което казваме**. Докато сме плътски, ние ще казваме много неща, които са съобразени с нашата воля, а не с Божията воля, защото просто все още не можем да говорим по друг начин. Както ни казва Павел в този откъс, като “бебета в Христа” ние все още не знаем как да говорим. Точно така, както бебетата са длъжни да се научат да говорят езика на родителите си, така и християните трябва да се научат да говорят по Божия начин. *(Коментар: Понякога Бог позволява, като вид наказание, да получим това, което искаме, за да се уверим сами, колко грешно сме се молили. Д.Пр.)*

Да се научим да говорим на Божия език

„*Защото всеки, който се храни с мляко, е неопитен в учението за правдата* (за хармония на цел, мисъл и действие с Божията воля), *понеже е младенец* (все още не може да говори). *А твърдата храна е за пълнолетните, които чрез упражнение са обучили чувствата си да разпознават доброто и злото* (да различават между това, което е морално, добро и благородно и онова, което е зло и противно на божественото или на човешкия закон)“ (Евр.5:13-14).

Веднъж чух да се казва, че човек, който живее с вяра никога не би се молил с думите: “Ако това е волята Ти.” Тъй като тогава бях млада християнка и ми липсваше допълнително обяснение, аз приех казаното в това твърдение като някаква крайност. Същевременно чувах, че бих могла да получа онова, за което се моля, но никой не ми каза, че за да стане това е необходимо да порасна. Може би някой и да е споменавал за това нещо, но аз съм била толкова ангажирана със себе си, че не съм го чула, **но на мен определено ми липсваше равновесието. Аз се стремях към това, което исках и си мислех, че съм открила нов начин, за да го получа.**

В Библията има някои неща, които са толкова ясни, че за тях в молитвите си не трябва да използваме думите “ако това е волята Ти.” **Спасението е добър пример за подобна яснота.** В 1 Тим.2:3-4 Библията твърди, че желанието на Бога е всички хора да бъдат спасени и да стигнат до положението да го познаят. Аз никога не би трябвало да се моля по следния начин: “Скъпи небесни Татко, в името на Исус те моля да спасиш, ако това е волята Ти.” **Аз вече знам, че Бог иска този човек да бъде спасен.** Яков 4:2 казва, че не притежаваме, защото не се молим. В Яков 4:3 се казва, че понякога се молим, но въпреки това не получаваме, защото се молим с погрешни и зли намерения и с егоистични молитви. **Аз разбирам, че понякога е трудно да повярваме, че то се отнася и за нас, но независимо от всичко, то е вярно.** То е особено вярно за един вярващ човек, който не е позволил в живота му да се извърши очистителния процес на Бога. **В това състояние такъв човек има Бога в себе си, но освен това в него съществува и изобилие от “егоизъм.”**

Вярвам, че в такива случаи, когато се молим за нещо, което не е ясно дефинирано в Словото и когато не сме сигурни, дали сме чули нещо от Бога по този въпрос, мъдро е и е проява на искрено подчинение пред Господа да се молим с думите “*ако това е волята Ти.*” Спомням си един случай преди много години, когато със съпруга ми Дейв прекарвахме отпуската си в едно прекрасно място в Джорджия. Бяхме извънредно уморени и Бог направи възможно да си вземем почивка, за да се възстановим. Толкова много харесвахме това място, че започнахме да правим планове как през следващата година ще дойдем отново с децата си и ще прекараме една дълга отпуска. Бяхме много вдъхновени от тази идея и постоянно говорехме за нея. Аз започнах да “декларирам”, т.е. да правя устни признания: “Следващата година ще дойдем отново и цялото ни семейство ще бъде благословено с една почивка на това място.” Внезапно Светия Дух проговори и ми каза написаното в Яков 4:15: „*Вместо това, вие трябва да казвате: Ако иска Господ, ние ще живеем и ще направим това или онова.*“ След това започнах да чета Библията и забелязах Яков 4:16: „*Но сега славно ви е да се хвалите* (фалшиво). *Всяка такава хвалба е зло.*“

Има разлика между вярата и увереността от една страна и глупостта и предположенията от друга. Ако не се прави ясна разлика между двете, духовния ни живот се превръща не в триумф, а в трагедия. Лично аз считам, че не съм слаба във вярата, ако се моля така: “Боже, искам това нещо....Ако това е волята Ти, ако това е в хармония с плановете Ти, ако това е най-доброто, което Ти искаш за мен и ако според Тебе сега е времето да го получа.” Пр.3:7 казва: „*Не мисли себе си за мъдър... Аз поставих това в сърцето си и вярвам, че то ми е спестило много болка.*” Имаше време, когато си мислех, че знам всичко и че ако някой ме послуша, той просто ще заживее щастливо. Тогава още не бях открила, че тъкмо обратното - не знам нищо, особено ако се сравнявам с това, което Бог знае. **Длъжни сме да се съпротивляваме на изкушението да играем ролята на бог.** Тъкмо обратното, трябва да позволим на Бога да бъде Бог.

Умереност, мъдрост, пресметливост, разум и разсъдливост

„*Мъдрият се бои и се отклонява от злото, а безумният самонадеяно се хвърля напред.*“ (Пр.13:16)

Позовавайки се на 20 годишните си наблюдения на царството на Бога, на мен ми се струва, че хората и учителите имат трудности с умереността. Учението за силата на думите, за устата, за изповядването, за даването на живот на умерените неща и за създаването на неща, които не са съществували е един пример, чрез който видях, как хората се освобождават от крайностите. **Изглежда, че плътта иска да живее в**

канавката от едната или от другата страна на пътя, но ѝ е трудно да застане по осовата линия на магистралата, между обезопасителните линии, разделящи двете посоки на движението.

„*Бъдете с бистър ум* (въздържани, с трезвен ум) *и стойте наизрек, защото врагът ви, дяволът, като рикаещ лъв* (изпитващ изгарящ глад) *обикаля наоколо, търсейки кого да погълне*“ (1 Пет.5:8). **Крайностите наистина са игралното поле на дявола.** Ако той не може да принуди един вярващ човек изцяло да пренебрегне истината и да заживее в измама, следващата му тактика е да го направи едностранчив и да изгуби равновесието си, като му посочва истината, че след като е станал християнин, той не е станал по-богат от преди. Понякога такъв човек може да е станал даже и по-беден. **Мъдростта е централна тема в Библията.** Всъщност, без мъдрост не може да се постигне истинска победа. В тълковния речник “мъдростта” се определя като: 1) Разбиране на това, което е вярно, правилно и дълготрайно. 2) Разсъдливост, разум. Срещата съм се с много хора, както обикновени, така и църковни служители, които просто не се придържат към здравия разум. Мъдростта не се проявява в крайности. Пр.1:1-4 ни казва, че мъдростта е пълна с пресметливост и предпазливост, а това са добри правила за поведение.

В тълковния речник се дава следното определение за “предпазливост”: “внимателно поведение; икономия.” Прилагателното “предпазлив” се определя като: “човек, използващ разсъдливостта или здравия разум, когато се справя с практическите въпроси.” Вярвам, че можем да кажем, че мъдростта представлява комбинация от умереност, здрав разум и разсъдливост. Един учител по Божието Слово трябва да бъде отговорен и да изясни за себе си, както и да бъде достатъчно уверен, че слушателите му разбират правилно това, което им говори. Да се говори нещо от рода: “човек може да получи това, за което се моли,” без да се дава някакво допълнително обяснение, е опасно за неукрепналия християнин. Вярвам, че като учители, които са призвани да обучават децата на Бога, ние сме отговорни да разберем, че не всички от тези, които ни слушат, разбират, че твърдението, че “човек може да получи това, за което се моли,” **АКО** то е в хармония с Божието Слово и воля за него в конкретния момент от живота му.”

Хора, които са под влияние на плътта възприемат всяка казана дума с “плътско ухо.” Когато израснат духовно, те чуват същите думи, но влагат в тях напълно различен смисъл от времето, когато са ги чули за пръв път. Твърде възможно е грешката да не е в самото съобщение, а в липсата на разяснение, което да предпази духовното “бебе” от опасността да живее в канавката в продължение на няколко години, преди да се научи как да стои по средата на магистралата. Повечето учители притежават определени “склонности” в учението си, много от които са основателни.

Учителите са принудени да се подчинят на призива на Бога за живота им. Някои хора са призвани да окуражават и да поддържат децата на Бога във вдъхновено състояние на духа и да ги призовават да бъдат усърдни и старателно да вървят напред. Други може да са призвани да преподават вярата, а трети да преуспяват. Има хора, които са призвани да преподават изключително за доходите и финансите. Други са призвани да обучават и да демонстрират изцеление. Аз установих, че когато хората са призвани да вършат нещо, те са толкова изпълнени с това, което Бог им е възложил, че ако не бъдат внимателни, **те могат да се превърнат в едностранни личности и да започнат да се държат така, като че ли преподаването от тях учение е единственото важно нещо в Библията.** Подобно поведение може да не е преднамерено или съзнателно, но още веднъж искам да кажа, че ние сме отговорни да се убедим, че преподаваме учението си по един балансиран начин, помнейки за “бебетата в Христос,” които знаят само това, което им казваме и нищо повече. **Силно вярвам в силата на изповедта, вярвам че трябва да говорим на нашите планини, вярвам, че в много, ако не и във всички случаи, причината за проблемите ни е точно под носа ни, т.е. в устата ни. Освен това силно вярвам в узряването на вярващия, в разпъването на кръст на плътската ни природа, в умъртвяването на егоизма, в необходимостта от подчинение и послушание пред Светия Дух.** С други думи, аз не се опитвам да ви науча на нещо, просто за да ви помогна да решите проблема си или да получите нещо, към което се стремите. Надявам се да ви помогна да се научите да бъдете в хармония със Светия Дух, за да видите как ще се изпълни волята на Бога в живота ви.

Част 2

Влиянието на думите в природното царство

„...*ако изповядаш, че Исус е Господ и повярваш в сърцето си* (ако се прилепиш до, ако си убеден, ако се надяваш и ако се опираш на истината), *че Бог го възкреси от мъртвите, ще бъдеш спасен. Защото вярваме със сърцата си* (придържаме се, вярваме и разчитаме на Христос) *и това води до нашето оправдание* (биваме обявявани за праведни и приемливи от Бога) *и изповядаме с устата си* (обявяваме открито и свободно за вярата си) и това води до нашето спасение“ (Рим. 10:9-10).

В този откъс апостол Павел говори за духовната истина, свързана с нашето спасение, но аз вярвам, че това е истина, която е валидна и за други неща. **Изповядването на вярата потвърждава спасението на говорещия пред хората, а не пред Бога. Бог вече знае какво се намира в сърцето на този човек.** Изповядването потвърждава позицията на вярващия пред врага на душата му. То обявява промяна в предаността. По-рано този човек е служил на дявола, но сега става очевидно, че той сменя господаря си. Старият библейски изследовател Вайн определя две от гръцките думи, преведени като “да потвърдя” по следния начин: “да направя здраво, да установя, да направя сигурно” и “да го узаконя, да го направя да действа, да е валидно, да му придам власт и влияние.”

Гръцката дума, преведена като “потвърждаване” се определя като “авторитетно потвърждаване.” Поради това, можем да кажем, че устното признание прави здраво, установява, прави сигурно, придава валидност, дава власт и потвърждава спасението. С други думи, “признанието” приковава спасението към мястото му.

Обявяване на постановлението

„Аз ще извя постановлението; Господ ми каза: Ти си Мой Син; Аз (обявявам, че) днес Те родих.“ (Пс. 2:7) Веднъж гледах филм, в който един цар издаде указ. Той издаде закон и изпрати конници, за да го разнесат по цялото царство и да го обявят на гражданите на царството. В Библията се говори за подобно издаване на царски указ в Ест. 8:8-14 от Стария Завет и в Лука 2:1-3 от Новия Завет. В Пс.2:7 псалмистът пише, че той ще обяви указът (постановлението) на Бога. Какъв указ? Това е указът, в който Бог обявява, че Той (**говорейки за Исус**) е Неговият единствен възлюбен Син (Евр. 1:1-5).

Написаното Слово на Бога е Неговия формален указ. Когато един вярващ обяви това Слово чрез устата си, когато сърцето му е изпълнено с вяра, неговите изпълнени с вяра думи излизат напред, за да установят Божия ред в живота му. **Когато бъде обявен царския указ, нещата започват да се променят!**

Планът е на Бога, а изборът е наш

„Защото Ти си образувал чреслата ми, обвил си ме в утробата на майка ми. Ще те славя, защото страшно и чудно съм направен; чудни са Твоите дела и душата ми добре знае това. Костникът ми не се укри от Тебе, когато в тайна се работех, и в дълбочините на земята ми се даваше разнообразната ми форма. Твоите очи видяха необразуваното ми вещество и в Твоята книга бяха записани всичките ми определени дни, докато не съществуваше ни един от тях.“ (Пс.139:13-16) Божият план за живота ни е бил определен в духовното царство още преди създаването на земята и това се вижда добре: *„Защото аз зная мислите, които мисля за вас, казва Господ, мисля за мир, а не за зло, за да ви дам бъдеще и надежда.“* (Йер. 29:11) Сатаната работи упорито, за да унищожи Божия план за по-голяма част от хората и има много висока степен на осезаемост. Бог изпрати Своя собствен Син Исус, за да ни освободи и да постави нещо важно на правилното му място. Той е написал волята Си за живота ни и ние вярваме в това и когато го обявяваме гласно, то буквално започва да се превръща в действителност. Някои хора вярват в това в много голяма степен, но други рядко говорят гласно за вярата си. Може би причината е, че те вярват, но не говорят. Такива хора могат да видят някои резултати от вярата в живота си, но това няма да са онези радикални резултати, които биха получили, ако бяха предоставили устата и умовете си в служба на Бога (Рим. 10:9-10).

Някои хора се опитват да живеят в благословиите на Господа, като същевременно с това продължават да говорят като дявола. Не трябва да правим тази грешка. Ние няма да видим положителни промени в ежедневието си, ако продължаваме да говорим негативни неща. Трябва да помним, че това което говорим ще се върне при нас. Ние се докосваме до духовното царство и вземаме от него според думите си. Можем да се докосваме до царството на Сатаната, до царството на проклятието и да вземаме от там злото и отрицателните неща или обратно, можем да се протягаме към царството на Бога, към царството на благословиите и да вземаме от там добрите и позитивните неща. **Изборът зависи от нас и решението се взема само от нас.**

Създаден и поддържан от Божието Слово

„Защото вярваме, ние разбираме, че вселената (в миналото) е сътворена (оформена, подредена и снабдена по предназначението си) по заповед на Бога и видимото се е родило от невидимото.“ (Евр. 11:3)

Създадената от Бога земя не е направена от материали, които са видими. Както четем в Бит. 1, Бог е говорил и нещата са се появили: светлината, небето, земята, растителността, растенията които раждат семена и плодоносните дървета, слънцето, луната и звездите; рибите и птиците; всяко живо същество: добитък, пълзящите насекоми и създания, дивите зверове и домашните животни. **Земята и всичко по нея е създадено от невидимото и сега се поддържа от невидимото.** В Евр.1:3 се казва, че Бог: *„...крепи всичко чрез могъщото си слово“* Вселената, която е била създадена от могъщите Му думи и в наши дни се крепи от същите неща. Човек може да си каже: “Да, сигурно, Джойс, но това е Бог.” Ние трябва да помним, че сме създадени по Божия образ и подобие (Бит.1:26-27) **и от нас се очаква да постъпваме като Него.**

Прави това, което прави и Бог

„*Вие сте Божи деца, които той обича. Затова се старайте да бъдете като него* (подражайте Му и следвайте примера Му) *и живеете в любов* (подражайки на Отца си).“ В този откъс Павел казва, че трябва да подражаваме на Бога и да следваме Неговия пример. В Рим. 4:17 се казва, че Бог е, „*Който съживява мъртвите и повиква в действително съществуване онова* (което е предсказал и обещал), *което не е съществувало*.“ Библията е Божието обещание към нас и **ние трябва да говорим за тези неща, които Бог ни е обещал, все едно че те вече съществуват**. Не трябва да губим увереността и балансираността си, поради това ми позволете да ви дам един пример. Нека да приемем, че един човек се чувства болен. Той кашля, гласът му е хриплив и е около три октави под нормалната му височина. Носът и очите му са червени и сълзят, и той изглежда и се чувства много изморен и изтощен. Един приятел го пита: “Болен ли си?” Кой е правилният отговор, който този човек трябва да даде, който от една страна да бъде изпълнен с вяра, но от друга страна да бъде искрен и окуражителен за приятеля му? Вярвам, че част от отговора се намира в зависимост от това, къде в духовно отношение се намира питащият приятел.

Но го правете мъдро

„*Защото, въпреки че съм свободен от всички, аз станах роб на всички, за да мога да спечеля повечето от тях* (за Христос). *За юдеите станах юдеин, за да мога да ги спечеля. За онези, които са подчинени на закона* (аз) *станах като човек, който е подчинен на закона, въпреки че аз самият не съм подчинен на закона, за да мога да ги спечеля. За онези, които не са подчинени на закона станах като човек, който не е подчинен на закона, въпреки, че аз не съм без Божий закон - подчинен съм* (и се придържам специално) *на Христовия закон, за да мога да ги спечеля*. (Накратко казано) *Станах всичко за всички, за да мога по всякакъв начин* (на всяка цена и по всички възможни начини) *да спася част от тях* (като ги спечеля да повярват в Исус Христос). 1 Кор. 9:19-22

Апостол Павел казва, **че е посрещал хората там, където те се намират, с цел да ги спечели за Христос**. Освен че ни казва да подражаваме на Бога, той ни казва да подражаваме и на него самия: *Следвайте моя пример, както аз следвам примера на Христос* (1 Кор.11:1). Това е особено важно, когато имаме работа с хора, които нямат духовно познание и не разбират. Ако приятелят, който се интересува за здравето на болния човек не е християнин, отговорът трябва да е различен от отговора, който може да се даде на един християнин. Например, ако аз съм на мястото на болния човек и бъда запитана за здравето си, аз просто бих отговорила: “Не се чувствам много добре, но вярвам, че ще стана по-добре.” Или може би ще кажа: “Тялото ми е атакувано, но се моля на Бога да ми помогне.” Толкова често добре разбиращите, но твърде ревностни християни, които не се подчиняват на здравия разум, **отблъскват другите хора от Христос, когато действат като същества от друга вселена**. Дължни сме да помним, че като вярващи ние употребяваме език, които е неразбираем за невярващите хора. Например, няма да е правилно да кажем на един невярващ: “Благословен е Бог, защото дяволът може да счита, че ме е заразил с някаква болест, но аз не съм заразен, а съм изцелен чрез бичуването на Исус!” Подобен начин на говорене не демонстрира любов към питащия човек, особено ако знаем, че той няма и най-малка представа за това, за което говорим. Хората са използвали такъв език при разговор с мен и въпреки, че аз **знам** за какво говорят, винаги съм го възприемала като плесница по бузата. Такива хора обикновено са много резки в отношенията и в маниерите си. Те са толкова поробени от желанието си да бъдат излекувани, **че не са чувствителни към Светия Дух**. Те не се замислят как думите им могат да засегнат човека, който се опитва да им покаже, че ги обича, като проявява загриженост за тях.

Даже между вярващи, които се разбират помежду си, ние можем да действаме на едно ниво, при което устно не сме постигнали “съгласие с болестта,” но въпреки това да не използваме груб език. Много хора, които си мислят, че са израсли много във вярата, са доста странни, когато не показват никакъв плод на Духа (Гал.5:22-23), **особено плодът на любовта**, на този най-превъзходен начин, който използва апостол Павел, за да ни каже да не бъдем груби или с лоши обноски (1 Кор.13:5). Тъй като вярата работи чрез любовта, според Гал.5:6, аз се съмнявам, че вярата ми ще проработи и ще бъде излекувана, ако съм груба към другите хора. Хората по правило нямат склонност да са груби, грубостта е белег, че те просто са изгубили равновесието си. Изпаднали в това състояние, те си мислят, че ако потвърдят, че са болни, това би представлявало отрицателно признание. Но ако са болни и това е очевиден факт, защо би трябвало да се отрича? Истината е, че Исус е нашият Изцелител и тази истина е по-силна от факта, че сме болни.

Беше факт, че поради насилието, на което бях подлагана през по-голямата част от живота си, аз се намирах в много объркано състояние. Факт е, че сега съм излекувана чрез силата на Божието Слово и на Светия Дух. Не беше необходимо да отричам къде се намирах, за да се окаже там, където се намирам сега. Аз трябваше да намеря един по-позитивен начин на говорене за проблемите си и да позволя на говоренето ми да бъде изпълнено с надежда, а не с безнадеждност, да бъде пропито с вяра, а не със съмнение. Като подражатели на Бога, ние трябва да правим това, което прави Онзи, който *създава онова, което не е съществувало* (Рим.4:17). Ние можем да правим това, **без да нараняваме или да обиждаме хората, които не**

разбират. Можем да “обявяваме указа” насаме и когато някой ни попита за нещо, ние можем да намерим начин да останем позитивни и въпреки това да не оставим в питащият впечатлението, че християните са хора от друг свят и че всичко, в което вярват е неразбираемо и тайнствено.

Недуховните хора трябва да бъдат обучавани, а също и ние самите. Апостол Павел е разбрал този факт. Точно това е имал предвид, когато е писал до църквата в Коринт: *Без Духа човек не приема истините, които Божия Дух разкрива, защото за него те са глупост (безсмислена глупост) и той не може да ги разбере* (да започне все по-добре да ги различава и да ги разпознава), *тъй като те могат да бъдат преценени само духовно*. (1Кор. 2:14) В откъс от едно друго послание Павел продължава същата тема: *„Бъдете мъдри (живейте предпазливо и с разбиране) в отношенията си към онези, които не са част от църквата (които не са християни) ... Нека говоренето ви да бъде винаги благо (приятно и разумно), подправено с мъдрост (за да не бъдете никога в губеща позиция), за да знаете как трябва да отговаряте на всеки (който ви запита)*. Кол.4:5-6. С други думи, Павел е казвал на вярващите от неговото време, както и на нас: “Внимавайте как говорите на хората, които не са на вашето ниво на духовност. Използвайте мъдростта и здравия разум. Бъдете ръководени от Светия Дух.”

Част 3

Призоваване на онези неща, които ги няма, все едно че ги има

„...Бог, Който дава живот на мъртвите и създаване онова, което не е съществувало.“ (Рим.4:17)

За мен една от най-големите привилегии, които притежаваме като деца на Бога, **е възможността да достигнем до царството**, където се намира Бога **и да създаваме “неща, които не са съществували.”** Трябва да разберем, че тази схема може да работи и срещу нас, ако призоваваме онези неща, които не са според волята на Бога, а идват от противника. Всъщност, **хората изглежда че имат склонност да си търсят белята**. Например, един човек се подсмива и казва: “Може би се разболявам от този грип, който върлува в момента.” Или друг човек чува някакъв слух, че фирмата в която работи ще уволнява част от служителите си и казва: “Сигурно ще загубя работата си. Така става винаги с мен, когато животът ми започне да се подобрява, нещо лошо непременно **ще ми се случи.**” Такива хора също се докосват до духовното или невидимото царство и призовават онези неща, които ги няма, все едно че ги има. Те се страхуват от това, което още не се е случило и чрез негативната си вяра изговарят думи, които ще формират бъдещето им.

Пазете списък с признания

„Аз повярвах (бях уверен, разчитах на, държах се за моя Бог), *затова говорих...*(Пс. 116:10). **Аз препоръчвам да си съставим един лист от признания - неща, които могат да бъдат подкрепяни от Божието Слово - които ще трябва да изговаряте гласно за живота си, за семейството си и за бъдещето си.** Когато за пръв път започнах да се обучавам на тези принципи, които споделям с вас в тази книга, аз бях настроена изключително негативно. Аз бях християнка и участвах активно в работата на църквата. Заедно със съпруга си давахме 10% от доходите си на църквата и посещавахме редовно нейните събирания, но не знаехме какво бихме могли да направим за разрешаване на някои от проблемите ни. Бог започна да ме учи, че не трябва да мисля и да говоря отрицателни неща. **Чувствах, че ми казва, че не би могъл да работи в живота ми, преди да престана да бъде толкова негативно настроена.** Аз се подчиних и като последица станах по-щастлива, защото един негативен човек не може да бъде щастлив. След като мина известно време, аз почувствах, че условията в които живея с нищо не са се променили.

Попитах Бога за това и Той ми каза: **“Ти спря да говориш негативно, но все още не говориш позитивно.”** Това беше първия урок за принципа: “призоваване на онези неща, които ги няма, все едно че ги има.” Не бях обучавана за това от друг човек - сам Бог ме обучаваше и това се оказа едно от най-големите прозрения в живота ми. Направих списък от нещата, за които бях обучена, че са праведни според Божието Слово. Разполагах с Библията, за да ми помага да ги разбира. В продължение на 6 месеца два пъти дневно потвърждавах гласно тези неща. Правех това в къщи, насаме. Не говорех на никой друг, декларирах Божието Слово. Аз “обявявах указа!”

Искам да споделя с вас част от моя списък, но вие ще трябва да си напишете домашното и да си направите свой собствен списък, който е съобразен с вашата ситуация:

„Затова, ако някой е в Христос, той е ново творение. Старото си отиде. Новото дойде!“ (2 Кор.5:17)

„Още докато бяхме мъртви духовно поради престъпленията си, Той ни даде живот заедно с Христос. Вие сте спасени чрез Божията Благодат. Бог ни възкреси заедно с Христос и ни постави заедно с него на своя престол в небесните владения - нас, които сме в Христос Исус.“ (Еф.2:5-6)

Аз съм мъртва за греха и живея за праведността. (Рим.6:11)

Аз съм свободна. Аз съм свободна да обичам, да се покланям и да прославям Бога, да вярвам в Него, без да се страхувам от това, че ще бъда отхвърлена или наранена (Йоан 8:36, Рим.8:1).

Аз съм вярващ, а не съмняващ се човек. (Марк 5:36)

Познавам гласа на Бога и винаги ще се подчинявам на това, което Той ми казва. (Йоан 10:3-5, 14-16, 27; 14:15)

Аз обичам да се моля, обичам да възхвалявам и да се прекланям пред Бога. (1 Сол.5:17; Пс.34:1)

Божията любов се изля в сърцето ми чрез Светия Дух. (Рим.5:5)

Аз се смирих и Бог ме възвиси. (1 Пет.5:6)

Аз творя, защото Светия Дух живее в мен. (Йоан 14:26; 1 Кор.6:19)

Аз обичам всички хора и съм обичана от всички хора. (1 Йоан 3:14)

Аз разполагам с всички дарове на Светия Дух които са: говорене и тълкуване на езици, извършване на чудеса, различаване на добрите от лошите духове, говорене с вяра, говорене с познание, мъдрост, изцеление и пророкуване. (1 Кор.12:8-10)

Аз притежавам обучаващ се дух. (2 Тим.2:24)

Аз ще изучавам Божието Слово и ще се моля. (2 Тим.2:15; Лука 18:1)

Никога няма да се уморя или да се изтопя, когато изучавам Словото, когато се моля, служа или търся Бога; аз съм нащрек и пълна с енергия и докато се уча, аз ставам още по-бдителен и енергичен. (2 Сол.3:13; Ис.40:31)

Аз съм изпълнител на Словото и по цял ден размишлявам над Неговия смисъл. (Як.1:22; Пс.1:22)

Аз съм помазан от Бога да му служа. Алилуя! (Лука 4:18)

Да се работи е добре. Радвам се, когато работя. Слава! (Екл.5:19)

Върша работата си прекрасно и с голямо благоразумие, като й посвещавам повечето от времето си. (Екл.9:10; Пр.22:29; Еф.5:15-16)

Аз съм учител по Словото. (Мат.28:19-20; Рим.12:7)

Обичам да благославям хората и да разпространявам Евангелието. (Мат.21:19-20)

Аз проявявам състрадание и разбиране към всички хора. (1 Пет.3:8)

Полагам ръцете си върху болните и те се изцеляват. (Марк 16:18)

Аз съм отговорен човек. Аз се наслаждавам на отговорността и израствам за да достигна до всяка отговорност в Исус Христос. (2 Кор.11:28; Фил.4:13)

Не съдя по плът моите братя и сестри в Исус Христос. Аз съм духовна жена и никой не ме съди. (Йоан 8:15; Рим.14:10; 1 Кор.2:15)

Аз не мразя и не живея в непростителност. (1 Йоан 2:11; Еф.4:32)

Възлагам всички си грижи на Бога, защото Той се грижи за мене. (1 Пет.5:7)

Аз не се страхувам, защото имам дух не на страх, а на сила, на любов и на здрав разум. (2 Тим.1:7)

Аз не се страхувам от лицата на хората. Не се страхувам от гневът на човека. (Йер.1:8)

Аз не се страхувам, не се чувствам виновен или обвинен. (1 Йоан 4:18; Рим.8:1)

Аз не съм пасивен в нищо, а незабавно се справям с всички неща в живота си. (Пр.27:23; Еф.5:15-16)

Аз подчинявам всяка моя мисъл на Исус Христос и отхвърлям всяко въображаемо, всяко възвисено нещо, което се поставя над Бога и се противопоставя на познанието за Бога. (2 Кор.10:5)

Аз през цялото време вървя в Духа. (Гал.5:16)

Аз не позволявам на дявола да направи даже крачка в живота ми. Съпротивлявам се на дявола и той е принуден да бяга от мен. (Еф.4:27; Як.4:7)

Аз хващам дявола във всичките му измамни лъжи. Аз ги отхвърлям и вместо тях избирам да вярвам в Словото на Бога. (Йоан 8:44; 2 Кор.2:11; 10:5)

Ни едно оръжие скроено против тебе не ще успее; и ще победиш всеки език, който би се повдигнал против тебе в съд. (Ис.54:17)

Защото каквито са мислите в душата му - такъв е и той. Поради това всичките ми мисли са позитивни. **Аз не позволявам дяволът да използва моя дух като бунище за боклук, като размишлявам върху негативните неща, които ми предлага.** (Пр.23:7)

Не се възвеличавам повече, отколкото е редно. (Рим.12:3)

Аз съм бавен при говорене, бърз при слушане и бавно се ядосвам. (Як.1:19)

Бог отваря устата ми и никой човек не може да я затвори. Бог затваря устата ми и никой човек не може да я отвори. (Откр.3:7)

Аз не говоря отрицателни неща. (Еф.4:29)

Аз съм целеустремен и устата ми няма да изрича богохулства. Аз ще говоря праведно и по цял ден ще възхвалявам Бога. (Пс.17:13; 35:28)

Аз съм един посредник. (1 Тим.2:1)

Законът на благостта е в езика ми. Милостта е в докосването ми. Благородството и състраданието са в слушането ми. (Пр.31:26)

Аз правя това, което казвам, че ще направя и навреме се оказвам там, където трябва да бъда. (Лука 16:10; 2 Пет.3:14)

Аз никога не завързвам една сестра или един брат с думите си. (Мат.18:18)

Аз винаги съм позитивен окуражител. Аз поучавам и въздигам. Аз никога не разкъсвам или унищожавам. (Рим.15:2)

Аз плача към Превъзвисявият Бог, Който от мое име работи и ме възнаграждава. (2 Лет.16:9)

Аз се грижа за тялото си. Аз ям умерено, аз изглеждам добре, аз се чувствам добре и тежа толкова, колкото Бог иска да тежа. (1 Кор.9:27; 1 Тим.4:8)

Аз отхвърлям всички дяволи и демони; нищо смъртоносно не може да ме нарани. (Марк 16:17)

Болката не може успешно да влезе в тялото ми, защото Исус понася цялата ми болка. (Ис.53:3-4)

Аз не съм прибързан и рязък. Аз върша нещата едно по едно. (Пр.19:2; 21:5)

Аз използвам времето си мъдро. Всичките ми молитви и цялото ми време за изучаване на Библията са мъдро изразходвани. (Еф.5:15-16)

Аз съм една подчиняваща се жена и за мен няма неподчинение. (Еф.5:22,24; 1 Царе 15:23)

Съпругът ми е мъдър. Той е царят и свещеникът в нашия дом. Той взема съобразени с Бога решения. (Пр.31:10-12; Откр.1:6; Пр.21:1)

Всички членове на семейството ми са благословени в действията си. Ние сме благословени, когато си идваме в къщи и когато излизаме от дома. (Втор.28:6)

Децата ми обичат да се молят и да изучават Библията. Те открито и смело възхваляват Бога. (2 Тим.2:15)

Децата ми правят правилни избори в съответствие със Словото на Бога. (Пс.119:130; Ис.54:13)

Всичките ми деца имат много приятели-християни и Бог е отделил за всяко от тях християни за съпруга или съпруг. (1 Кор.15:33)

Синът ми Давид е много сладка личност и не е непокорен. (Еф.6:1-3)

Дъщеря ми Лаура постъпва с божествена мъдрост и дисциплина, и е пълна с енергия. (Пр.16:16)

Аз съм даваща личност. Много по-благословено е да се дава, отколкото да се получава. Винаги притежавам изобилие от пари за даряване. (Деян.20:35; 2 Кор.9:7-8)

Аз съм много преуспяваща и успявам във всичко, с което се захвамя. Аз преуспявам във всички области на живота си - духовно, финансово, умствено и социално. (Бит.39:3; Исус Нав.1:8; 3 Йоан 2)

Всичко, което притежавам е платено. Не дължа нищо на никой човек, освен това да го обичам в Христос. (Рим.13:8)

Можем ли да направим признание за неща, за които не можем да намерим подходящ откъс от Библията? Да, аз вярвам че можем, стига да имаме достатъчно основания, за да сме сигурни, че това, което признаваме, е Божията воля за живота ни, **а не просто нещо, което ни се иска да притежаваме.**

Човекът, който води хвалението по време на нашите мисионерски срещи работи от дълго време в екипа ни. Бог беше казал в сърцето му, че един ден той ще върши тази работа в нашата група, много преди тя въобще да съществува. Той казва, че Бог продължавал да насажда това желание в него и най-накрая му казал: "Ти трябва гласно да обявиш желанието си." Той постъпи така, както му беше казал Бог, въпреки че се чувствал много глупаво, когато гласно произнесе изпълнените с вяра думи: "Аз ще бъда водач на хвалението в Службата "Живот в Словото." Това, което каза той, се осъществи след известно време. Ние го назначихме да бъде водач на нашето хваление, въпреки че му липсваше опит в изпълнението на тази работа. Той беше реализирал се музикант, но сега Бог реши да го използва в Царството Си. Човекът беше на прага да влезе в оригиналния план на Бога за живота му, но гласното произнасяне на вярата представляваше важна стъпка в изпълнението на този план.

Аз четох моя списък с признанията в продължение на 6 месеца и през това време те се превърнаха в част от мен. И до днес, 20 години по-късно, когато се моля и признавам Словото на Бога, аз все още чувам много от тези неща да излизат от устата ми. Бог инструктирал Исус Навин в Стария Завет да размишлява над Словото Му "ден и нощ." (Исус Нав.1:8). В Пс.119:148 и на други места псалмописецът декларира, че постоянно размишлява над Божието Слово. В Пс.1:2 четем, че праведния човек „...се наслаждава на закона на Господа и в Неговия Закон (напътствия, инструкции и учение) се поучава (обмисля и изучава) ден и нощ.“ Част от поучението е гласното говорене сами на себе си или гласното деклариране на нещо. Признаването на Словото на Бога ни помага да го поставим в сърцето си. Сега мога да погледна към списъка си и съм безкрайно удивена от това, колко много от нещата, които съм записала в него вече са се осъществили и колко невъзможно ми изглеждаше това от човешка гледна точка в началото.

Авраам и Сара

„Не ще се именуваши вече Аврам (висок, превъзвишен баща), но името ти ще бъде Авраам (баща на множество), защото те направих отец на множество народи... После Бог каза на Авраама: Не наричай

вече Сарайя жена си Сарайя, но Сара (принцеса) ще бъде името ѝ. Аз ще я благословя, още и син ще ти дам от нея; да! Ще я благословя и тя ще стане майка на народи; царе на племена ще произлязат от нея.“ (Бит.17:5, 15,16)

Авраам и Сара не винаги са били познати с тези имена; имало е време, когато са се наричали Аврам и Сарайя. Те нямали деца и били преминали възрастта, до която хората могат да раждат деца, но получили обещание от Бога, че Той ще им даде дете, родено от собствените им тела. За да стане това е трябвало да се извърши едно чудо! Очевидно Бог е променил имената им, защото Аврам и Сарайя са се нуждаели от нов образ, преди да се случи това чудо. Имената им са имали специален смисъл. **Всеки път, когато се произнасяли имената им, се предсказвало бъдещето: Авраам щял да се превърне в баща на множество хора, а неговата принцеса Сара щяла да стане майка на народи.**

Съмнявам се, че бездетната Сарайя е имала вид на принцеса. Тя е трябвало да погледне към себе си по различен начин и получаването на едно ново име е представлявало важна част от тази нова представа за себе си.

За Авраам и Сара са били казани верни думи. Те са били казани гласно, за да достигнат до царството на духа, където се е намирало тяхното чудо. Тези думи са задействали чудото, което Бог им е бил обещал. В случая думите, изречени на земята са попаднали в хармония със Словото на Бога, така както са били изречени по-рано в Бит. 15.

Авраам повярвал на Бога

„След тия събития, дойде Господното слово на Аврама във видение и каза: Не бой се Авраме; аз съм твой щит, наградата ти е извънредно голяма. А Аврам рече: Господи Йеова, какво ще ми дадеш, като аз си отивам (от тоя свят) бездетен и тоя (слуга) Елизер от Дамаск ще притежава дома ми? Аврам рече още: Ето, Ти не ми даде чадо и ето един ден (слуга) роден в дома ми ще ми стане наследник. Но ето, дойде Господното слово и му каза: Тоя човек няма да ти стане наследник; но оня, който ще излезе от твоите чресла ще ти бъде наследник. Тогава, като го изведе вън (от палатката му под откритото небе) каза: Погледни сега на небето и изброй звездите, ако можеш ги изброи. И рече му: Толкова ще бъде твоето потомство. И Аврам повярва (убеди се, облегна се на това, държеше се здраво) в Господа и Той му го вмени за правда (за праведен в очите на Бога). (Бит.15:1-6)

Тук виждаме, че когато Бог казал на Аврам, че ще има свой собствен син, чрез който ще се превърне в баща на много народи, Аврам **повярвал** в Бога. В Рим.4:18-21 четем: *Въпреки, че нямаше надежда (от човешка гледна точка) Авраам да има деца, той вярваше и се надяваше. И така стана баща на много народи, както му беше казано (обещано): Ще имаш безбройно потомство. И вярата му не отслабна, въпреки че беше почти на сто години и добре знаеше, че тялото му е вече неспособно да създава потомство и че Сара е неплодна (и вече не може да ражда). Напротив: вярата му ставаше все по-силна и той прослави Бога. Авраам бе напълно сигурен (не постави под съмнение), че Бог може да изпълни онова, което е обещал.*

Подобно на Авраам, ние никога няма да получим някакво чудо, ако не повярваме, че Бог може да направи невъзможното и че ще го направи заради нас. В случая с Авраам, обещаното чудо не се е случило незабавно. Изминали дълги години от момента на даването на обещанието от страна на Бога, че Авраам ще стане баща на много народи, до момента на раждането на Исаак. Убедена съм, че е **важно да се отбележи, че Авраам и Сара не само че са повярвали в Бога, но са използвали изговорените от тях думи, за да се приведе в действие вярата им.** Спомнете си, че в Рим.4:17 се казва, че ние служим на Бог, който: **дава живот на мъртвите и създава онова** (което е предсказал и обещал), **което не е съществувало.** Горепосоченият цитат от Битие 17:5 ни показва как Бог е сменил имената на Аврам и Сарайя. Когато говорим в хармония с Божието Слово или с нещо конкретно и специфично, което Бог ни е дал, това поддържа вярата ни силна, докато получим обещаните чудеса. В Амос 3:3 ние четем: *Ще ходят ли двама заедно, ако не се съгласят (ако не стигнат до общо съгласие)? Ние не можем да тръгнем редом до Бога по пътя към изпълнението на Неговия план за живота ни, докато не се съгласим с Бога, както в сърцето си, така и да го потвърдим с думите си.*

Изборът е наш

„Днес викам небето и земята за свидетели против вас, че положих пред вас живота и смъртта, благословието и проклетията; за това, изберете живота, за да живееш ти и потомството ти.“ (Втор.30:19)

Аз вярвам, че Бог търси хора, в които да посади мечтаните си семена. Но с цел да изпълним мечтите на Бога за нашия живот и за живота на другите хора, ние трябва да имаме желание да “мислим.” Ние сме длъжни да желаем с разума си да се съгласяваме с Бога, с други думи, длъжни сме да вярваме в това, което казва Бог. Вярването е първата важна стъпка, защото това, което е в сърцата ни ще излезе през устата ни: *„Устата говори това, с което е пълно (което прелива от, което преизобилства в) сърцето.“* (Мат.12:34) Във

въведението казах, че устата ни дава израз на това, което е в душите ни. Както вече установихме, разумът е част от душата. Ние привличаме към себе си това, с което са пълни душите ни. Ако държим душата и устата си пълни със съмнения, с липса на вяра, със страх и с други негативни неща, ние привличаме към себе си тези неща. От друга страна, ако държим душата и устата си пълна с Бога, с Неговото Слово и с Неговия план за живота ни, това са нещата, които ще привлечем към нас.

Изборът е наш!

Част 4

Предсказвайте бъдещето си

...Ако човек е безгрешен в говоренето (и никога не казва погрешни неща), значи е свършен и умее да владее цялото си тяло. (Яков 3:2)

Кое беше първото нещо, което казахте тази сутрин, когато станехте от леглото? За какво говорите по цял ден? Както ни показва Яков в този стих, **каквото и да си мислите, то има значение за вас и за вашето добруване.** Думите са много важни и могъщи и ние ще бъдем държани отговорни за това, което говорим точна така, както ни предупреждава Исус в Мат.12:37: *„Въз основа на думите си ще бъдеш оправдан и въз основа на думите си ще бъдеш осъден.“* **По тази причина всеки трябва да се научи да държи езика си под контрол.**

Дресиране на езика

„Същото е и с корабите - макар че са толкова големи и движени от силни ветрове, едно малко кормило ги управлява и те отиват, където пожелае кормчията. Езикът ни също е малка част от тялото, но се хвали с големи неща. Помислете само какви големи гори могат да бъдат подпалени с едно малко пламъче! Езикът също е като огън, (езикът е) като свят на злото сред частите на тялото ни. Той заразява цялото тяло и подпалва колелото на живота (цикълът на човешката природа), а той самият е запален от пламъците в пъкля. Човек може да укроти и в действителност е укротил всякакъв вид диви животни, птици, влечуги и морски създания, ала никое човешко същество не може да укроти езика - неуморимо (недисциплинирано, непримируемо) зло, изпълнено със смъртоносна отрова.“ (Яков 3:4-8)

Както ни казва Яков в този откъс, никой човек не може да укроти и да дресира езика си, **ако разчита само на себе си.** В Як.3:8 се твърди, че езикът е неукротимо зло. Всяко нещо, което е неукротимо е диво и неуправляемо и винаги иска да прави каквото му хрумне. **По този начин се държи едно дете или едно недресирано животно.** Така се държи и вкусът ни. Човешкият език не е по-различен от тях.

Ако животът ви не е добър, може би е време да направите инвентаризация на онова, което говорите. Как говорите за бъдещето си? Ако не сте доволен от живота си и искате той да се промени, вие ще трябва да започнете да предсказвате по-добро бъдеще за себе си и за обичаните от вас хора, което да е в съответствие с Божието Слово. Човек може да промени нещата, когато е в съгласие с Бога. **Без Бог не можете да промените нищо, но когато сте в хармония с Него, всичко е възможно** (Мат.17:20). Да, вие можете да започнете да променяте нещата в живота си, ако приемете Словото и започнете да го произнасяте в живота си.

Повечето от нас въобще не използват устата си по предназначението, заради което Бог ни я е дал. **В думите има голяма власт и сила.** Властта и силата зависят от думите. Ние можем да проклинаяме бъдещето си, като говорим лоши неща за него или можем да благославяме идните си дни, като говорим добри неща за тях. Повечето от нас имат някакви мечти или представи. Има нещо, което искаме да прогоним от живота си - лично, финансово, социално и духовно - за семействата си, за службата си, за здравето си и т.н. В този живот има материални неща, които желаем да имаме, а има и духовни неща, които желаем и обикновено желанията ни са смес от тези неща. Ние искаме да израснем духовно и да бъдем използвани от Бога, но искаме да бъдем благословени и за материалните условия, в които живеем. В живота ми имаше един период, през който желяех неща, които можеха да бъдат поставени в категорията “благословии.” Но поради това, че не се съобразявах или не бях запозната с темата, която се разглежда в тази книга, аз казвах, че може би няма никога да получа тези благословии.

Аз говорех, основавайки се на опита си от миналото си и по този начин проклинаях бъдещето си със собствената си уста. Аз се съгласявах с дявола, а не с Бога. Аз имах нужда да призова онези неща, които ги нямаше, все едно че съществуваха. Трябваше да поискам от духовното царство това, което желяех, приемайки че просто чакам то да се случи. Аз трябваше да се кооперирам с добрия план на Бога за живота ми, но бях измамвана! **Аз вярвах в лъжите. Тъкмо това е измамата - една лъжа.** Сатаната е наречен

измамникът, защото в Йоан 8:44 Исус казва, че е лъжец и баща на лъжците и на всичко, което е фалшиво. Той се бори да ни създава неприятности и след това ги използва, за да ни повлияе и ние да предсказваме същия вид неприятности за бъдещето си.

Благославяйте себе си

„Така щото, който облажава себе си на земята, ще облажава себе си в Бога на истината, и който се кълне на земята ще се кълне в Бога на истината; защото предишните скърби се забравиха и се скриха от очите Ми. Понеже, ето, създавам ново небе и нова земя; и предишните неща няма да се спомнят, нито ще дойдат на ум. Но вие веселете се и радвайте се винаги в онова, което създавам...“ (Ис.65:16-18)

Това е откъсът, в който Самият Бог говори на хората Си от Израел. В него виждаме принципа, който може да се реализира във всяка област, в която искаме да победим: **Никакви думи на друг човек нямат голяма власт над живота на човека, отколкото собствените му думи.** **Бъдещето ни не може да бъде благословено, докато не се освободим от влиянието на миналото.**

В Ис.43:18-19 Бог прогласява същия принцип: *„Не си спомняйте (искрено, убедено) предишните неща, нито мислете за древните събития. Ето аз ще направя ново нещо; сега ще се появи; не ще ли внимавате в него? Да! Ще направя път в пустинята и реки в безводната земя.“* Внимателното разглеждане на тези стихове ми дават основания да посоча, че ние с вас можем да се кооперираме с плана на Бога, защото Той казва в края на ст.19: *“не ще ли внимавате в него?”* Ние можем да позволим да се реализира плана на Бога за живота ни, **като не мислим и не съжаляваме за нещата от миналото ни и повярваме, че Бог има добър план за бъдещето ни.** Тъй като това, което мислим рано или късно излиза от устата ни, ние никога не бихме могли да поставим под контрол устата си, ако не направим нещо за това, което мислим. Убедена съм, че ако умствено спрем да живеем в миналото, ние можем да започнем да мислим в хармония с Бога. Когато направим това, ние можем да започнем да говорим в хармония с Бога и по този начин наистина да предскажем бъдещето си.

Силата предполага отговорност

„Но казваме ви: в деня на съда хората ще трябва да дават отчет за всяка необмислено казана дума.“ (Мат.12:36) Исус е поучавал, че хората един ден ще трябва да дават отчет за думите си. Защо? Защото думите са съдове, пълни със сила и те носят съзидателна или унищожителна власт. Пр.18:21 твърди, **че в езика се намира силата за живота или за смъртта.** За мен това звучи все едно, че говорим за реална власт. Винаги, когато получаваме власт, тя неизменно е придружена от отговорности. Често хората се стремят към властта, за да си поиграят с нея, а не желаят властта, за да бъдат отговорни за нещо, но Бог няма да позволи това. Бог ни дава възможност да говорим и очаква от нас да бъдем отговорни за властта, която се съдържа в тях.

Думите представляват съдове, пълни с власт!

Ако наистина вярваме, че в думите се съдържа власт и че Бог ще ни държи отговорни за тях, аз съм сигурна, че щяхме да бъдем по-внимателни, когато говорим. Понякога казваме абсолютно глупави неща. Ако си поставим магнетофон на пояса и го носим цяла седмица, за да записва всичко, което казваме, ние бързо ще разберем каква е причината за някои от проблемите ни и защо някои неща никога не се променят, въпреки че Божията воля за нас ни освободи от тях.

Сигурна съм, че от този магнетофонен запис бихме чули съмнения, неверие, оплаквания, мърморене, страхове и много отрицателни изказвания. Твърде вероятно е да чуем много одобрения за това, което ни се случва сега, но ще липсват много предсказания за славното ни бъдеще. Ние можем да чуем изказвания като тези: **„Това мое дете никога няма да се промени. По-добре е да го забравя. Колкото повече се моля за него, толкова повече се влошава поведението му.“** или **„Никой не ме обича. Изглежда, че съдбата ми е цял живот да бъда самотник.“**

И все пак, докато правим такива отрицателни изказвания, ние продължаваме да твърдим, че вярваме в доброто бъдеще на децата си, на брака си и на финансовото си състояние, че вярваме че ще бъдем водени от Духа и че ще намерим човека, с когото ще живеем в щастлив брак до края на живота си. Ето ви един пример от собствения ми живот за странните неща, които казваме, когато сме под напрежение.

Една вечер търсех нещо в къщи и ми беше трудно да го намеря. В същото време различни членове на семейството ми ме молеха за помощ за различни неща, които правеха. Усещах, че напрежението в мен се повишава, **а ние знаем, че когато напрежението се покачва, устата ни се отваря.** Тъй като бях раздразнена, аз изкрещях: *“Това място ме подлудява. Никога не мога да намеря това, което търся.”* Бог незабавно привлече вниманието ми към онова, което казах и ме накара да се замисля над него. На първо място, аз лъжех, ми каза Бог, защото аз мога и наистина винаги намирам онова, което търся у дома си. **Само защото един път не съм намерила нещо не трябва да ми дава основание да считам, че никога не съм намирала нищо.**

Ние имаме една подчертана склонност ужасно да преувеличаваме, когато сме под напрежение. Ние умножаваме размерите на проблемите, раздуваме ги и ги правим непропорционално големи и звучещи

много по-лошо от това, което всъщност са. **В момент на разгорещеност ние изричаме безгрижно думи, които не означават много за нас, но те определено имат тежест в духовното царство.** След това Господ ми каза: “Джойс, не само е лъжа, че никога не можеш да намериш онова, което търсиш, но не е вярно и това, че полудяваш! Домът ти не те подлудява, **но ако продължаваш да говориш по този начин, това може да се случи.**” Ако човек е имал някакъв кръвен родственик от предишните поколения, който е бил умствено болен, врагът на душата му с удоволствие ще отвори вратата пред тази болест, за да продължава да служи като проклятие заради такива глупави думи.

Ако сте забелязали, много хора правят отрицателни изказвания за умствените си възможности и за умственото си състояние:

“Това просто взривява мозъка ми.”

“Чувствам се така, все едно че губя разсъдъка си.”

“Понякога изглежда, че полудявам.”

“Мозъкът ми просто не може да работи правилно.”

“Постоянно забравям.”

“Вече нищо не си спомням, трябва да съм болен от болестта на Алцхаймер.”

“Аз съм толкова тъп, толкова неграмотен, толкова глупав.”

“Просто слушайте какво говорят другите и скоро ще разберете какво искам да кажа.”

Веднъж със съпругът ми Дейв играехме голф с един човек, който се нарече “тъпак” повече от десетина пъти в продължение на четири часа. Помислих си: “Господине, ако имате и най-малка представа как проклинате собствения си живот, **вие сякаш да спрете да употребявате тази дума.**” Ако някога почувствате, че имате проблеми с разума си, молете се за това, а после предсказвайте добри неща за умствените си способности, за да бъде бъдещето ви по-различно от миналото ви. Това, което болшинството от нас трябва да направят, е да се молят за миналите си постъпки и да престанат да включват в молитвите си отрицателни изказвания.

Говорете за живот, а не за смърт!

„Не тялото дава живот, а духът. Думите (истините), които ви говорих, са дух и те дават живот.“ (Йоан 6:63 Когато казвам, че човек предсказва бъдещето си, аз не казвам, че той споделя с другите хора това, което ще направи или ще има в бъдеще време. Понякога има време и за такива изказвания, но не и на този етап. Искам да кажа, че човек предсказва бъдещето си на първо място чрез самия себе си: докато отива на работа, докато чисти къщата си, докато работи в градината, докато си ремонтира колата или докато върши която и да е ежедневна работа. **Говорете гласно изпълнени с вяра думи и вярвайте, така както е казал Исус, че думите, които произнасяте са изпълнени с дух и живот. Говорете за живот, а не за смърт!**

Когато влезете в претъпкан ресторант, казвате ли: “Ние сигурно няма да намерим маса, а даже и да намерим, тя няма да е на хубаво място и ще бъдем обслужени лошо?” Или казвате: “Убеден съм, че имам късмет в този ресторант и ние ще намерим хубава маса с прекрасно обслужване?” Вие може да ме попитате: “Джойс, това наистина помага ли ти?” Не мога честно да кажа, че това **винаги** ми помага, **но предпочитам да остана позитивно настроена и да се възползвам от шанса да получа 50% добри резултати, вместо да бъда отрицателно настроена и да получавам 100% лоши резултати.** Допълнителната изгода е, че когато съм положително настроена, аз съм по-щастлива и за хората е удоволствие да бъдат в моята компания.

Просто отделяйте 30 секунди на ден, за да декларирате, че Бог ви оказва услуги навсякъде, където отивате и ще установите, че резултатите ще ви изумят. Спомням си, че ходих в един магазин за дрехи, за да си търся палто. Много от палтата се продаваха с 50% отстъпка от цената. Намерих едно, което наистина ми хареса, но върху него нямаше етикет с цената. Попитах продавачката, дали палтото се продава с намаление и тя ми отговори отрицателно. След това ме погледна и ми каза: “Но ако искате да го купите на половин цена, аз ще го направя за вас.” Не познавах тази жена и тя не ме познаваше, така че тя нямаше “земни” основания да направи това, което направи. Бог се наслаждава да оказва услуги на децата Си. Това, което прави за мен, Той ще направи и за вас. **Приведете думите си в хармония с Неговото Слово и се подгответе да бъдете благословени.** След като получите благословията Му, **винаги помнете да Му отдавате възхвала и благодарност. Бог е добър и по няколко пъти ежедневно трябва да Му казваме, че разбираме този факт.**

Болка в крака

Един следобед лежах в леглото и учех, когато внезапно усетих болка в крака. Имах мазол и понякога той се възбуждаше и ме болеше. Когато кракът ме заболя, аз си казах: “В името на Исус упреквам тази болка. Аз съм излекувана чрез бичуването Му. Чрез силата на Неговата кръв съм направена цялостна личност и няма да стана жертва на тази болка.” Внезапно усетих една друга болка и отново си казах: “В името на Исус аз съм излекувана и съм направена цялостна.”

Това приличаше на дуел. Аз казвах нещо положително за Божието Слово и болката ме удряше отново. Помислих си: “Не ме интересува, ако трябва да лежа цял ден и ще казвам това, но ще победя.” Казах

гласно” Аз съм излекувана поради бичуването на Исус. Тази болка трябва да изчезне.” Лежах в леглото си и всеки път, когато болката се усилваше, аз удрях дявола с Божието Слово. Скоро след това болката престана и до края на деня повече не ме безпокоеше.

Наблюдавай и се моли

„*Бъдете нащрек* (внимавайте, бъдете бдителни и активни) *и се молете* ...“ (Мат.26:41) Понякога сме виновни, защото не сме достатъчно настойчиви или защото просто се примиряваме с лъжите на врага. Понякога ставаме духовно мързеливи. Вместо това трябва да сме нащрек и да сме будни. Упрекът, който Исус отправя към учениците си е: “Бъдете нащрек и се молете,” който на първо място трябва да се приложи в собствения ни живот. Внимавайте за атаките на врага и незабавно се молете. Заставайте срещу Сатаната, когато се опитва да влезе в живота ви и той никога няма да успее да го направи!

Живот в Словото

Веднъж Бог ми каза: “Докато хората Ми не се научат **как да използват Словото Ми** като оръжие срещу врага **и как да предсказват бъдещето си**, те ще трябва да забравят, че има възможност да притежават голяма власт.” В думите ни има смес от много неща и това ни принуждава да действаме без никаква власт. Сместа от положителни и отрицателни неща нямат една и съща власт в икономиката на Бога. Словото на Бога, което излиза от устата на вярващия представлява остър меч срещу врага.

В Откр.19:11-15 Исус е обрисован като яздец на бял кон и от устата Му излиза един остър меч. Този остър меч е Словото на Бога. В Евр.4:12 четем, че: „*Божие слово е живо и действено* (активно, работещо, енергично и резултатно). *То е по-остро от кама...*“ В 2 Кор.10:4 сме поучавани, че: „*Оръжията, с които се сражаваме не са светски* (оръжия от плът и кръв).“ Тъй като това не са естествени оръжия, те задължително трябва да са духовни оръжия. Словото на Бога действа в духовното царство. То е духовно (невидимо) оръжие, което поражда духовния (невидимия) враг. Ние може да не виждаме дявола, но със сигурност можем да видим последиците от работата му. Мога да свидетелствам, че в живота си съм имала подобни последици. Започнах да прилагам принципите, които споделям с вас и скоро започнах да виждам ефекта от Словото във всички области от живота ми. Животът победи смъртта. Има “Живот в Словото.”

Обявяване на края още от самото начало

„(Искрено) *помнете миналите неща* (които Аз направих) *от древността; защото Аз съм Бог и няма друг; Аз съм Бог и няма подобен на Мене. Който от началото извявам края и от древните времена – нестаналите още неща и казвам: Намерението Ми ще устои и ще извърши всичко, що Ми е угодно.*“ (Ис.46:9-10) В този откъс Бог казва: “*Аз съм същия Бог, който ти помагах в миналото и още в началото обявявам това, което ще се случи накрая.*” *Бог е Алфата и Омегата, Началото и Краят* (Откр.1:8). Освен това Той е и всичко, което се намира между Алфата и Омегата. Преди нещастieto да се е случило, Той знае, че можем да бъдем победители, ако водим битката по Неговия начин. Неговият начин не е отрицателен начин. Рим.8:37 ни казва, че „*печелим славна победа.*“ Убедена съм, че това означава, че още преди началото на битката можем да знаем, че ще спечелим. С други думи, можем да видим края още от самото начало. Предсказването на бъдещето ни представлява буквално деклариране в началото на това, което ще се случи в края.

Декларирайте и правете!

„*От древността обявих предишните дела* (които се случиха в миналото на Израел). *Да! Излязоха от устата Ми и Аз ги прогласих; внезапно ги извърших и те се сбъднаха* (каза Бог).“ (Ис.48:3) Забележете основния принцип на Божия начин на работа: **в началото Бог обявява това, което ще направи, а после прави това, което е обявил.** Този принцип обяснява защо Бог е изпращал пророците си. Те са дошли, за да обявят на хората думите, които са им били вдъхнати и възложени от Бога. Тези думи пренасят Божията воля от духовното в материалното царство. Исус е дошъл на земята чак след като в продължение на стотици години преди това пророците са говорили за Него. Бог осъществява духовните закони, които е установил и ние не трябва да ги пренебрегваме. Сеенето на семето и събирането на реколтата е друг духовен закон, който наблюдаваме да действа не само в материалното, но и в духовното царство. Ние сеем материално семе и жънем материални благословии от всички видове. **Думите също са семена. Ние сеем семената от думи и жънем в съответствие с това, което сме посели.** Бог е искал коравовратия Израел да знае, че Той е Онзи, който върши великата работа в живота на израилтяните, която е обявил пред тях преди много време. Ние сме създадени по Негов образ и от нас се очаква да следваме Неговия пример и да правим това, което прави Бог.

Предсказвай и печели!

„*Затова от древността ти обявих тия неща, преди да станат прогласих ти ги, да не би да речеш: Идолът ми ги извърши, да! Извяването ми, и изляването ми ги заповяда. Това ти си чул* (предсказано предварително): *виж всичко това. И вие, не ще ли го вие прогласите? От сега ти извявам нови неща, дори скрити* (държани в резерв), *които ти не си знаел. Те сега станаха* (дойдоха на бял свят поради казаното

от пророците), *а не отдавна, и преди този ден нито си слушал за тях, да не би да речеш: Ето, аз знаех това!*“ (Ис.48:5-7) Моля отбележете, че Бог е казал, че нещата, които Той е желал да направи, са станали явни благодарение на думите на пророците. Ето това е, което ние с вас трябва да правим - да прогласяваме и да декларираме Божието Слово - преди нещата да са се случили. Вие може да си кажете: “Но аз не съм пророк!” Не е необходимо да сте пророк, за да предсказвате. Вие можете да предсказвате (да изговаряте Божието Слово) по всяко време от живота си.

Обявявайте новите неща в живота си!

„Ето, нещата предсказани от началото се сбъднаха и аз ви известявам нови, преди да се появят, казвам ви ги.“ (Ис.42:9) Тук, в този стих, в който се говори за народа на Израел, ние виждаме, че Бог обявява новите неща преди да се случат. Ако приличате на мен, аз съм сигурна, че сте готов и очаквате някои нови неща в живота си. Вие се нуждаете от някои промени и четенето на тази книга е съобразена с Божията воля и график за живота ви. Въпреки, че знаех тези принципи, аз също имах нужда понякога те да ми бъдат припомняни. Понякога имаме нужда да бъдем “разтърсвани,” заради нещата, които вече знаем. Това ни стимулира да започнем отново да прилагаме тези могъщи принципи, които оставяме да се изплъзват от вниманието ни. Ако сте изморен от старите неща, тогава престанете да говорите за тях. Искате ли някои нови неща? Тогава почнете да говорите за тях. Прекарвайте известно време с Бога. Отделяйте специално време, за да изучавате Словото Му. Откривайте каква е Божията воля за живота ви. Не позволявайте на дявола повече да ви притиска.

Не бързайте да говорите за дявола

Открийте какво ви обещава Библията и започнете да обявявате края още от самото начало. **Вместо да казвате: “Нищо никога няма да се промени,”** казвайте: **“В живота ми и в условията, в които живея ежедневно се извършват промени.”** Чух историята на един лекар, който не бил вярващ, но открил силата на принципа, който споделям с вас. Той предписвал на пациентите си да си отидат у дома и ежедневно по няколко пъти да казват гласно: “Всеки ден се чувствам все по-добре и по-добре.” Той имал толкова учудващи резултати, че хора от цял свят се стичали при него, за да се ползват от услугите му. Удивително! В началото Бог казва нещо и ако човек повярва, той получава благословия.

Правете го по определения от Бога начин

Исус е казал: *„Аз съм пътят...“* (Йоан 14:6; 12: 26) **Ние никъде не виждаме Исус да е отрицателно настроен или да говори отрицателно.** Ние сме длъжни да следваме примера му. Говорете за положението си това, което вярвате, че Исус би казал и ще отворите вратата за могъщата сила на Бога, която върши чудеса.

Част 5

Да се превърнем в говорители на Бога

„Така ще бъде словото Ми, което излиза из устата Ми; (то) не ще се върне при Мене празно (без да свърши някаква работа, безполезно), но ще извърши волята Ми и ще благоуспее в онова, за което го изпращам.“ (Ис.55:11)

Пророците са били говорители на Бога. Те са били призовавани да говорят Божиите думи за хората, за ситуациите, за градовете, за сухите кости, за планините или за каквото Бог им заповядвал да говорят. За да изпълнят възложената им от Бога задача, те трябвало да се подчиняват на Бога и устата им да бъде Негова уста. Тези, които желаят да бъдат използвани от Бога, трябва да му позволят да се справи с устата им и с това, което излиза от нея. Обикновено хората, които имат “ораторска” дарба, притежават и някаква набиваща се в очи слабост, свързана с говоренето им. Говоря това от собствен опит.

Винаги говорете разбираемо

„Ние получаваме различни дарби (таланти, качества) според благодатта, която Бог ни дава. Който има дарба да пророкува (нека пророкува и) трябва да я използва според (степената на) вярата си.“ (Рим.12:6) Като разпространител на Евангелието, аз съм говорител в Тялото Христово и притежавам удивителната привилегия да проповядвам Словото по цял свят. Аз проповядвам много. В Рим.12:6-7 Апостол Павел обобщено казва следното: *“Ако сте призвани да бъдете учител, посветете се на това да преподавате”* и аз правя точно това от много години. Вярвам, че Бог ми каза, че каквото и да правя, аз трябва по някакъв начин да използвам дарбата да обучавам, която Бог ми е дал.

Независимо от конкретната ни работа в Тялото Христово, всеки от нас по някакъв начин е говорител на Бога. **Независимо дали ни е даден таланта да обучаваме или пък притежаваме дара да свидетелстваме пред колегите си, Бог иска да използва устата ни за Своите цели.** Един мъдър човек ми каза: “Джойс, Бог ти е дал ухо да чуваш много неща. Мълчи и говори само тогава, когато можеш да говориш разбираемо.” Ако

сте учител на Божието Слово, независимо от вашата надареност, съветвам ви да правите същото: научете се да говорите само тогава, когато можете да кажете нещо разбираемо. Очевидно е, че за това е нужно да получим интензивно обучение от страна на Светия Дух. Ако искаме произнасяните от нас думи да носят властта на Божията сила, устата ни трябва да принадлежи на Бога. Дали устата ви принадлежи на Бога? Наистина ли сте му я представили за Неговите цели? **Сърцето на човека може да се вкорави, ако постоянно търси извинения за поведението си.** От дълго време аз извинявах “проблемите с устата си” като ги обвинявах, че ме засягат лично, или че се дължат на тежкото ми минало, или на факта, че съм изморена, или че се чувствам зле. На практика е безкраен списък на оправданията, с които обясняваме провала си да бъдем в хармония с волята и със Словото на Бога. Накрая Светия Дух спечели пълното ми внимание дотолкова, че започнах да се чувствам отговорна за думите си. Все още ми предстои да извървявам дълъг път, но чувствам, че имам голям напредък, защото стигнах до етапа на истинското разкаяние.

Отговорността да бъдеш учител

„Братя и сестри, не трябва много от вас да се стремят да стават учители (да се самопровъзгласяват и да отправят упреци към другите), защото знаете, че нас (учителите) по-строго ще (ни) съдят (отколкото другите хора; следователно ние имаме по-големи отговорности и по-сурови обвинители). Всички ние често грешим. Ако човек е безгрешен в говоренето (никога не казва неверни неща), значи е свършен и умее да владее цялото си тяло.“ (Як.3:1-2)

Ние знаем, че Бог работи с всеки човек, но аз вярвам, че има по-голяма възискателност към тези, които проповядват Словото. От лидерите се очаква да демонстрират зрялост и самоконтрол, който да служи като пример за онези, които Бог е определил да бъдат техни ученици. Самите лидери са длъжни да следват Христос и да показват на учениците “пътя” чрез начина си на живот и чрез Словото на Бога.

В 1 Тим.3:2 Апостол Павел пише, че духовните лидери трябва сами да се контролират. Сигурна съм, че една от областите, в които се очаква те да демонстрират плодовете на Духа, е устата. Тези, които са обучени да бъдат говорители на Бога, често ще бъдат използвани да окуражават, да успокояват и да обучават другите хора. Има време за поправка и упрекуване, но освен това има време, когато на уморените хора трябва да се говори по подходящ начин.

Предоставяне на успокоение

„От отговорът на устата си човек изпитва радост и дума на време казана, колко е добра!“ (Пр.15:23)

„Дума казана на място е като златна ябълка в сребърни съдове.“ (Пр.25:11)

(Служителят на Бога казва) *„Господ Йехова ми даде език на учение, за да зная как да помогна с дума на уморения; всяка заран Той събужда, събужда ухото ми, за да слушам като учащите се“* (като един от онези, които поучават). (Ис.50:4)

Тези три откъса заслужават да се замислим над тях. Те наистина са велики стихове. Каква великолепна благословия е човек да бъде използван от Бога, за да окуражава хората с думите си. Ние можем да им говорим за живот. *„Смърт и живот има в силата на езика“* (Пр.18:21) и ние можем да изберем да им говорим за живот. Когато поучаваме или наставяваме, ние подбуждаме хората да вървят напред. **Само си помислете, че с думите си можем да задържаме хората отзад или да ги подканяме да вървят напред. Родителите трябва да са много внимателни за това, което говорят на и за децата си. Да бъдеш родител е огромна отговорност.** Бог добавя власт към ролята на родителя. Като родители, майката и бащата трябва да притежават власт над живота на децата си, докато те пораснат достатъчно, за да заживеят самостоятелно. Поради тази власт, думите на родителя могат много **да окуражат или да обезкуражат** едно дете. **Думите на родителя могат да лекуват или да нараняват.**

Когато едно дете бъде емоционално наранено от някои учител или от друго дете, родителят може да бъде използван от Бога, за да помогне на детето да се възстанови бързо и да възвърне самоувереността си. От друга страна, суровите думи на родителя или думи, в които липсва разбиране, могат още повече да задълбочат раната. Когато децата правят грешка, която ще се повтаря хиляди пъти по време на детството им, родителите трябва да знаят как *„да ги възпитават“* (Пр.22:6) и да ги възпитават с *„поучението и наставлението на Господа“* (Еф.6:4).

Много е важно родителите да не накарат детето да се чувства глупаво или нетактично, или че се е провалило. Ако те не са мъдри в думите си, това много лесно може да се случи. Децата са лесно наранени. До известна степен в младите си години те са болезнено чувствителни. В годините, докато те се формират, е жизнено важно родителите да им помагат да се чувстват в безопасност и че са обичани. Днес толкова много родители имат огромни проблеми и напрежение в собствения си живот, поради което често пъти не им остава време да помагат на децата да разрешават проблемите си. Има склонност да се казва: “Това просто е детска работа, докато аз имам къде по-важни проблеми за разрешаване.” Ако имате деца, когато са

наранени, не забравяйте да им кажете “успокоителна дума”, дума, която наистина ще ги излекува и окуражи.

Дарбата да убеждаваме

„*Затова насърчавайте* (предсказвайте, убеждавайте) *се един друг, както и да правите.*“ (1 Сол.5:11)

За дарбата “*да убеждаваме*” се говори в Рим.12:8. Това е един от даровете на служението, с който Светия Дух дарява някои от хората. В Йоан 14:26 Светия Дух е наречен “*Утешителят.*” Той убеждава хората в тяхното израстване в Бога и ги окуражава да бъдат всичко, което могат да бъдат, за прослава на Бога. Като Утешител и Убеждаващ, Той помазва хората също да бъдат убеждаващи личности. Ние трябва да осъзнаем, че убеждаването е вид служение, много необходимо служение. В църквата винаги има много хора, които са готови да се предадат, ако не се случи нещо, което да ги окуражи. Като окуражители, ние можем наистина да предпазим някои хора да не се плъзнат обратно назад към мястото, от където са тръгнали или да се откажат!

В същия стих Светия Дух е наречен “Утешителят.” **Убеждаващите хора носят удобство, те просто карат хората да се чувстват по-добре** - за себе си, за условията в които живеят, за тяхното минало, за тяхното настояще, за тяхното бъдеще, за всичко останало, което ги тревожи. Както видяхме в 1 Сол.5:11 Апостол Павел наставлява ранните християни да продължават да се убеждават един друг. Всеки човек, който иска да бъде говорител на Бога е длъжен да бъде или да стане убеждаваща личност. Някой хора са много надарени в това отношение. Аз познавам някои личности, които са родени да убеждават и да успокояват. Всичко, което излиза от устата им е нещо, което прави другите да се чувстват по-добре. Моята дарба за служение не е да убеждавам, но се научих колко важно е това нещо и винаги се старая да си спомня, че хората са наранени и имат нужда да бъдат окуражавани.

Пазете се от глупави думи

„*Никаква гнила* (или глупава) *дума да не излиза от устата ви, но онова, което е добро, за назидание според нуждата, за да принесе благодат на тия, които имат нужда.*“ Еф.4:29

Някои хора вярват, **че са призовани да поправят всички хора около себе си**. Бог дава дарби, които коригират. Апостол Павел е имал силна дарба в това отношение (Рим.12:3). Обаче на хората, които искат само да поправят другите хора, но никога да не поучават, да издигат, да окуражават и да успокояват им липсва равновесие. **Всичко, което е вън от равновесието, рано или късно се проваля**. Бог иска да докосва устата на повече хора и да разполага с тях като Негови говорители. Има много неща, които могат да се кажат и много хора, които трябва да бъдат чути. Аз ви призовавам да позволите на Бога да работи във вас в тази важна област и подобно на Исаия да разберете, че без Божията очистваща сила ние сме хора с нечисти устни (Ис.6:5).

Част 6

Ако се оплакваш, ще останеш в плът, а ако възхваляваш Бога, ще бъдеш възкресен

„*Исус в отговор им рече: Не ронтайте* (не се оплаквайте) *помежду си.*“ (Йоан 6:43)

Оплакването е грях! То представлява развалена форма на разговаряне, **която е причинила огромни проблеми в живота на много хора**. **Освен това, оплакването отваря много врати за врага на душата ни**. Спомнете си, че казахме, че думите представляват съдове, в които се съдържа сила. **Оплакването и мърморенето са носители на разрушителна сила. Те унищожават радостта както на този, който се оплаква, така и на хората, които го слушат**. Както видяхме, в Еф.4:29 Апостол Павел ни инструктира да не произнасяме никакви лоши думи. Преди време аз не знаех, че към тях се причислявах и оплакванията, но сега знам, че това е така. Мърморенето и оплакването замърсяват живота ни и вероятно звучат като проклинание на Бога. **За Него това е устно замърсяване, а да замърсяваме, това означава да отравяме**. Идвало ли ви е някога на ум, че ние отравяме бъдещето си, когато се оплакваме от това, което става с нас в настоящия момент? Когато се оплакваме от сегашното си състояние, ние си оставаме в него, а когато хвалим Бога, докато имаме трудности, Той ни изважда от това състояние.

Най-добрия начин за започването на деня, е да благодарим и да възхвалим Бога. Възседнете дявола. Ако не изпълваме мислите и разговорите си с добри неща, дявола непременно ще ги изпълни с лоши неща. **Искрено благодарните хора не се оплакват**. Те са твърде заети с това да благодарят да добрите неща, които притежават и поради това нямат време да забелязват нещата, заради които биха могли да се оплакват. Светът е пълен с две сили, добра и лоша. **Библията ни учи, че доброто побеждава злото** (Рим.12:21), **но ние**

трябва да избираме доброто. Ако се окажем в негативна или зла ситуация, ние трябва да я победим с добро. **Възхваляването и благодаренето на Бога са добри неща, а оплакването и мърморенето са лоши.**

Езикът може да причинява здраве или болест

„*Тихо* (и необезпокоявано) *сърце е живот* (и здраве) *на тялото, а разяреността* (завистта, ревността и яда) *е* (подобно на) *гнилост на костите*.“ (Пр.14:30)

Освен че представлява отрова за бъдещето, мърморенето и оплакването могат да отровят и настоящето. Човек, който се оплаква и мърмори, може да се окаже, че е много болен. Думите могат да окажат влияние върху физическото тяло. Те могат да носят изцеление или да отворят вратата на болестите. Една болест води след себе си друга болест! Според Пр.15:4 езикът има изцелителна сила: „*Благият език* (със своята изцелителна сила) *е дърво на живот, а извратеността в него съкрушава духа*.“

Замислете се над това, че онзи който има тих и разбиращ разум, притежава здраве за тялото си. Но както видяхме в Пр.14:30, съзнателното демонстриране на завист, ревност и яд наистина могат да унищожат физическото ни тяло. Гневът представлява яд и повечето хора, които се оплакват, са ядосани заради нещо. Мисля, че няма да сгрешим ако кажем, че мърморещите и оплакващите се хора не притежават тих и разбиращ разум. **Възхваляването и благодаренето излъчват физическа енергия и изцеление.** В живота си съм имала много случаи, когато съм била физически болна или съм се чувствала зле, но чрез хвалене на Бога в църквата или у дома съм получавала подобрене и освобождаване от всички негативни симптоми. Същото може да се случи и с вас.

Смятам, че човек трябва да се буди с прекрасно настроение след като е спал добре през нощта, но съм забелязала, че по време на физическа атака аз съм се чувствала по-зле сутрин, отколкото през другите периоди от деня. След като си наложих всяка сутрин редовно да прекарвам необезпокоявано от нищо друго време с Бога, изпълнено с хваление и благодарение към Него, това подобри много физическото ми здраве.

Мърморенето и оплакването отварят вратата за унищожението

„*Нито да изпитваме Господа* (да изпитваме Неговото търпение, да се превръщаме в изпитание за Него, критично да Го оценяваме и да се възползваме от добротата Му), *както някои от тях Го изпитаха и погинаха от змиите. Нито роптайте* (нито се оплаквайте), *както възроптаха* (или се оплакваша) *някои от тях и погинаха от изстребителя* (от смъртта). **А всичко това им се случи за примери** (и за предупреждение за нас) *и се написа за поука нам, върху които са стигнали последните времена* (преди да умрем).“ (1 Кор.10:9-11)

Когато се оплакваме, Бог го възприема лично. Той счита, че ние злоупотребяваме с добрината Му. Бог е добър и иска да чува, че ние казваме на Него и на другите за Неговата доброта. Когато мърморим, когато сме огорчени и се оплакваме, ние произнасяме критична оценка за Бога, на който служим. Израилтяните се възползвали от Божията доброта и се оплаквали и поради това са били изпратени в пустинята от унищожителя. Това е записано както в Стария, така и в Новия Завет и Библията казва, че е направено за наше наставление. С други думи, за да можем да видим грешките им и да не ги повтаряме. Те са се оплаквали и са били наказани със смърт и унищожение. Ние трябва да обърнем внимание на техния пример и да не вървим по техния път.

Възхваляването и благодаренето на Бога отваря вратите на живота

„*Който въздържа устата и езика си опазва душата си от смущения* (от неприятности).“ (Пр.21:23)

„*Който пази устата си, опазва душата* (живота) *си, а който отваря широко устата си ще погине*“ (Пр.13:3)

Библията твърди, че този, който внимава какво говори, може да се опази от унищожение, **а онзи, който не може да контролира начина си на говорене, може да се самоунищожи.** Когато израилтяните отишли в пустинята, един от проблемите, с който Бог многократно е трябвало да се справя, е било оплакването им. Съгласно Втор.1:2 **разстоянието от Египет до Обещаната земя можел да бъде извървян за 11 дни, но станало така, че израилтяните се скитали 40 години из пустинята, покосявани от смъртта и унищожението.** От друга страна, Исус отишъл в пустинята, за да премине изпитанията си изпълнен със съвършено друго настроение. Той през цялото време възхвалявал Бога, независимо от това, което му се е случвало и отказал да се оплаква, в резултат от което Бог го възкресил от смъртта за нов живот. Това трябва да ни послужи като урок. **Трябва да не се поддаваме на изкушението да се оплакваме и да мърморим, а съвсем целенасочено да изберем да предлагаме жертвата на възхвалата и на благодарността** към Бога (Евр.13:15). **Ако се оплакваме, ще останем в плът, а ако възхваляваме Бога, ще бъдем възкресени.**

Силата на благодарението на Бога

„*Не се безпокойте за нищо, но във всяко нещо, с молитва и молба изказвайте прошенията си на Бога с благодарение* (като продължавате да правите нуждите си достойно на Бога).“ Фил.4:6

В Словото на Бога на много места се говори за благодарението към Бога и аз съм сигурна, че то представлява противоотрова срещу отровата на оплакването. По този повод ще трябва да подчертая, че съм

убедена, че оплакването представлява голям проблем между вярващите. Нещата са станали толкова зле, че понякога ние молим Бога да ни даде нещо и когато Той удовлетвори молбата ни, ние започваме да се оплакваме заради това, че ще трябва да се грижим за полученото от Бога. **Трябва да се отнасяме към изкушението на оплакването като към чума, защото то има същия ефект върху живота ни.** Ние сме отслабвани от оплакването, докато благодаренето на Бога излъчва сила, която е в състояние да даде отговор на молитвите ни. Струва ми се, че във Фил.4:6 Апостол Павел ни казва, че благодарението придвижва молбите ни по линията за получаване на Божието одобрение.

Спомням си, че веднъж помолих Бога за неща и Той ми каза: **“Защо трябва да ти давам повече? Ти вече се оплака от това, което имаш.”** **“Да бъдем благодарни е белег на зрелост.”** Благодарението показва, че сме достатъчно зрели духовно, за да се справим с всяко издигане или повишение. Да бъдем благодарни може да се окаже и жертва. Ако не изпитваме такова желание или ако обстоятелствата не ни го налагат, благодарението към Бога може да се превърне в жертвоприношение, извършено с вяра и подчинение, защото обичаме Бога и искаме да почетем Словото Му.

Благодарението на Бога като жертва

„Принеси на Бога жертва на хваление и изпълни на Всевишния оброците си.“ (Пс.50:14)

„Да славословят (и да произнасят пред) Господа за Неговата благодетелност, и за чудесните Му дела към човешките чада. И нека принасят жертви на хвала и радостно вестяват делата Му.“ Пс.107:21-22

„На Тебе ще принесе жертва на хваление и името Господно ще призова.“ Пс.116:17

Забележете, че в Пс.116:17 псалмистът казва, че той ще призовава името на Бога, но чак след като е предложил жертва на хваление. Самата аз многократно съм се опитвала да призовавам силата в името на Исус да ми помогне, но същевременно живота ми е бил пълен с оплаквания. **В оплакването няма позитивна сила. То е пълно със сила, но тя е отрицателна и зла.** Ако искаме силата на Бога да се реализира в живота ни, това няма да стане, докато се оплакваме.

Хвалете и благодарете на Бога през цялото време

„Прочее, чрез Него нека принасяме на Бога непрестанно хвалебствена жертва, сиреч, плод на устни, които изповядат Неговото име.“ (Евр.13:15)

Ние просто трябва да хвалим и да благодарим на Бога **не** само когато имаме основание, повод или причина. Лесно е да благодарим и да хвалим Бога, когато имаме причина. Но това не е жертва. **Разбира се, ние трябва да хвалим и да благодарим на Бога през цялото време, да помним и да му благодарим за всички благословии в живота ни и за любовта, която е показал към нас.** Ако започнем да правим списък на благословиите, ние много бързо ще осъзнаем колко е добре, че ги имаме. Има толкова много неща, които приемаме като даденост, защото ги притежаваме в изобилие, защото хората в други държави биха се считали за богати, ако също ги притежаваха.

Добър пример в това отношение е чистата вода. В Индия и в много други страни по света водата е нещо, което не се получава лесно. Някои хора са принудени ежедневно да извървяват километри, за да си осигуряват необходимата им вода. Ние се къпем и плуваме във водата, мием приборите си за хранене, мием си косите, готвим с нея и т.н., като ползваме топла и студена вода без ограничения. Понякога, когато се къпя и особено, ако съм уморена, аз преставам да благодаря на Бога за топлата вода. Ако решим да бъдем хора, които постоянно благодарят на Бога, има много неща, за които трябва да му благодарим.

Плътта търси нещата, заради които да се оплаква, а духът търси поводите да отдаде слава на Бога. Във Фил.2:14-15 Апостол Павел ни предупреждава: *„Вършете всичко без роптание и без препиране, за да бъдете безукорни и незлобливи, непорочни Божии чада сред опако и извратено поколение, между които блестящите като светила на света.“* Плътта е тази, която ни кара да се оплакваме от положението си (от Бога) и да се съмняваме в себе си и в останалите християни. В 1 Сол.5:18 Павел отново ни предупреждава: *„За всичко благодарете (на Бога; независимо от обстоятелствата, в които се намира, човек трябва да е благодарен), защото такава е спрямо вас волята Божия (за онези, които са) в Христа Исуса (Който ни я разкрива и служи като Посредник между нас и тази воля).“* Накрая, в Еф.5:20 Павел ни казва: *„...като винаги благодарите за всичко на Бога и Отца в името на нашия Господ Исус Христос.“*

От тези откъси от Библията виждаме, че не само трябва да избягваме да негодуваме, да критикуваме, да се оплакваме, да задаваме въпроси и да се съмняваме, **а сме длъжни през цялото време, във всички случаи, при всички обстоятелства, за всичко да благодарим на Бога.** Това не означава, че трябва да благодарим за всички негативни неща в живота си, (т.е. да сме мазохисти), а че трябва да му благодарим, докато ги изживяваме. **Бог получава голяма почит, когато отказваме да се оплакваме, когато се намираме в ситуации, при които е естествено да се оплакваме.** Извървете допълнително още един километър и не само откажете да се оплаквате, а тъкмо обратното - изберете да благодарите, докато се намирате в тежко положение. **Помнете, че трябва да правите това целенасочено, че без съзнателно и волево усилие няма да ви**

се иска винаги да благодарите. Човек може да разкрие силата на Бога в живота си. **Позитивният живот е мощен живот!**

Не оскърбявайте Светия Дух

„*И не оскърбявайте* (не обиждайте, не натъжавайте) *Светия Дух Божий, в Когото* (и чрез Когото) *сте запечатани* (маркирани, белязани като защитена Божия собственост) *за деня на изкуплението* (за окончателното освобождаване от злото и от последствията от греха, извършено от Христос).“ (Еф.4:30)

От дълго време чувах този стих от Библията, преди да осъзная, че оскърбяването на Светия Дух се свързва с устата. За да разберем правилно този стих, ние трябва да го прочетем в контекста на предния и на следващия стих: „*Никаква гнила дума да не излиза* (никога) *от устата ви, а само добра, за назидание във вярата, за да принесе благодат* (и Божието благоволение) *на слушащите. И не оскърбявайте* (не обиждайте, не натъжавайте) *Светия Дух Божий, в Който* (и чрез Който) *сте запечатани* (маркирани, белязани като защитена Божия собственост) *за деня на изкуплението* (за окончателното освобождаване от злото и от последствията от греха, извършено от Христос). *Всяко огорчение и ярост, гняв, вик и хула,* (яд, лошо настроение, недоволство, зли думи, обидни и богохулни думи) *да бъдат далече от вас, заедно с всяка злоба* (зла воля).“ (Еф.4:29-31)

Базирайки се на този откъс, изглежда ми почти сигурно, че когато се отнасяме зле към другите или им говорим обидни думи, това наскърбява Светия Дух. Той се оскърбява и когато говорим зли думи, в което се включват отрицателни изказвания и роптаене, както и всичко свързано с подобно поведение. От същия откъс разбираме, че сме “запечатани” в Светия Дух. Понякога аз оприличавам това като състоянието на човек, който се намира във вакуумиран плик. Дотогава, докато уважаваме и не нарушаваме това, че сме запечатани, нищо не може да проникне до нас, което би ни унищожило. Ако поставим парче хляб във вакуумиран плик, то ще остане свежо, докато внимаваме да не позволим на въздуха да проникне в плика. Но ако безгрижно го отворим, хлябът ще се втвърди само за няколко часа. Мисля, че и с живота ни е така. Ако уважаваме Светия Дух и не оскърбяваме, не обиждаме и не натъжаваме Духа, ние пазим “печата” си.

Дух на оплакване и на критично отношение, което търси грешките на другите.

„*Нито пък срамни* (непристойни, неприлични) *и празни* (греховни, глупави и мръсни) *думи и смехорши, които са неприлични* (да излизат от устата ви), *а наопаки, да се чува само благодарение* (към Бога)“ (Еф.5:4)

В този стих Павел ни казва: “Вместо да огорчаваме, да обиждаме и да оскърбяваме Светия Дух, трябва да изказваме гласно благодаренията си към Бога.” Оплакването и критичното отношение, което търси грешките на другите, задължително трябва да изчезне от църквата. Днес оплакват ли се? Трябва да отговорите честно ... защото Бог знае! Ние никога няма да се променим и да станем такива, каквито трябва да бъдем, ако преди това не осъзнаем истината и не признаем състоянието, в което се намираме. Може би си казвате: “Да, оплаквах се, но имах основателна причина. Ако с тебе се отнасях така, както с мен, ако живееше като мен, ти също щеше да се оплакваш.” Преди много време разбрах, че подобни извинения само ме задържаха там, където съм и не ми позволяваха да продължа напред. В Йоан 8:31-32 се казва: „*Ако пребъдвате* (ако продължавате да стоите) *в Моето учение ... ще познаете истината и истината ще ви направи свободни.*“ Истината ще ни направи свободни, но тя трябва да се прилага към нас самите. Светия Дух е въпрос на убеденост. Той е агент на освещението. Той извършва работата за нашето освещаване. Исус посажда семето в нас, Своето собствено семе, а след това Светия Дух ни обучава на Словото и напоява семето. Освен това, Светия Дух гледа на нас като на Божия градина, която се нуждае от обработване и поддържане, и поради това милостиво скубе плевелите от нас. Извиненията са като плевелите и ако не им обръщаме внимание, те ще заглушат реколтата.

Аз се оплаквах, аз имах критично отношение, което търсеше чуждите грешки. Всъщност, аз имах голям проблем в това отношение. Но ако аз успях да се освободя, всеки друг може да се освободи. В живота си имах огромни по размерите си отрицателни обстоятелства. Имаше дълъг списък от обиди и беше естествено да се оплаквам заради тях. Но самият факт, че се оплаквам беше причината да не израствам. Струва ми се, че хората, които прекарват по-голямата част от времето си в криза си създават упорития навик да се оплакват и да са критично настроени.

Тези две черти на характера винаги вървят ръка за ръка. Проблемите задействат един цикъл. В началото човек попада в тежко положение и се оплаква, което го задържа да остане в това положение. След това Сатаната добавя още нещастия, които дават повод за още повече оплаквания. Сега вече човекът има два пъти повече причини да се оплаква. Ако този цикъл продължи, скоро човек е изгубен в морето от проблеми и оплаквания. Това се превръща в негов стил на живот. Човек се чувства онеправдан и подтиснат. Освен това, той често се чувства самотен.

На хората с критичен дух им е трудно да имат приятели. Те са обсебени от проблемите си и след време другите хора просто се изморяват да слушат въздишките и оплакванията им и започват да ги избягват.

освен в случаите, когато и оплакващия се и слушателите му си приличат и в такъв случай това е една нещастна компания. Оплакването е равностойно на това с подсвирване да викаме дявола. Преди време имах куче, наречено Бъди. Когато то беше въвн от дома и исках да го извикам вътре, аз виках: “Тук, Бъди, ела Бъди.” Скоро кучето идваше тичешком. Когато се оплакваме, с нас става същото. Ние викаме дявола, който идва много скоро, за да ни донесе повече нещастия. **Ако не се оплакваме**, предварително ви казвам, **че това ще предизвика огромна промяна във вас**. Много пъти ние просто не разбираме колко много се оплакваме, докато най-после някой човек или нещо (като тази книга например) не привлече вниманието ни към този проблем. **Колко бързо ставаме неспокойни и започваме да се оплакваме, когато попаднем в улично задръстване на движението или когато чакаме на някаква опашка? Колко бързо забелязваме и посочваме грешките на приятелите си или на други членове на семейството си? Не се ли оплакваме от работата си, въпреки че би трябвало да сме благодарни на Бога, че я имаме? Не се ли оплакваме от високите цени, въпреки че би трябвало да сме благодарни на Бога, че сме в състояние да излезем навън и да пазарим?** Разбира се, аз бих могла да продължа, но вярвам, че всеки от нас знае онези области от живота си, в които има проблеми с оплакването. **Аз трябваше да осъзная трудната истина, че критичния дух често се корени в гордостта**. Когато един горд човек попадне в трудно положение, в него се надига възмущение. Възмущението е поведение, което казва: “Не би трябвало да бъда в това положение. Би трябвало да се отнасят по-добре с мен, както от страна на Бога, така и от страна на другите хора.” Ние си казваме: “Хиляди хора могат да бъдат в това положение, но на мен не би трябвало да ми се случва!”

Докато не се смирим и не разберем колко въобще сме благословени да притежаваме каквото и да е, ние никога няма да престанем да се оплакваме за това, което ни липсва. Нека се научим да благодарим за това, което другите правят за нас и да спрем да се оплакваме за онова, което не правят.

Например, съпругът ми не е от този тип мъже, които купуват цветя в специалните дни, но той се приспособява и с него е извънредно лесно да се живее. Имаше много рождени дни, годишнини и дни на Свети Валентин, когато му намирах грешки, че не прави нещо повече. Той винаги казва: “Ако искаш нещо, ще те изведа и ще ти купя онова, което можем да си позволим.” Но тъй като съм жена, аз исках той да извървява километри, обикаляйки магазините, за да ми купи нещо, а след това да дойде в къщи и да ме изненада.

Оплаквах се на Бога заради това, възмущавах се вътрешно по този повод, ядосвах се, чувствах се пренебрегната и оскърбена от това и се самосъжالياх. Всичко това не ми донесе нищо добро и ни най-малко не промени съпруга ми. Дейвид е прекрасен мъж, учтив и благороден. Той ми позволява да правя всичко, което искам и ми купува всичко, което желая, ако имаме пари. Той е красив, грижи се за физическото си състояние, почти всеки ден ми казва, че ме обича и е много нежен.

Аз мога да се вглеждам в това, което той не е и да се чувствам нещастна или мога да се вглеждам в това, което е и да бъда благодарна! Кой казва, че аз съм безгрешна? Ние всички сме еднакви и имаме силни и слаби страни. Ако искаме да имаме добри отношения помежду си, трябва да подчертаваме позитивните качества на другия и да пренебрегваме отрицателните му качества.

Неблагодарно поколение

„А това да знаеш, че в последните дни ще настанат усилни времена (които ще бъдат трудни за понасяне и за преживяване). Защото хората ще бъдат себелюбиви, сребролюбиви, надменни, горделиви, хулители, непокорни на родителите, неблагодарни, нечестни, без семейна обич, непримирими, клеветници, невъздържани, свирепи, неприятели на доброто, предатели, буйни, надутти, повече сластолюбиви, а не боголюбиви, имащи вид на благочестие, но отречени от силата му.“ (2 Тим.3:1-5)

Точно така, както е предрекъл Павел преди много години, ние живеем сред немислещо и неблагодарно поколение. Изглежда, че колкото по-богати стават хората, толкова по-малко благодарят за това, което притежават. Като вярващи, ние сме в света, но не трябва да се стремим да бъдем като него. Колкото повече се оплакват хората, толкова повече ние трябва да благодарим на Бога.

Ярки светлини в един тъмен свят

„Вършете всичко без роптаене (срещу Бога) и без препиране (и съмнение помежду си). За да бъдете безукорни и незлобиви, непорочни Божии чада (безгрешни, безупречни) сред опako и извратено поколение (бидейки духовно преобразени и защитени), между които блестите като светила (звезди или шамандури, светещи ярко) на света (който е тъмен).“ (Фил.2:14-15)

Този откъс подчертава онова, което казвам. Трябва да избягваме да се оплакваме, защото това е духът на днешните хора. Ние трябва да показваме на невярващите какъв е Бога, да подражаваме на Исус и да следваме Неговия пример, като се превръщаме в ярки светлини, светещи в този тъмен свят.

Сега израства ново поколение от хора, много от които не са учени на Божиите принципи. Те не са учили за Бога в училището, нито са учени да се молят у дома. Те са виждали някои тъжни примери на духовни лидери, които се провалиха пред очите на обществото и тъй като им липсва стабилен фундамент, за

тях е лесно да стигнат до заключението, че “религията” е купчина боклук. „*Вие сте нашето писмо, написано в сърцата ни, узнавано и прочитано от всичките човеци*“ (2 Кор.3:2). Не е необходимо да демонстрираме светска религиозност, която често е лицемерна, не трябва да казваме на хората да правят онова, което ние самите не прилагаме в собствения си живот. **Трябва да им демонстрираме поведението на Исус чрез такъв начин на живот, който извисява неговите принципи.** Казаното във Фил.2:14-15 не трябва да се приема само като отнасящо се за забраната да се оплакваме, да не мърморим и да не сме критично настроени към другите. **На нас ни е заповядано да сме различни от света, за да сме в състояние да покажем на хората един друг начин на живот.**

Ежедневна промяна

„*Радвайте се всякога в Господа; пак ще кажа: Радвайте се. Вашата кротост да бъде позната на всичките човеци; Господ е близо. Не се безпокойте за нищо; но във всяко нещo с молитва и молба изказвайте прошенията си на Бога с благодарение.*“ (Фил.4:4-6)

Ежедневно трябва да се придържаме към изискването да не се оплакваме и да не критикуваме. **Това не означава, че не трябва да преценяваме ситуациите, които трябва да бъдат преценявани.** Това не означава, че трябва да живеем с глава в облаците и да считаме, че около нас няма нищо негативно. Това просто означава, че ние си поставяме за цел да бъдем колкото е възможно по-позитивни. **Не се оплаквайте, когато оплакването не води до нищо добро.** Проблемът започва в сърцето и излиза навън от устата. В началото е необходимо да се направи промяна в мисленето, след което ще се промени и плодът на устата. **Опитвайте се вечер да си лягате, като си мислите за всичко, за което трябва да сте благодарни.** Нека това да бъде първото нещо, което ще правите сутрин, когато се събудите. Благодарете на Бога за малките неща: за мястото за паркиране, което Той ви е помогнал да намерите; за това, че навреме сте свършили работата си; заради това, че можете да ходите; или че можете да виждате, да чувате, заради децата си. **Развивайте в себе си “благодарно поведение.”** Нека това се превърне в стил на живота ви. Не се обезкуражавайте, когато не успеете, не се отказвайте, упорствайте в това направление, докато утвърдите новите навици в поведението си. Ние с лекота се молим за нуждите си и отправяме желанията си към Бога. Но колко от нас се досещат да благодарят на Бога, когато отговорът пристигне?

Ние се наслаждаваме да даваме на децата си това, от което се нуждаят и за което ни молят, но считаме, че ни лишават от нещо, ако просто грабнат подаръка ни и хукнат да бягат, без да ни благодарят. Ако те са признателни и си спомнят да казват “благодаря” и особено, ако го казват повече от веднъж и са наистина искрени, това наистина ни мотивира да искаме да направим повече за тях. **Бог постъпва по същия начин с нас. Бъдете великодушни, когато благодарите и това ще подслади отношенията ви с Бога.**

Предварително оплакване

„*Ето, колко е добро и колко е угодно да живеят братя в единомушие.*“ (Пс.133:1)

Преди време най-големият ни син Дейвид и жена му продадоха подвижния си дом и решиха да се преселят в къща. Единственият проблем беше, че между тези две събития те нямаха къде да живеят в продължение на един месец. Поради това беше естествено ние с мъжът ми да ги поканим да живеят при нас през това време.

Проблемът се задълбочаваше от това, **че по-рано аз и синът ми не се разбирахме и имахме големи трудности, докато той живееше при нас.** Като личности ние с него много си приличаме и двамата сме волеви натури, които не винаги се съчетават добре помежду си, когато живеят заедно, но откакто живее отделно, отношенията ни са прекрасни. Той се грижи за нас и всичко е много добре, но перспективата отново да живеем заедно под един покрив ме плашеше. Нищо лошо не беше се случило, но разума ми продължаваше да размишлява над многобройните проблеми, започващи с “ами, ако...”

Двамата със съпруга ми се връщаме с колата към дома и устата ми пожела да заговори за негативните неща, които биха могли да се случат: “Ами ако не остава топла вода, за да се къпем всяка сутрин както обикновено, след като всичко останало е свършено? Ами ако оставят след себе си безпорядък и аз ще трябва постоянно да чистя след тях?”

Все още нищо лошо не беше се случило. Синът и снаха ми все още не бяха се преместили при нас. **Но въпреки това устата ми искаше да съобщи за едно нещастие, което още не беше се случило.** Сатаната искаше от мене да предсказвам бъдещето си. Той искаше от мене предварително да бъда критично настроена към създадената ситуация. Ако дяволът успее да ни накара да бъдем отрицателно настроени, той може да успее да докара и отрицателните обстоятелства в живота ни. Често ние сами предизвикваме появата на проблеми в живота си.

Разбирате ли, тези принципи на Бога, които споделям с вас, не се отнасят само за позитивното, те важат и за негативното, ако поседем негативни семена. Този механизъм работи, независимо от това, какво ще поставим в него. Ако поставя в него сладолед и мляко, той ще направи от тях млечен шейк. **Ако поставя вода и мръсотия, той ще направи от тях кал. Механизмът работи.** Той е създаден да работи. **Обаче от мен**

зависи какво ще поставя в него. **Каквото поставя - такова и ще получа.** Същото е валидно и за умовете, за сърцата ни и за устата ни. Това, което влиза в тях, това и излиза от тях - за добро или за лошо. Синът ни и жена му живяха в нас цял месец и всичко беше прекрасно.

Към този момент аз знаех достатъчно за тези принципи, за да не се поддавам на изкушението да се оплаквам предварително и ви призовавам вие също да се пазите от това изкушение. Когато бивах изкушавана да кажа нещо отрицателно, аз избирах да кажа: “Престоят на синът ни и жена му у нас ще бъде прекрасен, няма да има никакъв проблем. Сигурна съм, че ще си помагаме един на друг и ще бъдем чувствителни към нуждите на другите.”

Двамата със синът ми се шегувахме през целия този тридесет дневен период, докато живяхме под един покрив. Тъй като и двамата искахме да сме прави, синът ми каза: “Майко, ще ти кажа нещо. Нека да бъдем прави по ред. През тези 30 дни, докато живеем заедно, **ти ще бъдеш права през първите 15 дни, а аз - през следващите 15 дни.**” **И двамата се засмяхме и ни беше много добре.**

Посвяване на семена за бъдеща жътва

„Зная и в оскъдност да живея, зная и в изобилие да живея ...“ (Фил.4:12)

Както виждаме от писмото му до Филипийците, Павел не се е оплаквал тогава, когато е живеел в затруднения, които се случват на всеки един от нас, особено в началото. В нашия случай Бог благослови служението ни и ни даде големи предимства. Ние успяваме да провеждаме срещи и семинари в голям брой огромни църкви в страната. Но не беше така в началото. Подобно на много други хора и нашето начало беше много скромно. Научихме се, че не трябва да презираме и да се оплакваме от тези дни. **„Защото кой презира той ден на малките работи ...“** (Зах.4:10).

Една от първите хотелски бални зали, която наехме за провеждане на един семинар, се оказа в много лошо състояние и крайно непривлекателна. Ние я бяхме наели по телефона от дома, без предварителен оглед. Разбира се, хората от персонала на хотела ни казаха, че е в прекрасно състояние и че обслужването е добро. Когато пристигнахме в хотела, духаше силен вятър и първото нещо, което забелязахме беше, че на паркинга се търкаляха няколко листа от обшивката на покрива. Столовете в залата бяха в много лошо състояние. На някои места пълнежа на тапицерията се показваше през разкъсаната тъкан. Някои столове бяха със счупени крака и повечето имаха нечисти петна по тапицерията. Климатикът не работеше добре и по всяко време се налагаше да се регулира, една процедура, която се извършваше само от покрива на залата. Очевидно това се налагаше да се прави често, защото температурата в залата или внезапно се повишаваше, или рязко спадаше и един човек от персонала трябваше да влиза в залата с една висока стълба и да се катери по нея, за да стигне до един отвор в покрива и да извършва регулирането, тъй като дистанционното управление не работеше.

Докато обсъждахме положението си, знаейки че не можем да направим нищо за подобряването му, тъй като до началото на срещата ни оставаха само 5 часа, ние бяхме готови да започнем да се оплакваме, което е нещо “естествено” да се направи в подобна ситуация. **Светия Дух незабавно започна да работи в мен и да ми внушава в сърцето, че ако успеем да се справим в първите дни без да се оплакваме, ние може би ще положим стабилен фундамент за бъдещето.** Той ми показа, че по-късно ще бъдем в състояние да отидем в по-хубави зали, но ако сега не поседем семената за нашето бъдеще, никога няма да бъдем повишени, за да стигнем до по-добрите неща. Оплакването също посажда семена, но това са семена, от които ще се роди още повече от това, от което се оплакваме.

Когато сеем семената на благодарност, докато сме в трудна ситуация, а не когато сме добре, това ще ни донесе преизобилна реколта в бъдещето. Събрах всички хора от пътуващия ни екип (които по онова време бяха около 5-6 човека) и им казах това, което чух от Светия Дух. Договорихме се помежду си да не се оплакваме за нищо, свързано с хотела. Преднамерено търсехме да забелязваме онези неща, за които бихме могли да кажем нещо хубаво. Вследствие на това се получи много успешен семинар и научихме един жизнено важен урок, който щеше да се отплати пребогато в бъдещето.

Предсказване на предстоящи хубави събития

„И така Авраам, като устоя (търпеливо издържа, осъзна и придоби чрез раждането на Исаак като обещание за това, което предстои да му се случи) **получи обещаното** (онова, което Бог му беше обещал).“ (Евр.6:15)

Тук авторът на Евреи казва, че раждането на Исаак е представлявало обещание и е предвестник за нещо, което е трябвало да се случи. Бог не е обещавал на Авраам просто едно бебе, Той му обещал, че ще се превърне в баща на много народи. Днес много хора имат “обещание” или малко предсказание за добрите неща, които Бог е планирал за бъдещето им. В 3Цар18 се разказва, че след продължителен период на засушаване, който Илия предсказал, Бог му казал да иде и да каже на порочния цар Ахав, че ще завали дъжд. Илия предсказал Божието Слово с вяра без да има каквито и да е признаци за валеж.

След това се изкачил на върха на една планина и започнал да се моли. Докато се молел, Илия изпратил слугата си на едно по-високо място, за да провери има ли облаци на небето. Шест пъти слугата ходил до там и се връщал, за да каже, че времето е слънчево и безоблачно. На седмият път слугата се върнал и му казал: “Виждам едно облаче като човешка длан.” Сравнено с размерите на небето това облаче не е било много голямо, но е било достатъчно, за да даде основание на Илия да направи следващата стъпка на вярата. Той изпратил следното съобщение на цар Ахав: „*Впрегни колесницата си та слез, за да те не спре дъждът* (3Царе18:44). Въпреки че облака бил много малък, той представлявал началото на огромен порой (ст.45). Той е бил обещанието или предвестникът на добрите неща, които щели да се случат.

Само семе

„*Защото кой* (има основание да) *презира тоя ден на малките работи...*“ (Зах.4:10)

Може би повечето от нас, които са повярвали в Бога поради някаква причина, могат да намерят свидетелства и доказателство за едно скромно начало; едно малко семе, едно облаче с размер на човешка длан. **Зарадвайте се на това семе.** Това е знак на великите неща, които предстои да се случат. Не проклинайте семенцето си, като се оплаквате от размерите му. Бог ни дарява със семе, което понякога ни дава основание да считаме, че от него ще произлязат някакви дребни неща, но във всеки случай това е по-добре от нищо. Ние трябва да кажем: “Боже, това е само едно малко нещо, но аз Ти благодаря, че ми даваш някаква надежда, нещо за което да се държа. Благодаря Ти, Боже, за началото.”

Вземете това семе и го посадете, вярвайки в него. Светия Дух ми каза, че бях изхвърлила много от семената си. Когато презираме нещо, ние не го ценим, не го забелязваме и не го считаме за нещо важно. Ние не се грижим за него, но ако не се грижим за полученото от Бога, ние го губим. Част от Евр.13:5 в обобщение казва: “**Бъди доволен от това, което имаш.**”

Нека да бъдем като Павел: нека да се научим как да бъдем доволни, когато сме в недоимък и когато сме в излишък - как да бъдем доволни независимо от състоянието, в което се намираме, знаейки че всяка частичка е неразделна част от цялата картина. Защото Библията продължава и казва: Защото сам Бог е рекъл: „*Никак няма да те оставя и никак няма да те забравя*“ (Евр.13:5).

Поради това трябва да сме доволни, чрез вярата, по време на скромното начало. Ние знаем, че Бог е Авторът и Завършителят (Евр.12:2). Оня, който е почнал доброто дело в нас, ще го завърши (Фил.1:6). Той ще направи това за нас - ако се държим здраво за вярата до край (Евр.3:6).

Част 7

Преминете от другата страна

„*Няма да говоря още дълго с вас, защото управителят* (злият гений, принцът) *на този свят идва. Той няма власт над Мен* (Той няма нищо общо с Мен, в Мен няма нищо, което му принадлежи и той няма претенции към Мен).“ (Йоан 14:30)

„*Той беше угнетяван, но* (въпреки това) *смири Себе Си и не отвори устата Си; както агне водено на клане и както овца, която пред стригача си не издава глас, така Той не отвори устата Си.*“ (Ис.53:7)

Един от най-трудните периоди е времето, **посветено на дисциплиниране на умовете, устата, манталитета и подходите ни по време на трудности.** Всички изживяваме бури в живота си с различна сила, по време на които вярата ни бива опитвана и изпитвана и ние сме длъжни да се научим как да се държим по време на буря! Откъси от Библията като Йоан 14:30 и Ис.53:7 винаги са привличали вниманието ми. Липсваше ми истинско разбиране на техния смисъл, докато накрая Светия Дух ми разкри, **че те са свързани с устата и бурята в живота ни.**

Когато Исус е изживявал най-голям натиск върху Себе Си, Той решил, че е мъдро да не отваря устата Си. Защо? Вярвам, че това се дължи на факта, че в своето смирение Той е бил изкушаван да направи същото нещо, което ние с вас сме изкушавани да направим: да се съмняваме, да задаваме въпроси към Бога, да се оплакваме, да казваме нещо отрицателно и т.н. Когато се намира под напрежение, даже един зрял вярващ ще каже неща, които не би казал, ако налягането не беше толкова силно и продължително. Исус е Синът на Бога. Той самият е Бог, дошъл при нас в образа на човек. Авторът на Евр.4:15 казва, че Той “*като нас беше изкушаван по всякакъв начин, но никога не съгреша.*”

Аз вярвам, че когато нашия Господ се е изправял пред ситуации, **за които е знаел, че може да бъде изкушаван да каже неща, които да не са плодоносни, Той преднамерено е решавал и обявявал, че ще бъде по-мълчалив от обикновеното.** Това е мъдро решение, което трябва да бъде взето от всеки човек, който се намира в състояние на стрес. Вместо да се изговарят тревожни чувства или да бъдат демонстрирани

наранените ни емоции, винаги е по-добре да бъдем мълчаливи и да позволим на емоционалната буря в нас да утихне.

Благословиите приближават

„Същия този ден (когато дойде) вечерта, Исус каза на учениците си: *Да отидем на отсрещния бряг* (на езерото). (Марк 4:35)

Винаги е вълнуващо, когато Исус каже: “Нека да направим нещо ново.” За мен фразата: “Нека да отидем на отсрещния бряг” е равностойна на изрази като: “Наближава повишението” или “Благословиите идват към нас” или “Изкачи се по-високо” или всяка друга разновидност на изрази, използвани от Бога, за да ни каже, че е дошло време за промяна. Сигурна съм, че учениците са били развълнувани от възможността да научат какво ще се случи “на отсрещния бряг.” Това, което те не са очаквали или предвидили е била бушуващата буря, която срещнали по пътя си!

Вярата е за това, което се случва между двата бряга.

„Забушува силна буря (ураган), вълните се разбиваха в лодката и тя почти се напълни с вода. Исус спеше на кърмата (на лодката), *положил главата си на (кожена) възглавница. Учениците му го събудиха и казаха: Учителю, не те ли е грижа за нас? Ще загинем!* (Марк 4:37-38)

Когато са били по средата на езерото, може би учениците не са изпитвали същия вид възбуда, каквато са изпитвали в началото. Въпреки, че Бог често ни призовава да тръгнем в нова посока, Той обикновено не ни позволява да знаем какво ще се случи по пътя, докато стигнем до новото местоназначение. Ние изоставяме безопасността на мястото, където се намираме и тръгваме към благословиите, които се намират на другия бряг, но често по средата на пътя се оказваме застигнати от буря. Средата на пътуването често пъти е мястото за изпитание. Бурята е бушувала с такава сила, а Исус е спял!

Изглежда ли ви познато това? Имали ли сте някога случай, когато ви се струва, че потъвате бързо, а Исус е заспал? Вие се молите и се молите, но не чувате нищо от Бога. Вие прекарвате време с Него и се опитвате да усетите присъствието Му, но въпреки това не чувствате нищо. Искате да получите някакъв отговор, но независимо от силата на вятъра и на вълните, бурята продължава да бушува и вие не знаете какво да направите.

Понякога ние наричаме този период с изрази като “часът в полунощ” или “тъмната нощ на душата.” Бурята в която се оказали учениците не е бил кратък априлски дъждец или безвредна лятна вихрушка, това е бил истински ураган. Вълните не са се издигали плавно, регулярно и приспивно, те са удрили и връхлитали лодката с такава бясна сила, че тя много бързо се напълнила с вода. Само тази картина е достатъчна, за да изплаши всеки човек.

В подобни моменти, когато изглежда, че лодката потъва заедно с нас, ние трябва да се уповаваме на вярата си. Можем да говорим за вярата, да четем книги, посветени на вярата, да слушаме проповеди за вярата, да пеем песни за вярата, но тъкмо времето на бурята е момента, когато трябва да я използваме. Точно в такива моменти ние наистина откриваме колко голяма е вярата ни. Подобно на мускулите, вярата заяква, когато се употребява, а не когато се говори за нея. Всяка буря през която преминаваме ни помага да се справим по-добре със следващата буря. Скоро ставаме толкова добри навигатори, че бурите престават да ни безпокоят, защото вече сме преминавали през тях и предварително знаем какво ще се случи накрая.

Всичко ще свърши много добре!

Според Библията, ние сме нещо повече от победители (Рим.8:37). За мен това означава, че ще победим още преди да е започнала битката. За да стигнем до целта, ние трябва да преминем направо през бурята, което не винаги е весело и забавно преживяване, но каква благословия е да знаем, че в Исус Христос ние ще победим.

Вярата е необходима за онези времена, когато все още не ни е ясно какво ще стане. Вярата е за средата на пътя. Не е необходима изключителна вяра, за да се започне някакво начинание, защото началото и края на едно начинание винаги са изпълнени с възхищение, но ох, какво става между тези две събития! Независимо от това, ние трябва да преминем през средата, за да стигнем до другия бряг. Исус е искал учениците Му да повярват в Него. Той казал: “Да отидем на другия бряг.” Той е очаквал те да повярват, че след като Той е казал да отидат до другия бряг, то ще се случи. Но подобно на нас, учениците се изплашили.

Бурята е успокоена, а учениците са упрекнати

„Исус стана, *заповяда на вятъра да стихне и каза на езерото: “Тихо! Замълчи!” Вятърът утихна* (усмири се, все едно, че беше изтощен от бушването си) *и (веднага) настъпи мъртва тишина* (пълен мир). *После Исус се обърна към учениците си и каза: “Защо се страхувате? Все още ли не вярвате* (и не уповавате здраво на вярата)?” (Марк 4:39-40)

Исус успокоил бурята, но укорил учениците заради недостатъчната им вяра. Защо е направил това? За бъдещето ни е съществено важно да израстваме във вярата, която представлява убеденост и доверие в Бога. Ако Исус ни позволяваше да се страхуваме, а Той да продължава постоянно да успокоява бурите в живота

ни, без да ни упреква и да ни коригира, ние никога няма да се научим да се стремим да стигнем до отсрещния бряг. Едно от нещата, които трябва да се променят в поведението ни е начинът, по който реагираме на бурите в живота си. Сигурно е, че сме длъжни да израстваме в областта на самоконтрола и в дисциплинирането на устата си. Както вече отбелязахме, ние не можем да “дресираме” езика си без помощта на Бога, нито пък Бог без наше участие би направил това вместо нас.

Дръжте се! Помощта пристига!

„Нека здраво се хванем за надеждата, която изповядваме, защото Онзи, който даде обещанието (е надежден и), държи на думата си.“ (Евр.10:23)

Не е достатъчно човек да има позитивно поведение и да декларира вярата си, когато нещата в живота му се развиват добре. Време е да преминем на другия бряг, време е да се изкачим по-високо. Време е да се държим здраво за признанието на вярата си (Евр.10:23) и да издържим бурите, знаейки че Бог контролира всичко, включително нас и бурята, в която се намираме. Той е верен и ние можем да се държим за ръката Му, знаейки че Той няма да ни остави да потънем.

Фонтан от горчива и сладка вода

„Благословение и проклятие излизат от една и съща уста, а не трябва да бъде така, братя и сестри. Може ли от един и същ извор (едновременно) да блика сладка и горчива вода?“ (Як.3:10-11)

Не трябва да произнасяме противоречащи си неща - едни неща когато сме в добра ситуация и други неща, когато сме в лоша ситуация. Не трябва да се стремим да бъдем фонтани, от които в добри времена блика сладка вода, а в лоши времена - горчива вода. Исус е бил обект на същото напрежение и на същите изкушения като нас, но винаги е оставал един и същ (Евр.13:8). Било необходимо Той да дисциплинира устата си и да контролира онова, което казва по време на житейските си бури. Така трябва да постъпваме и ние. Контролът над езика ни е наша задача. Това е белег на зрелостта и е един от начините, чрез който прославяме Бога.

Юзда на езика

„Ако някой се мисли за религиозен (човек, който старателно изпълнява външните и видимите изяви на вярата си), а не сдържа езика си, заблуждава сам себе си и неговата религия е без стойност (безполезна, безплодна)“ (Як.1:26)

Приятелю, това е строго предупреждение. Ние можем да правим всевъзможни “добри дела,” за които се предполага, че са резултат от религиозната ни убеденост, но ако не “сдържаме езика си,” тези добри дела са без всякаква стойност. Не знам как е при вас, но лично мен това ме кара да бъда още по-сериозна относно всичко, което е свързано с думите, с езика и с устата. В тълковния речник се дава следното определение за “юзда”: “Амуниция, състояща се от оглавник, мундшук и поводи, чрез които се насочва главата на коня и се използва за задържане и управление.” Ако не сдържаме езика си, когато се намираме посред бурите в живота си, ние може би никога няма да доживеем до освобождението си. Светия Дух ще бъде нашата юзда, но ние трябва да приемем Неговата ръководна роля и да изпълняваме указанията Му.

Поставете мундшук в устата си!

„В устата на конете поставяме юзда, за да ни се подчиняват и така владеем цялото им тяло. Същото е и с корабите - макар че са така големи и движени от силни ветрове, едно малко кормило ги управлява и те отиват, където пожелае кормчията. Езикът ни също е малка част от тялото, но се хвали с големи неща. Помислете само какви големи гори могат да бъдат подпалени с едно малко пламъче!“ (Як.3:3-5)

Писанията показват, че езика дава направление на всичко останало в живота ни. Можем да приемем, че думите ни очертават граници около нас и сме принудени да живеем вътре в очертаната от тях територия. Езикът е толкова малка съставна част от човешкото тяло, но може да постигне големи неща. Би било чудесно, ако всички те бяха добри, но за съжаление не е така. Приятелства се развалят заради езика. Езикът може и често е причината за някой развод. Хората биват емоционално наранявани от езика на някой друг и не се възстановяват. Някои възрастни хора все още се чувстват засегнати от неща, които са им били казани, когато са били деца. Да, езика е малка част от човешкото тяло, но уви, колко сила и мощ се крие в него! Мундшукът, който е поставен в устата на коня също е много малък, но той определя посоката на движението. Тълковният речник дава следното определение на думата “мундшук”: “Метална част от юздата, която се поставя в устата на коня, за да бъде контролиран и управляван. Нещо, което контролира ...”

Ние имаме нужда от мундшук в устата си, но той не се поставя насила, а ние сами трябва да изберем да го поставим в устата си. Ако решим, Светия Дух ще играе ролята на такъв мундшук и ще ни ръководи. Когато започнем да казваме нещо погрешно, ние ще усещаме, как Той се опитва да ни насочи в правилната

посока. Той винаги работи в живота ни, старайки се да ни предпазва от неприятностите и ролята Му в живота ни трябва винаги да бъде високо оценявана.

Светия Дух като мундщук и юзда

„Не бивайте като кон или като мѝска (магаре), които нямат разум, за които челюсти трябва да оглавник и юзда, за да ги държат, иначе не биха се приближавали при Тебе.“ (Пс.32:9)

Един кон или се подчинява на подръпването на юздата, която контролира мундщука в устата му или му се налага да изпита голямата болка. Така на практика се случва и с нас и с нашето отношение към Светия Дух. Той е юздата и мундщукът в устата ни. Той трябва да опъва поводите и да определя посоката на живота ни. Ако се подчиняваме на Неговите призиви, ние ще пристигнем на правилното място и ще останем далеч от нежеланите места. Но ако не Му се подчиняваме, ние ще завършим с това, че ще изпитваме много болка.

Устата има свой собствен разум

„Премахваме всяко препятствие, което се изправя срещу познанието за Бога и пленяваме всяка мисъл, за да я накараме да се покори на Христос.“ (2 Кор.10:5)

В периоди на изпитания ни се струва, че устата си има свой собствен разум. Понякога усещам, че устата ми притежава собствен двигател, който се привежда в движение от някой друг, още преди да разбере какво става. **Много е важно човек да държи сметка за мислите си, защото източника на думите ни се намира в мислите ни.** Например Сатаната ни предлага следната мисъл: “Повече не мога да продължавам да живея така.” Следващото нещо, което знаем е, че устата поема щафетата и гласно произнася тази мисъл. **Тъй като проблемът започва от мисълта, излекуването също трябва да започне от мислите.** Ние трябва да пленяваме всяка погрешна мисъл и да я подчиняваме на Исус Христос и правейки това трябва да “отхвърляме” лошите мисли. Разумът е бойно поле и той задължително трябва да бъде обновен напълно, за да осъществява добрия план на Бога (Рим.12:1-2). **Устата никога няма да бъде поставена под контрол, ако разума не е под контрол.** (Коментар: Т.е. съобразяване с думите и поведението на Христос, а не от нас. Д.Пр.)

Когато говорим за контрол на разума, интересно е да се отбележи, че хората, които се занимават с баене, с гадаене, с правене на магии, на хороскопи и на зодиакални предсказания, **винаги се стремят да контролират мислите на другите хора.** Една от най-важните им цели е да се научат да поставят погрешни мисли в умовете на нищо не подозиращите хора. Това ми дава основание да стигна до заключението, че **Сатаната иска да контролира умовете ни.** Светия Дух също иска да контролира умовете ни, но Той никога не ни се натрапва. **Наш е избора да решим дали да му се подчиним.** Той ни води в правилна посока, като ни убеждава в случаите, когато мислим погрешно. Тогава ние избираме да изхвърлим от главата си лошата мисъл и да започнем да мислим за нещо, което ще даде добър плод, така както сме инструктирани да правим във Фил.4:8: *„...мислете за нещата, които са добродетелни и заслужават възхвала, които са истински и благородни, праведни, чисти, красиви и достойни за възхищение.“* В Пс.19:14 псалмистът се моли: *„Думите на устата ми и размишленията на сърцето ми нека да бъдат угодни пред Тебе, Господи, канаро моя (здрава и непоклатима) и избавителю мой.“* Забележете, че в този стих се говори както за устата, така и за ума и причината за това е, че те работят съвместно. Мисля си, че някои хора се опитват да контролират устата си, но не правят нищо по отношение контрола на мислите си. **Това е все едно да се откъсва само надземната част от плевела, без да се изважда корена му.** Резултатът е ясен - плевелът пониква отново.

Подреждайте начина си на говорене

„Блажени (щастливи, с добро бъдеще, за завидане са) ония, които са праведни (честни, искрени и балансирани) в пътя (разкритата воля на Бога), които ходят (подреждат поведението и говоренето си) в закона на Господа (в цялостно разкритата воля на Бога).“ (Пс.119:1)

Длъжни сме да подреждаме начина си на говорене в съответствие с волята на Бога. **Когато се окажете в мигове на изпитание, не се опитвайте просто да погледате към това, което е справедливо да ви се случи и не го сравнявайте с онова, което се случва на практика.** Вместо това с очите на вярата **се вгледайте в себе си и в обстоятелствата, в които сте попаднали.** Вие се отделихте от единия бряг и сега се намирате по средата на морето и бурята бушува, но вие ще стигнете на другия бряг. Там ви очакват благословии, така че не скачайте през борда на лодката. В моменти на предизвикателства много хора се връщат обратно към поведение, което са имали преди да станат християни и една от причините за това е, че никога не са се научили как трябва да говорят. Само по себе си изпитанието е обезкуражаващо и не е необходимо да добавяме оскъбление към нараняването, като се угнетяваме чрез отрицателно говорене.

Във Втор.26:14 на израилтяните е заповядано да носят приноси при Бога и да Му казват: *„Не съм ял от десетъците във време на жалеяката си...“* Понякога когато пътуват, хората започват да ядат от собствения си десетък, вместо да го занесат при Бога и по този начин се отричат от вярата си. Защо? Защото е по-трудно човек да бъде послушен на Бога през времето, когато изпитва лично затруднение. Дяволът

шепне в ухото: “Няма никаква полза от даването на десетък в църквата, така че не е ли по-добре да го задържаме, вместо да го даряваме.” Устата се включва в този процес и произнася: “Даването на десетък е безполезно; по-добре е да използвам парите си, за да посрещна собствените си нужди, **защото никоой друг няма да ми помогне.**” (Коментар: Това е лъжата. Бог ще ни помогне! Д.Пр.)

Помнете, че Сатаната не иска вие да стигнете до другия бряг. Той не иска да прогресирате във вярата. Той иска да се въртите в кръг и да се връщате обратно там, откъдето сте дошли. В Марк 4 Исус разказва притчата за сеенето на семето. В нея различните видове почва, в която се сее семето представлява различните видове сърца, които получават Словото. В ст.17, където Исус говори за семето, което е посято на камениста почва, Той обяснява какво става с онези, които са оприличени с тази почва: „**Но то не прониква дълбоко в сърцата им и не остава за дълго в тях. Щом дойдат неприятности или започнат преследвания заради него** (Словото), **те бързо се предават** (стават разочаровани, възмутени и обидени, препъват се и отпадат).“ По време на изпитания и страдания хората могат да се откажат от вярата си. Според казаното от Исус в Йоан 16:33 ние трябва да сме смели в подобни моменти, защото Той е победил света заради нас: „**Казах ви това, за да имате (безпогрешен) мир** (и увереност) **в Мен. В този свят ще страдате** (ще имате изпитания, неприятности, объркване, разочарования), **но бъдете смели** (имайте кураж, бъдете уверени и сигурни)! **Аз победих света!** (Аз го лиших от силата да ви наврежда и го победих заради вас)“. **Това са неща, които трябва да се помнят и да се казват.**

Могат ли тези кости да оживеят?

„**Господната ръка биде върху мене, та ме изведе чрез Господния Дух и ме постави сред поле, което бе пълно с кости. И преведе ме край тях наоколо; и ето, имаше твърде много (човешки кости) по отвореното поле, и ето, бяха твърде сухи. И рече ми: Сине човешки, могат ли да оживеят тия кости? И отговорих: Господи Йехова, Ти знаеши. Пак ми рече: Пророкувай над тия кости и речи им: Сухи кости, слушайте Господното слово.**“ (Йез.37:1-4)

Можете да си мислите, че животът ви **не се различава** от мъртви и сухи кости. Обстоятелствата, в които се намирате може да са толкова мъртви, че даже да вонят. Надеждата ви изглежда изгубена, но ми позволете да ви покажа Божия изход от тази ситуация. В следващите стихове от този откъс пророка постъпва така, както му е казал Бог и вижда как Той напълно съживява и вдъхва живот и дух в това, което по-рано са били само мъртви и сухи кости. Същото нещо може да се случи и с нас. **Но това няма да стане, ако не се превърнем в говорители на Бога и не пророкуваме Божието Слово.** Ние повече не можем да говорим собствените си нищо не означаващи думи **и когато сме под напрежение не трябва да позволяваме на устата си да играе водеща роля.**

Лазаре, излез!

„**Във Витания, където живееха Мария и сестра ѝ Марта, имаше един болен човек на име Лазар. (Мария беше същата тази жена, която помаза Господа с миро и избърса краката му с косите си. Болният Лазар беше неин брат). Затова сестрите изпратиха човек да каже на Исус: Господи, твоят скъп приятел е болен.**“ (Йоан 11:1-3)

В Йоан 11 се говори за заболяването и за смъртта на Лазар. По времето, когато на сцената се появява Исус, Лазар вече е мъртъв от 4 дни. Излизайки да посрещне Исус, неговата сестра Марта Му казва: „**Господи, ако Ти беше тук, брат ми нямаше да умре**“ (ст.21). По-късно другата му сестра Мария повтаря същото изказване: „**Господи, ако Ти беше тук, брат ми нямаше да умре**“ (ст.32). **Понякога всички изпитваме подобни чувства. Ние считаме, че ако Исус се беше появил малко по-рано, може би нещата нямаше да са толкова лоши.** Сигурна съм, че учениците са считали, че положението им е щяло да бъде по-различно, ако Исус не спял в задната част на лодката.

В Йоан 11:23-25 ние виждаме начина, по който Исус е отговорил на тези изпълнени с безнадеждност и отчаяние думи: „**Исус ѝ каза: Брат ти ще възкръсне. Марта отговори: Зная, че ще възкръсне при възкресението в последния ден. Исус ѝ каза: Аз съм възкресението и животът. Който вярва в мен, макар и да умре - ще живее.**“ Вие знаете края на тази история. Исус извикал на Лазар, един човек, който е бил мъртъв от 4 дни, да излезе от гроба и Лазар е излязъл напълно възстановен. Ако Исус може да възкреси един умрял човек, Той със сигурност може да възкреси и мъртвите обстоятелства. **От случилото се на Йезекия с костите и от историята за Лазар става ясно, че независимо от това, колко зле могат да ни изглеждат нещата, Бог ще намери изход от положението.** **Но помнете, че има духовни закони, на които сме длъжни да се подчиним, за да видим как силата на Бога извършва чудеса в живота ни.** Един от духовните закони е илюстриран от историята на жената, която е имала кръвотечение.

Продължавайте да говорите на себе си

„**Сред множеството имаше една жена, която от дванадесет години кървеше. Тя беше изстрадала много при различни лечители, които се бяха опитали да ѝ помогнат, беше похарчила всичките си пари без**

резултат и състоянието ѝ все повече се влошаваше. Като чу за Исус, тя се приближи зад Него в тълпата и докосна дрехата Му.“ (Марк 5:25-27)

Какво може да се каже за жената с кръвотечението? Тя е страдала много и никой не е бил в състояние да ѝ помогне. Сигурно жената е била атакувана от мисълта, че положението ѝ е безнадеждно. Когато е обмисляла дали да отиде при Исус, тя със сигурност е чувала нашепването: “Каква полза ще има от това?” Но тя е разблъскала хората около себе си в тълпата, която я е притискала от всички страни до такава степен, че се е задущавала. Жената докоснала дрехата на Исус, в нея влязла изцелителна сила и тя била излекувана (ст.29-34). **Тук има нещо, което не трябва да пропускаме:** „*Защото непрекъснато си повтаряше: Ако само докосна дрехите му, ще оздравея.*“ (Марк 5:28).

Жената е продължавала да говори сама на себе си! Тя е продължавала да си казва! Схващате ли смисъла? Тя е продължавала да си казва това! Няма значение как се е чувствала тази жена, няма значение колко много хора около нея са се опитвали да я обезкуражават, независимо, че проблемът ѝ е бил от цели 12 години и че тълпата като че ли ѝ е пречела да стигне до Исус, тази жена получила своето чудо. Исус ѝ казал, че вратата ѝ я е излекувала (ст.34). Вратата ѝ е била освободена, тъй като е получила свобода за действие чрез думите ѝ. Вратата трябва да бъде задействана, за да си свърши работата и един от начините за нейното активиране е чрез думите ни. **Продължавайте да говорите с вяра и не преставайте да се надявате!**

Обнадеждени затворници

„*Върнете се в крепостта* (при безопасността и благоденствието), *вие обнадеждени затворници; още днес възвестявам, че ще въздам двойно* (ще увеличи двойно предишното ви благоденствие). (Зах.9:12)

Току-що видяхме три ситуации: съживени сухи кости, съживен мъртвец и изцеляване на неизлечима болест. Всички тези бури не могат да бъдат “обуздани” от човека, но за Бога всички неща са възможни (Мат.19:16). Наскоро, докато ние с мъжа ми бяхме в една “буря,” Светия Дух ме отведе до този стих от книгата на Захария от Библията, на който до тогава не бях обръщала внимание. Все едно, че Бог го беше скрил като съкровище, очакващо мига, когато наистина бих имала нужда от него. **Подобно на “обнадеждени затворници” ние трябва да сме изпълнени с надежда, да мислим с надежда и да говорим с надежда. Надеждата е фундамента, върху който се опира вратата.** Някои хора се опитват да имат вяра, след като са изгубили всякаква надежда, но това не може да стане. Откажете да спрете да се надявате, независимо от това, колко сухи могат да ви изглеждат костите, независимо колко умряла може да ви изглежда ситуацията и от колко време страдате от проблема. Бог все още е Бог и Библията ни казва, че ако оставаме позитивно настроени, ще бъдем “обнадеждени затворници.” Той ще възстанови двойно това, което сме загубили.

Молитва за контролиране на устата

„*Господи, постави стража на устата ми, пази вратата на устните ми.*“ (Пс.141:3) Много често в молитвите си повтарям този стих, защото знам, че имам нужда от помощ, за да съм в състояние да контролирам устата си и тази нужда е ежедневна. **Аз моля Светия Дух да ме спира, когато говоря твърде много или когато казвам неща, които не би трябвало да казвам, или когато говоря негативно, или когато се оплаквам, или когато звуча строго и сурово или когато съм част от всеки друг вид “зло говорене.”**

От нашето говорене трябва да бъде изхвърлено всичко, което обижда Бога. Това е причината, поради която е необходимо постоянно да се молим така: “*Господи, постави стража на устата ми, пази вратата на устните ми.*” Друг важен стих от Библията по този въпрос е Пс.17:3: „...*Мислите ми не надвишават устата ми* (Поставил съм си за цел устата ми да не греша).“ Както вече казах, ние трябва да си поставим за цел да говорим това, което е правилно. **Каквото и да правим в този живот на вяра, ние сме длъжни да го правим целенасочено. Дисциплината е въпрос на избор.** Тя не винаги е лесна работа, но започва с вземането на едно правилно решение. Когато пресичаме езерото от единия бряг към другия и внезапно, докато сме по средата на пътуването си, бъдем застигнати от бушуваща буря, ние решително трябва да си поставим за цел да пазим устата си от грехове. Това се получава, когато в молитвите си включим Пс.141:3. Друг стих от Библията, който редовно споменавам в молитвите си е Пс.19:14: „*Думите на устата ми и размишленията на сърцето ми нека бъдат угодни пред Тебе, Господи, канаро моя и избавителю мой.*“ Споменавайте стихове от Библията в молитвите си. Нищо не привлича по-бързо вниманието на Бога. **Тъкмо Неговото Слово носи силата на Светия Дух.**

Нека тези откъси от Писанията да бъдат вопълът на сърцата ви. Бъдете искрени в желанието си да спечелите победа в тази област и докато търсите Бога, за да получите Неговата помощ, вие ще започнете да забелязвате, че се променяте. Това е, което Господ направи за мен. Той е безпристрастен и не се съобразява с човешките длъжности и звания (Деян.10:34). Всички онези, които се подчиняват на дадените от Бога инструкции и заповеди ще получат обещаните от Бога резултати. Молете се със следната молитва за решимост да упражнявате контрол над устата си:

“Господи, моля се да ми помогнеш да развия в себе си чувствителност към Светия Дух относно всичко, свързано с начинът ми на говорене. Не искам да бъда упорит като магаре или кон, което не се

подчинява, ако не му се постави юзда и мундшук. Искам да вървя в посочената от Тебе посока, докато Ти ме управляваш с леко побутване. Моля Те за помощ по време на бурите в живота ми, докато преминавам от единия бряг до другия. Винаги имам нужда от Твоята помощ, но в тези случаи съм изложен на особено силно изпитание. Моля те, пази устата ми и нека всяка изговаряна от мен дума да бъде приемлива за Тебе, Пастирю мой и Изкупителю мой. В името на Исус се моля. Амин!”

Част 8

Дали устата ви е спасена?

„...*продължавайте* (развивайте в себе си, стигнете до крайната цел, напълно завършете) *делото си и постигнете вашето спасение със страх и треперене* (с неверие в себе си, с голямо внимание и предпазливост, с искрено съзнание, нащрек срещу изкушенията, избягвайки от всичко, което може да засегне Бога и да дискредитира името на Христос) (Фил.2:12)

Спомням си, че веднъж Бог говори в сърцето ми и ми каза: “Джойс, време е устата ти да бъде спасена.” Това може да изглежда странно, но е вярно. Възможно е да бъдете спасени и това да не ви изглежда така. Човек може да е станал дете на Бога и въпреки това да не говори като такъв. Знам това от собствен опит, защото аз бях такава личност. Не е достатъчно човек да бъде спасен, трябва и устата му да бъде спасена. Това е част от процеса, за който говори Апостол Павел, наричайки го “*изработване*” на собственото ни спасение. Какво точно означава човек да изработи собственото си спасение? В Еф.2:8-9 Павел, който е използвал този израз и във Филипяни, ясно казва, че спасението не е награда за добрите ни дела, най-малкото, за да не се хвали никой, че се е спасил по този начин.

Ако липсва ясно разбиране, тези два откъса от Филипяни и Ефесяни може да изглеждат, че си противоречат. Новото раждане, това, че Бог е изпратил Своя Син Исус Христос, за да живее в нас, че споделя с нас Своя Дух и създава в нас едно ново сърце е нещо, което само Той може да направи чрез милостта, любовта, милосърдието и добротата Си. Той върши цялата работа и ние получаваме безплатния дар чрез вяра. Изработването на спасението, което Бог ни дава безплатно е просто друг етап от вървенето ни с Него. Можем да кажем, че Той посява в нас едно семе и след това ние сме длъжни да бъдем в хармония с работата на Светия Дух, за да видим, че посаденото от Него семе израства в растение, което обхваща целия ни живот.

Грижи за семето

Обещанията бяха дадени на Авраам и неговия потомък. Забележете, че не се казва: “и на потомците му,” сякаш се отнася за много хора. Говори се по-скоро за един човек: “*и на твоя потомък,*” който е Христос. Гал.3:16

В някои от вариантите на превод на Библията думата “*потомък*” е заменен с думата “*семе*” и по този начин Исус е наречен “*семето*.” Аз харесвам това, защото то означава, че ако има семе, ние можем да имаме жътва и реколта. Исус е Семето на всичко добро, което Бог желае да притежаваме. Семето е получено от Бога, но за него трябва да се полагат грижи, да се подхранва, да се полива и да се възпитава. Почвата, в която е посадено семето трябва да се окопава и да се почиства от плевели. Почвата - това са нашия живот и нашите сърца. Не всичко, което трябва да се промени или да се премахне от тази почва се извършва наведнъж. Необходима е тежка и упорита работа и само Светия Дух знае отговора на въпросите “как и кога.” Докато Той работи в нас в определени области, ние трябва да подчиняваме волята си на Бога, което означава да се подчиняваме на ръководството на Духа. Ако някой от нас се върне обратно към начина си на мислене към момента, когато е повярвал в Бога и направи ревизия на всички неща, които Бог е променил в него до сега, той ще се удиви от огромните промени, които са настъпили в него. Спомням си, че в началото Бог работи в мен по въпроса за независимостта и ми каза, че не трябва да правя нищо според собствената си воля. След това Той продължи да ме мотивира и да ме учи, че не е толкова важно това, което правя, а защо го правя. Бог работи в областта на поведението ми и ми каза какви телевизионни предавания и филми да гледам, как да се обличам, как да мисля и разбира се, как и какво да говоря. За да бъда пределно честна трябва да кажа, че Той имаше най-голям проблем с устата ми отколкото с всичко останало в мене. Когато Бог иска да използва нещо, без всякакво съмнение дяволът ще се опита да го открадне. Тъй като съм призвана да преподавам Божието Слово, Сатаната винаги претендира да си присвои Божията собственост. Разбира се, аз научих много неща за устата си през годините, но дойде ден, когато Бог ми каза: “Време е устата ти да бъде спасена.” Знам, че по онова време това беше много сериозна задача, а не просто един малък урок от страна на Светия Дух относно важността на думите, тъй като ставаше въпрос за променящото живота ни учение за устата.

Направете устата си искрена и справедлива

„Послушайте, защото ще говоря хубави неща и ще отворя устата си да произнесе правото. Защото езикът ми ще изговори истина и нечестият е мерзост за устата ми. Всичките думи на устата ми са справедливи, няма нищо в тях лъжливо или опако.“ (Пр.8:6-8)

Когато чета подобни стихове, аз разбирам, че ми остава да извървявам дълъг път. Аз се молах за по-силно помазание на моето учение и на службата ми на Бога и Той трябваше да ми покаже три личности от Библията, които също са служили на Бога, но са имали проблем с устата си. Той ми разкри, че се е наложило да направи нещо относно говоренето им, преди да може да ги използва по начина, по който е планирал.

Страхливата уста на Йеремиа

„... *Господното слово дойде към мене (Йеремиа) и рече: Преди да ти дам образ в корема (още преди да те формирам в утробата на майка ти), познах те (знаех за тебе и те одобрих като Мой избран инструмент) и преди да излезеш из утробата, осветих те (отделих те за специална цел). Поставих те за пророк на народите. Тогава рекох: О, Господи Йехова! Ето, аз не зная да говоря, защото съм дете. А Господ ми рече: Не думай - дете съм; защото при всичките, при които ще те пратя, (ти) ще идеш и всичко, що ти заповядам, ще кажеш. Да не се боиш от тях (от лицата им), защото Аз съм с тебе, за да те избавям, казва Господ. Тогава Господ простря ръката Си, та я допря до устата ми; и Господ ми рече: Ето, турих думите Си в устата ти. Виж, днес те поставих над народите и над царствата, за да изкореняваш и да съси́пваш, да погубваш и да събаряш, да градиш и да садиш.* (Йер.1:4-10)

Бог нарекъл Йеремиа пророк на народите и той незабавно започнал да говори неща, **които Бог не му бил нареждал да говори**. Наложило се Бог да излекува устата на Йеремиа, преди да може да го използва. **И с вас положението ще бъде същото**. Всички ние сме длъжни да разберем, че когато Бог ни призове да направим нещо, ние не трябва да отговаряме отрицателно. След като Бог ни казва, че можем да го направим, ние наистина можем да го направим! Толкова често говорим за съмненията и несигурността си или повтаряме това, което другите са казали за нас или онова, което дяволът е казал. **Длъжни сме да казваме за себе си това, което Бог е изрекъл за нас!**

Перифразирано Исус е казал: “Аз говоря не Мои думи, а думите на Онзи, Който Ме е изпратил. Аз казвам само това, което съм чул да казва Отца Ми” (виж Йоан 8:28; 12:50). Бог ни призовава да се изказваме по-високо. **Той ни призовава повече да не говорим собствените си думи**. Той иска да не говорим за това, което ни е на душата, т.е. под влияние на плътта си, а онова, което е от духа ни. Бог подготвя хората Си, за да ги използва по време на живота им. Никой няма да бъде използван без предварителна подготовка. Това означава, че Бог задължително трябва да работи в нас и ние трябва да му се предоставим и да се подчиним на работата Му. Бог иска да извърши “финалната настройка” в нас. Той от много години е работил в живота ни, но сега идва време за някои финални и прецизни настройки. Може би вече сте чували за други учения за устата, поради което тази тема няма да е нова за вас. Но е твърде възможно, подобно на останалите части от вашия характер, вие да продължавате да се придържате към някои свободи, които повече не можете да си позволявате.

Ново ниво, нов дявол

„*Затова, така казва Господ Бог на Силите: понеже (хората) изговарят тия думи, ето, Аз ще направя Моите слова в устата ти (на Йеремиа) огън и тия люде дърва и (огънят) ще ги пояде.*“ (Йер.5:14)

Бог ни призовава да се изкачваме нагоре, до едно ново ниво и на всяко ново ниво на Божията власт и благословии ние ще изживяваме ново противопоставяне. В миналото си Йеремиа може би е говорил така, както ние говорим сега, но Бог го призовал да се издигне на едно ново ниво. Изкачвайки се на това ново ниво, стария начин на говорене би създал сериозни проблеми на Йеремиа. Трябва да осъзнаем, че погрешните думи могат да отворят вратата на противника, която не бихме искали да отворим. От години Бог ми говореше да не отварям вратите, но един ден ми каза: “Джойс, забрави за вратите. Сатаната търси всяка малка пролука, за да се промъкне в живота ти.”

Всичко, което е правил Йеремиа по-рано, не е било толкова агресивно и ефикасно срещу царството на тъмнината в сравнение с това, което Бог е планирал за бъдещето му. Убедена съм, че същия принцип е в сила и за нашия живот. Нещата, на които Бог е гледал през пръсти в миналото сега предстояло да станат обект на работата му. **Не можем да живеем по плът и в същото време да служим на Бога, опитвайки се да влезем в Духа**. В подобен начин на живот няма да има сила и помазание. По-нататък в историята на Йеремиа ние виждаме, че Бог му казал, че ще направи Словото да стане като огън в устата му, а хората ще станат като дърва, за да бъдат изгорени от Словото. Убедена съм, че същото е вярно и за мен и за моята служба на Бога. Когато говоря Божието Слово, аз искам то да оказва драматично влияние върху хората и коренно да ги променя. Това трябва да бъде и вашата цел. Ние повече нямаме време за да правим нещо тук и нещо там (Ис.28:10,13).

Време е да се захванем да вършим работата на Бога. Аз четох книги, в които се говори за минали чудеса и се обяснява как помазанието от страна на Бога може да бъде толкова мощно, че когато се проповядва, стотици хора падат от столовете си на пода и започват да плачат и да се молят да бъдат освободени и спасени. Вярвам, че това представлява манифестация на възможностите на Бога, който превръща думите в устата на говорещия да бъдат като огън, а хората - като дърва. Но това няма да се случи с нас, ако позволяваме от устата ни да излиза смес от противоречиви думи. Никога няма да живеем с пълна безпогрешност по отношение на начина си на говорене, но е време да се отнасяме към него по един много по-сериозен начин. Аз се бях молила за по-силно помазание и Бог беше готов да ми го даде, но преди това ми каза: „Джойс, време е устата ти да бъде спасена.“ Обикновено когато помолим Бога за нещо, има неща, които задължително трябва да се отстранят от пътя, за да може да дойде до нас онова, за което се молим. Ако си купувате ново обзавеждане за банята, което е по-голямо от предишното, има неща, които ще трябва да извадите от банята, за да осигурите необходимата площ за новото обзавеждане. **Не тъгувайте за това, което трябва да бъде изхвърлено, радвайте се на това, което идва на негово място.**

Бавното и със запъване говорене на Моисей

„А Моисей каза на Господа: Моля ти се, Господи, аз не съм красноречив, нито до сега, нито откак си почнал да говориш на слугата си, а съм бавен в своя език и реч.“ (Изх.4:10)

Когато Бог призвал Моисей да бъде Негов говорител пред Фараона и пред народа на Израел, Моисей отговорил, че не е достатъчно подготвен да направи това, което Бог искал от него, тъй като бил *„бавен в своя език и реч.“* Отговорът на Бога бил: *„Кой е направил човешката уста...не Аз ли Господ“* (ст.11)? **Ние си мислим, че Бог не знае за някоя наша слабост - но Той наистина знае!** Когато започнах да разбирам, че Бог ме призовава да служа за разпространение на Словото Му в огромен мащаб, аз му напомних, че съм просто една жена. Съмнявам се, че Той някога е забравил този факт. Аз нямах проблем със себе си, но знаех, че другите хора имат такъв проблем и това предизвикваше в мен известни съмнения в собствената ми пригодност. Това съмнение трябваше да си замине, преди да мога да продължа. В Изх.4:12 Бог казал на Моисей: *„Иди прочее, и Аз ще бъда с устата ти и ще те науча какво да говориш.“* Когато следващия път Бог ви каже да говорите за Него и във вас се надигне страх, спомнете си, че ако Той ви изпраща, Той ще бъде с устата ви и ще ви научи какво да кажете.

Нечистата уста на Исаия

„В годината, когато умря цар Осия, (във видение) видях Господа седнал на висок и издигнат престол и полите Му изпълниха (най-светлата част от) храма. Над Него стояха серафимите, от които всеки имаше по шест крила; с две покриваше лицето си, с две покриваше нозете си и с две летеше. И викаха един към друг, казвайки: Свят, свят, свят Господ на Силите! Славата Му пълни цялата земя. И основите на праговете се поклатиха от гласа на оня, който викаше и домът се изпълни с дим. Тогава рекох: Горко ми, защото загинах; понеже съм човек с нечисти устни и живея между люде с нечисти устни, понеже очите ми видяха Царя, Господа на Силите. Тогава долетя при мене един от серафимите, като държеше в ръката си разпален въглен, що бе взел с щипци от олтара. И като го допря до устата ми, рече: Ето, това се допря до устата ти; и беззаконието ти се отне, и грехът ти се умилостиви. После чух гласа на Господа, който казваше: Кого да пратя? И кой ще отиде за Нас? Тогава рекох: Ето ме, изпрати ме. И рече- Иди кажи на тия люде: С уши непрестанно ще чуете, но няма да схванете, и с очи непрестанно ще видите, но няма да разберете. (Ис.6:1-9)

Призоваването на Исаия представлява един много добър пример за необходимостта Бог да очисти устата, преди да използва човека. Този откъс от Библията ме научи, че когато влизам в присъствието на Бога, Той започва да работи върху нас. В случая Исаия е разбрал, че устата му е била нечиста. Вярвам, че плачът на сърцето му е бил за промяна, поради което Бог му изпратил помощ. В откъса появяването на серафима с въглена е описано като внезапно събитие, но с нас не винаги става така.

Всички ние предпочитаме чудни освобождения, но често (а според мене в повечето случаи), Бог ни превежда през един очистващ процес. Това, което трябва да научим от тези стихове е принципа, който е посочен чрез тях. В ст.7 се казва, че грехът на Исаия е бил опростен; следователно, можем да приемем, че нечистата му уста е била греховна и е трябвало да бъде третирана като такава. След това в ст.8 виждаме отправения към Исаия призив: Бог казал: *“Кой ще отиде заради Нас?”* И Исаия отговорил: *“Ето ме, Изпрати мене.”* Сърцето му е било настроено да служи на Бога, тъй като Бог го е познавал още преди да го привлече в присъствието Си. Бог винаги търси някой, чието сърце е перфектно насочено към Него и не е задължително делата на този човек да са безпогрешни. Когато Бог притежава сърцето на човека, Той винаги може да промени поведението му. Тази истина трябва да окуражи онези от нас, които искат да бъдат използвани от Бога, но често усещат, че имат твърде много грешки. **Бог използва пукнатите паници!** Ние отиваме при Него такива, каквито сме и Той ни оформя и ни превръща в съдове, които са годни за Негова употреба (Ис.6:8; 2 Тим.2:21). След като устата на Исаия е била изчистена, по-нататък в ст.9 Бог му казал:

“Иди и кажи на тези хора.” Призивът, помазването и назначаването понякога са разделени във времето, даже понякога стават в различни периоди.

Призован, помазан и назначен - полагагане на основите преди изграждане на сградата

„Защото никой не може да положи основа, различна от тази, която вече е положена, и тази основа е Исус Христос.“ (1 Кор.3:11)

Бог ме е призовал и ме е помазал, но това помазване се засилваше, докато натрупвах опит в служението и се подчиних на работата на Светия Дух в душата ми. Той ме назначи или ме освободи да продължа и започна да изгражда Царството Си, чак след като беше положил здрави основи за него. Ако искате да изградите Царството на Бога, вие трябва да отделите време за полагагането на подходящ фундамент. Една от първите стъпки за полагагането на този фундамент е привеждането на говора ни в хармония с Божията воля.

Боже, спаси устата ми!

„Тогаваше ще познаете истината и истината ще ви освободи.“ (Йоан 8:32)

Йеремия, Моисей и Исаия са разбирали, че ако искат да изпълнят поставената от Бога задача, Той трябва да промени някои неща свързани с начинът им на говорене. Същото е валидно и за нас. Бог ще излекува устата ни, но преди това трябва да разберем, че имаме нужда от лечение. Исус е казал, че това е истина, която освобождава. И наистина, ние трябва да кажем на Бога: “Устата ми трябва да бъде спасена.

Част 9

Постенето включва устата ви

„(Факт е, че) *Ето, вие постите за да се препирате и карате и за да биете нечестиво с пестници. Днес не постите така, щото да се чуе горе гласът ви.*“ (Ис.58:4)

Ис.58 представлява мощна част от Божието Слово, което ни учи, че Бог изисква “истинско постене.” Сега ви предлагам да прочетете цялата глава, преди да продължите четенето на тази книга.

Това ли е вашата представа за “пост”?

„*Такъв ли е постът, който аз съм избрал, ден в който трябваше човек да смирява душата си* (дали истинското постене е просто механично лишаване от храна)? *Значи ли да навежда човек главата си като тръстика и да си постила вретници и пепел* (т.е. да демонстрира такова състояние на сърцето си, което всъщност не притежава)? *Това ли ще наречеш пост и ден угоден на Господа?* (Ис.58:5)

Сцената, която виждаме в този откъс, представлява разговор между израилтяните и техния Бог. Израилтяните постели, но чувствали, че Бог не забелязва усилията им. Той им казал, че те посят с погрешни молитви и че в живота им има неща, които трябва да се променят. **Целта на истинското постене е да се пречупи властта на плътта.** Следователно периода на постенето трябва да бъде време на специална молитва, в която вярващите търсят Бога по един по-сериозен начин, за да постигнат нещо за себе си или за други хора.

В тази глава не съм си поставила за цел да ви уча на всички правила за постене, но ще ви кажа, че има много и различни начини за постене. Ако започвате свой собствен пост или ако сте призован да тръгнете близо до Бога, Той ще ви води в конкретните ви задължения. Хората, за които се говори в Ис.58 са се въздържали да ядат, **но са изпусkali истинското значение на поста.** Бог им казал, че посят с погрешни молитви и такъв пост не може да направи гласовете им да бъдат чути от Него. В Ис.58:4 Той с други думи пита: “**Дали постенето се ограничава само и единствено до гладуването - до нещо, през което трябва да се премине като през някакво упражнение, в което няма реален смисъл?**” След това в ст.6-9 Бог им обяснява какъв трябва да бъде определения от Него пост.

Освобождавай другите, за да бъдеш освободен и ти

„*Не това ли е постът, който аз съм избрал - да развързваш несправедливите окови, да разслабваш връзките на ярема, да пускаш на свобода угнетените и да счупваш всеки* (поробваш) *хомот?* (Ис.58:6)

Вярвам, че това означава, че не само трябва да освобождаваме другите хора, но и ние самите не трябва да позволяваме да оставаме в робство. Исус е казал: “**Ако Синът ви освободи** (и ви направи свободни хора) **ще бъдете наистина** (без всякакво съмнение) **свободни.**“ (Йоан 8:36).

Вярвам, че трябва да се кооперираме с Божия Дух, за да счупим ярема и оковите на робството в собствения си живот и в живота на хората около нас. Ако сме в състояние да освобождаваме, на първо място ние трябва да освободим себе си.

Постене чрез споделяне

„Не е ли да разделяш хляба си с гладния и да въвеждаш в дома си сиромаси без покрив? Когато видиш голия да го обличаш и да не се криеш от (нуждите на) своите еднокръвни? (Ис.58:7)

Някои хора до такава степен концентрират вниманието си върху службата си към Бога, че забравят за другите членове на семействата си и за роднините си. **В този стих Бог ясно казва, че не трябва да пренебрегваме един човек в полза на друг човек.** Той ни казва, че не само трябва да задоволяваме нуждите на ближните си в света, т.е. нуждите на бедните и на голите, но че трябва да задоволяваме нуждите и на членовете на семейството си, които са наша плът и кръв, както и нуждите на роднините си. Аз имам една овдовяла леля, на която помагам доста често.

По-рано си мислех, че съм твърде заета, за да се занимавам с подобна дейност. Но Бог ми показа, че тя е моя “плът и кръв” и аз имам задължение да задоволявам нуждите ѝ, така както имам задължение да обслужвам нуждите на другите хора. Ако пренебрегна това мое задължение, тогава ще се наложи да плащам цената, като видя как ми се отнема част от благословиите, които Бог вече ми е дал.

Не е достатъчно човек просто да бъде призван, не е достатъчно само да се моли, не е достатъчно само да чете Библията. Ние трябва да правим това, което Словото казва. А Словото казва, че трябва да храним гладните, да обличаме голите и да не се крием от собствената си кръв и плът. След като направим всичките тези неща, казаното в ст.8 ще заработи за нас.

Получаването на милост означава оказване на милост

„Тогава твоята светлина ще изгрее като зората и здравето ти (възстановяването ти и силата ти за нов живот) скоро ще процъфти. Правдата ти (праведността ти, справедливостта ти и правилните ти отношения с Бога) ще върви пред тебе (насочвайки те към мир и благоденствие) и славата Господна ще ти бъде задна стража. (Ис.58:8)

Прочух доста задълбочено Ис.58, защото в нея има някои доста смели обещания. Но в нея има и някои доста ясни изисквания към нас, като обещанията и изискванията са обвързани помежду си. Благодаря на Бога за Неговата милост. Благодарна съм, че не трябва да правя всичко сама. Благодарна съм, че за всичко, което Бог ми казва да направя, Той ми оказва милостта да го постигна. **По този начин Бог получава доверието и славата, а не аз.** Но това не означава, че аз не трябва да правя нищо, не означава, че просто мога да седна на един стол и да очаквам Бог да свърши всичко. Не, аз трябва да работя в хармония с милостта на Бога. Същото се отнася и за вас.

В тази глава (Ис.58) има много обещания за мир и благополучие за нас като хора на Бога, но както виждаме в Ис.58:8, тези обещания са в зависимост от това, дали правим определени неща.

Не съдете, не презирайте, а внимавайте какво говорите!

„Тогава ще зовеш и Господ ще отговаря! Ще извикаш и Той ще рече: Ето ме! Ако махнеш изсред себе си хомота (когато го видиш), соченето с пръст (към невярващите или към вярващите) и нечестивите (фалшиви, резки, несправедливи и измамни) думи. (Ис.58:9)

Ако не получаваме отговор на молитвите си, твърде вероятно е това да се дължи на факта, че не правим нещата, които Бог ни е казал, че трябва да правим. Едно от тези неща е да изхвърлим от нас яремите на притеснението е да престанем да сочим с пръст или да гледаме презрително както към невярващите, така и към вярващите хора. **Подобно отношение се нарича критично отношение.** **Когато престанем да се съдим един друг, нещата в живота ни започват да се подобряват.** Друго нещо, което трябва да правим, е **да престанем да говорим фалшиво, сурово, несправедливо или измамно**, което в един от преводите на Библията (на английски) е преведено като “суетно говорене.”

Какво представлява суетното говорене? Ако не съм внимателна, аз мога да се окажа особено виновна заради “суетно говорене.” Мога да започна да говоря и да продължавам без да спирам до вечността. Понякога в служението ми като евангелизатор аз започвам да говоря от ранна сутрин и не спирам до късна вечер. През това време успявам да изговоря толкова много думи, че нервите ми се опъват до крайност, а мозъкът ми се превръща в кайма. В края на деня аз в буквален смисъл съм умствено и физически изтощена. Знаете ли какво ми каза Бог за това? Той каза: **“Причината, поради която си изморена толкова много е, че говориш твърде много!”** По тази причина се наложи да направя онова, което казва Библията и да се науча да контролирам начина си на говорене. Като служител на евангелието аз съм призвана да служа на Негово Величество Царят. Като посланик на Бога (2 Кор.5:20), от мен се изисква и се очаква да упражнявам внимателен контрол над думите си. Същото е валидно и за вас и за всички, които служат на Бога.

Не преклинайте, а благославяйте

„Ако даруваши на гладния желаното от душата ти и насищаши наскърбената душа, тогава светлината ти ще изгрява в тъмнината и мракът ти ще бъде като пладне. Господ ще те води всякога, ще насища душата ти в бездъждие и ще дава сила на костите ти. И ти ще бъдеш като напоявана градина и като воден извор, чийто води не пресъхват. И родените от тебе ще съградят отдавна запустелите

места. Ще възстановиш основите на много поколения и ще те нарекат Поправител на развалините, Възобновител на места за население.“ (Ис.58:10-12)

Какви чудни обещания! Кога можем да очакваме, че при нас ще дойдат тези благословии и ние ще ги получим? Когато спрем да се съдим един друг и се откажем от всяка форма на суетно, фалшиво, сурово, несправедливо и измамно говорене. Трябва да спрем да очакваме Бог да излее благословиите си върху нас, ако продължаваме да изливаме от устата си проклетия срещу други хора.

Не си ли заслужава това?

„Ако отдръпнеш ногата си (ако не правиш забранени неща) в събота, за да не вършиш своята воля в светия Ми ден и наречеш събота (духовна) наслада, свята на Господа, почитаема и Го почитаеш, като не следваш в нея (в събота) своите си пътища и не търсиш своето си удоволствие, и не говориш своите си (празни) думи, тогава ще се наслаждаваш в Господа; и аз ще те направя да яздиш по високите места на земята и ще те храня в наследството (обещано за вас) на баща ти Якова; защото устата Господни изговориха това. (Ис.58:13-14)

Основното, което Бог казва в този откъс, е: “Ако наистина искате да се наслаждавате на Моите благословии в този живот, тогава не живеете според собствената си воля. Вместо това открийте какво искам аз да правите и го правете. Не търсете собственото си удоволствие, а говорете Моите мощни думи, защото те няма да се върнат празни, без да предизвикат някакъв ефект и няма да са безполезни” (Ис.55:11).

Ако наистина искаме благословиите на Бога да се изявят в живота ни, ние не трябва да говорим просто това, което ни се иска и то по всяко време, когато ни се прииска. Трябва да се научим да използваме устата си, за да благославяме Бога, както и да благославяме другите хора и самите себе си.

Ние трябва да се научим да говорим за благословиите, получени от Бога пред църквата, в дома си, пред колегите си и в обществото. **Не е толкова необходимо да проповядваме на хората, тъй като е много по-важно да живеем богосъобразен живот пред очите им. Ние не трябва да сме източници на зловоние, а да излъчваме сладък аромат, който е приятен за другите хора и за Бога** (2 Кор.2:14-15). Господ ми каза: “**Не бъди отблъскваща и оскърбителна. Бъди пропита с плодовете на Духа, с любезност, милост, доброта, любов, радост, мир и всички други плодове.**” Докато живеем живота си, от нас се разнася аромат. Въпреки, че ние самите не можем да го усещаме, Бог го помиришава, защото има много чувствителен нос. Когато се моля, аз не искам молитвите ми да представляват зловонен аромат в носа на Бога поради думите, които съм казала преди да започна да се моля.

Библията ни учи, че Бог знае всяка наша дума, преди още да сме я произнесли. *„Защото докато думата не е още на езика ми, ето, Господи, Ти я знаеш цялата“* (Пс.139:4). Бог знае не само това, което сме казали вчера и това, което казваме днес, **той знае това, което ще кажем утре - даже какво ще мислим без да го произнасяме гласно.** По тази причина молитвата ни трябва да бъде като молитвата на псалмиста: *„Думите на устата ми и размишленията на сърцето ми нека бъдат угодни пред Тебе, Господи, Канаро моя и Избавителю мой“* (Пс.19:14).

Част 10

Клеветническа уста

„Смърт и живот има в силата на езика и ония, които го обичат, ще ядат плодовете му (за смърт или за живот).“ (Пр.18:21)

Ако сте чули или сте чели за някаква техника за говорене, вие може би няколко пъти сте чели тази част от Библията. Ние вече споменахме, че тази част от Библията е толкова важна за предмета на нашето изследване, че си заслужава отново да се проучи. Само за момент се замислете: **Смърт и живот има в смисъла на езика.** Имате ли представа какво означава това? Това означава, че ние изживяваме живота си в близост до една ужасна сила - подобна на огън, на електрическа или на атомна енергия - която в буквален смисъл се намира под носа ни, сила, която може да произвежда смърт или живот, в зависимост от начина, по който се използва.

С тази сила ние притежаваме способност да правим огромно добро или огромно зло, за да си осигурим огромни изгоди и придобивки или жестоки наранявания. Ние можем да използваме езика си, за да предизвикваме смърт и унищожение или да го използваме, за да създаваме живот и здраве. Можем да говорим така, че да причиним болести, разложение и нещастия или можем да говорим така, че да причиняваме здраве, хармония, възхищение и наставление. Изборът е наш.

Сеене и жътва

„Недейте се лъга; Бог не е за подиграване: понеже каквото посееш човек, това и ще да пожъне. Защото, който сеете за плътта си, от плътта си ще пожъне тление, а който сеете за Духа, от Духа ще пожъне вечен живот.“ (Гал.6:7-8)

Забележете, че втората част от Пр.18:21 казва, че ще ядем плодовете на онова, което казваме. Това ни припомня принципа, че каквото посееш, това и ще пожънеш. Ако сеем за плътта, от плътта ще пожънем унищожение, разложение и провал. **Но ако сеем за Духа, ние ще пожънем от Него живот, здраве и изобилие.** Знаете ли, че притежаваме силата да направим нещо за бъдещето си. Тази сила е разположена точно под носа ни. Наскоро прочетох една малка книжка за това, как в този ден и час Бог търси възвишени орли, почтени мъже и жени, които почитат обещанията си и живеят свят живот. Има такава поговорка: **“Ужасно трудно е човек да бъде орел, който лети високо в небето, когато е заобиколен от толкова много кокошки.”** Понякога е трудно да запазим контрола над устата си, да бъдем позитивни, да възхвалим и да прославим Бога, когато всички около нас изглежда, че се отдават на стремеж към власт, към оплаквания и всевъзможни форми на отрицание.

Използвате ли устата си, за да възвисявате и наставлявате или я използвате, за да обезкуражавате и унищожавате? Използвате ли я, за да подкрепвате себе си и другите, или я използвате за да разкъсвате околните си? Имате ли някаква представа колко важни са думите, които произнасяте?

Както вече подчертахме, ако има някаква област в живота ни, в която е необходимо да упражняваме дисциплината и самоконтрола си, това е начина, по който подбираме думите си. Ние вече чухме, как веднъж Бог ми каза, че най-лошият ми проблем е, че просто говоря твърде много. Това, което казвах не винаги беше лошо, но просто беше бърбене. Знаете ли какво казва Библията за подобно поведение? **Тя казва, че ако сме бърборковци (празнословци), ние ще имаме проблеми и неприятности** (Екл.5:1-7). Ето това научих през годините на моето служение. Ако говоря твърде много, аз ставам неспокойна и губя мира в сърцето си - не непременно защото съм казала нещо лошо и зло, а просто защото трябва да бъда спокойна, мълчалива и да слушам.

Да говорим подходящи думи

„Господ Йехова ми даде език на учените, за да зная как да помогна с дума на уморения; всяка заран Той събужда ухото ми, за да слушам като учащите се.“ (Ис.50:4)

Трябва да се упражняваме да държим ухото си обърнато към Бога. Освен това, както ни учи Яков, ние трябва да сме бързи на слушането и бавни на говоренето. (Як.1:19). Какво мислите, че ще се случи, ако обмислим онова, което ще кажем преди да сме го казали? Не сте ли съгласни, че може би нямаше да казваме някои от нещата, които казваме? Пророкът казва, че Бог му е дал език на ученик, на обучаващ се, на човек, който се учи, за да знае как да говори подходящи думи на изморените. Като служител на Бога аз не виждам онази радост, която трябва да е очевидна между хората Му. Според Библията, нашата сила е в радостта в Господа (Неем. 8:10). Радостта не може да бъде в житейските обстоятелства, тъй като тя се намира в Христос, Тайната на Вечността, Който пребивава вътре в нас. **Ние се учим да намираме радостта си единствено в Христос.** Докато се учим да правим това, говоренето на подходящи думи един на друг ще ни предпази да не се уморяваме.

Тези неща, които не трябва да се случват

„Но езика никой човек не може да укроти; буйно зло е, пълен е със смъртоносна отрова. С него благославяме Господа и Отца и с него кълнем човеците, създадени по Божие подобие! От същите уста излизат благословение и проклетия! Братя мой, не трябва така да бъде.“ (Як.3:8-10)

През годините на живота си като проповедник аз научих много неща за клюките, за съденето на другите хора, за критичното отношение и за откриването на грешките на другите. Научих, че всички тези неща са отвратителни за Бога. Той се безпокои, че използваме една и съща уста за да Го благославяме и да Го прославяме и в същото време да обвиняваме и да проклинаме ближните си, направени по Негов образ, точно така, както сме направени и ние. Нали е много лесно да се прави това? И знаете ли защо? Поради гордостта. Гордостта е поведение, с което демонстрираме, че сме чисти и ако другите не са съгласни с нас, те задължително грешат. Библията казва: *„Всичките пътища на човека са чисти в собствените му очи“* (Пр.16:2).

Ще имаме голяма полза, ако изберем трима от приятелите си и няколко пъти годишно ги молим да ни кажат честно какво мислят за нас. **Защото ние имаме за себе си такава мнение, което е различно от мнението на другите за нас. Мисля си, че една от най-големите услуги, която можем да направим на Бога и на себе си е да осъзнаем, че имаме да извървяваме дълъг път, преди да станем перфектни.** За сега няма нищо лошо в това, че не сме напълно безпогрешни, но трябва да имаме сърце, което е безпогрешно насочено към Бога. Той гледа в сърцето ни и ни счита за безгрешни, въпреки че все още вървим по пътя към

безгрешността. Ако сме достатъчно смирени, за да се видим такива, каквито наистина сме, тогава няма да бързаеме толкова да критикуваме всички останали хора, нито пък ще разпространяваме толкова бързо този критицизъм, който клевети и злопоставя другите.

Разпространяване на клевети

В гръцкия тълковен речник открих следното определение на думата “клеветници”: това са хора, които са виновни за това, че намират грешки на другите хора и разпространяват критицизъм. След като прочетох това определение, аз се запитах какво означава думата “разпространява.” Разпространяването не винаги означава да се излиза навън, за да се каже нещо пред 10 човека. **Нещо може да се разпространи и ако бъде казано само на един единствен човек.** Аз изживях период от живота си, през който трябваше да преодолявам склонността си към клюки и към разказването на истории на другите хора. Аз все още продължавам да ги разказвам на съпруга си. Въпреки че знам, че той няма да разкаже на някой друг това, което конфиденциално съм му казала, аз осъзнах, че като го правя слушател на тези истории (независимо от това дали са верни или не), аз рискувах да отровя духът му. Знаете ли, че ако ни бъде разказано нещо за друг човек, даже когато не вярваме в чутото, тази информация продължава да седи в нас? Следващият път, когато срещнем този човек, ние може би ще гледаме на него по различен начин. Защо? Защото духът ни е бил отровен.

Според тълковния речник думата “клевета” произлиза от латинската дума “scandalum”, която означава “скандал,” и произлиза от гръцката дума “scandalom”, превеждана като “капан.” Гръцката дума, преведена като “клеветниците” в 1 Тим.3:11 се превежда и като “дявол,” измамник, сатана, лъжеобвинител и клеветник. Както казах, гръцкия речник казва, че като прилагателно тази дума се превежда като “клеветническо, лъжливо обвинение.” Като съществително думата се превежда като “клеветници” и се отнася за хора, които посвещават живота си да намират грешките в маниерите и в поведението на другите и да разпространяват намеци и критицизъм в църквата. За повече информация вижте обясненията за думите “обвинител” или “дявол.” Разбирате ли какво означава това? Това означава, че когато клеветим или обвиняваме неоснователно друг човек, ние позволяваме на дявола да използва устата ни. Поради това Яков ни казва: „*Не трябва това така да бъде.*“ (Як.3:10)!

А сега ви моля да разберете. Не ви казвам това, защото самата аз нямам проблеми в тази област. Аз също имам проблеми. Поради това не трябва да се чувствате виновни, ако и вие имате проблем. Причината, поради която Бог ни разкрива това съобщение е, че Той иска да направи нещо добро в живота ни, но нашата уста Му пречи да го направи. Мнозина от нас може би са получавали указания от Бога да не съдят другите или да не им говорят неприятни неща. Независимо, че неприятните неща не са точно клевета, те имат същия вкус. Ако имам способността да ви съживя чрез думите си, да ви окуража, да ви помогна, да ви накарам да се чувствате добре, да ви накарам да повярвате, че можете да се справите, но вместо това избира да ви обезкуражавам, да ви унизявам, да ви накарам да се чувствате нещастен, да ви накарам да се предадете или да се откажете, то тогава в устата ми има нещо погрешно.

В Христовата църква има толкова много хора, които използват устата си за погрешни цели, за да клеветят и да критикуват, да потискат и да обезкуражават другите. Натъжава ме, когато виждам толкова много хора, които се тълпят пред олтара, за да търсят удобство и успокоение от болката, която ги е владяла през последните 10-15 или даже 20 години. Твърде често такива хора не могат да задържат добрите неща на Бога, защото някой ги е наранил или даже е смазал духът им, поради което те най-накрая стигат до убеждението, че са неудачници. Понякога такива хора са толкова подтиснати и отчаяни, че никога не успяват да излязат от това състояние на живота си.

Нямате представа колко ме наранява да виждам хора, които трудно се решават да се доближат до мен, за да поговорим и това се дължи на начина, по който са се отнасяли към тях в миналото, често от роднините си в семейството или в църквата. Братко мой, сестро моя, тези неща не трябва да се случват.

Не смазвай духът им

„*Бащи, не дразнете децата си* (не ги предизвиквайте, не бъдете груби или не ги тревожете), *за да не се обезкуражават* (или да ги угнетявате, да ги карате да се чувстват незначителни и объркани. Не смазвайте духът им) (Кол.3:21)

Аз постъпвах така с по-големия си син. Бях неука и не знаех по-добър начин за поведение. Колко ми се иска да бях знаела по-рано как да възпитавам правилно първите си две деца, така както възпитах третото и четвъртото си дете. Всички ние сме продукт на обкръжаващата ни среда, от която сме произлезли. Благодаря на Бога, че Исус отвори тази врата и ние можем да излезем свободни. Той е Изцелителят на угнетените (Лука 4:18). Библията казва, че Той е толкова внимателен, че „*смазана тръстика няма да пречути*“ (Ис.42:3). Защото Той притежава изцелителен балсам за болните ни тела и души (Евр.8:22; Мал.4:2). Ако сте дошъл наранен при Исус, Той ще ви излекува, за да можете да продължите и да занесете

това лекарство на някой друг. Тези, които сте наранили също ще ви простят и ще получат изцелението. Сега най-големият ми син работи в една евангелизаторска организация. Ние имаме прекрасни взаимоотношения и се обичаме. Но имаше време, когато аз го наранявах, правейки точно това, което се описва в този стих. Аз го дразнех, тревожех го и му досаждах. Постоянно го контролирах, постоянно го критикувах и постоянно му повтарях едни и същи неща. Преди двамата с него да се освободим от това робство, аз трябваше да науча урока, за който се говори в този откъс. Надявам се, че вие ще го научите по-бързо от мене. Не смазвайте духът на другите хора!

Бъди възлюбен!

„*Жени, подчинявайте се на мъжете си, както прилича в Господа.* (т.е. покорявайте се на мъжете си и се приспособявайте към характера им). *Мъже, любете жените си* (т.е. бъдете любящи и съчувстващи към тях) *и не се огорчавайте против тях.* (Кол.3:18-18)

В този откъс, който се намира непосредствено след стиха, който току-що прочетохме, ние виждаме как според Бога трябва да се отнасят помежду си съпругите и съпрузите. На съпругите се казва да се приспособяват към съпрузите си. Аз знам, че никой не харесва да се приспособява към някой друг човек. Това просто не е част от природата ни, но е част от призива, който ни е отправен в Исус Христос: *“Като се подчинявате един на друг в страх от Христос”* (Месията, Помазаникът) (Еф.5:21). По същият начин съпрузите трябва да са любящи и съчувстващи. Думата “съчувстващ” не означава, че съпрузите трябва да изпитват съжаление към съпругите си. Тя предава идеята, че съпрузите трябва да са внимателни и тактични към съпругите си, да не ги тревожат и да не са нелюбезни и язвителни към тях. И така, тук виждаме един модел на двустранни отношения. Съпругата се приспособява към съпруга си и се превръща в негова възлюбена. На свой ред съпругът обича жена си и постоянно мисли за нея. Те се учат да се отнасят и да си говорят един на друг с любов, с достойнство и с уважение.

Когато научих, че Бог иска от мен да бъда възлюбената на съпруга си, аз не знаех как да направя това и се съпротивлявах. В продължение на цяла седмица Бог продължаваше да ми повтаря: “Бъди възлюбена, бъди възлюбена, бъди възлюбена.” Но аз просто не можех да Го разбера. Към края на седмицата една старица ми подари гривна с надпис КUIPO върху нея. Когато я попитах какво означава този надпис, тя ми каза: “О, на хавайски език това означава “възлюбена.” Въздъхнах и чак тогава разбрах онова, което Бог имаше предвид, когато ме го казваше през цялата седмица! Подаръкът беше силно потвърждение. Ако научих нещо за Бога, то е че Той не се отказва! Той е по-решителен да постигне целите си отколкото всеки друг човек. Внезапно разбрах, че като планира перфектно времето си, Бог ме освобождава от жестокостта ми. По един необикновен начин Той продължаваше да ми изпраща съобщението да бъда “възлюбена.” Гривната беше толкова тясна, че след като веднъж я поставих на ръката си, повече не можех да я сваля! Трябваше да използвам сапун и лимон и се мъчех много, когато я свалях от ръката си. За година и половина съм я сваляла само 2-3 пъти. Поради това през цялото това време надписът на Бога беше денонощно върху мен и гласеше: “Възлюбена!” От човешка гледна точка може да не е много разбираемо, но точно това е което Бог казва на съпрузите и на жените им: “Бъдете възлюбени!” Ако искате съпругът ви да бъде възлюбен във вас, бъдете възлюбена в него! Ако искате съпругата ви да бъде възлюбена във вас, бъдете възлюбен в нея! Опитвайте се! Това може да се случи! В началото не знаех как да бъде възлюбена. Сега все още се уча, но се справям много по-добре. Просто бъдете сладки, любезни, прекрасни и окуражаващи!

Духът е ключът

„*Духът на човека ще го подтира в немоцта му: Кой може да подига унилия дух?*“ (Пр.18:14)

Разбирате ли какво казва това съобщение? В него се казва, че независимо от случващото се в живота на един човек, той може да го преживее, ако има силен дух в себе си, който да го поддържа в трудното време. Но ако духът му е слаб или наранен, той ще има трудности в живота си.

Знаете ли каква е причината много християни в наше време да имат проблеми и защо не могат да се справят с тях? Причината не се състои в това, че проблемите им са по-тежки или по-големи от проблемите на другите хора. Причината е, че те са слаби и че духът им е слаб. В Библията се казва, че трябва да се научим да носим немощните на слабите (Рим.15:1) и че сме длъжни да ги повдигаме и поддържаме (1 Сол.5:14). От Рим.12:8 разбрахме, че един от даровете за служение в църквата е да окуражаваме и да повдигаме отпадналите. Хората, които служат по този начин обикновено лесно се разпознават, защото всеки път, когато сте близо до тях, те ви карат да се чувствате по-добре чрез нещата, които казват или правят. За тях е просто естествено да повдигат, да окуражават, да предават сила на другите чрез присъствието и с личността си. Ние може да не сме професионални окуражатели, но всеки човек може да окуражава, всеки може да възвисява. Всеки може да подкрепва, да наставлява и да поучава, да повдига, да говори за живота. Всеки човек може да се откаже да бъде клеветник. Всеки човек може да се откаже да върши работата на дявола чрез онова, което казваме.

Окуражавайте и подсилвайте себе си в Бога

„И Давид се наскърби много, защото хората говореха да го убият с камъни, понеже душата на всички хора беше преогорчена, всички за синовете си и дъщерите си; а Давид се укрепи в Господа своя Бог.“ (1Царе 30:6)

Вие може би си казвате: “Добре, Джойс, това е прекрасна новина, но истината е, че аз имам нужда от някой, който да ме приповдигне и да ме окуражи.” Позволете ми да ви кажа какво трябва да правите, ако се чувствате по този начин. Аз знам, защото съм изпитвала това чувство и то многократно. В службата ми на Христос много пъти съм се обезкуражавала и съм се чувствала неудачница, че даже ми е идвало на ум да спра и да се откажа. Като че ли нямаше кой да ме окуражи. Аз се уморявах да върша добри неща - тежка работа, уморителни пътувания, докато все още се грижех за израстващите си деца, като поставях основите на новото си служение и вземах безброй решения. Аз се уморявах физически, умствено и емоционално. Чувствах, че се нуждаю от окуражение, но нямаше кой да ми го даде.

Знаете ли, до какъв вид мисли ме доведе всичко това? То ме изпълваше с горчивина и с отчаяние. **Но не това е начинът, по който Бог иска от нас да реагираме.** Той иска да отидем при Него и да намерим сила и окуражение в Него. Най-накрая научих, че ако вместо да се ядосвам, да съм огорчена и отчаяна, аз отида при Бога с честна и смирена молитва, нещата ще се превърнат в много по-добри за мен. Достатъчно беше да кажа: “Боже, имам нужда от окуражение” и в продължение на 1-2 седмици Той ми говореше чрез устата на 6-7 човека. След това започвах да получавам картички, подаръци и цветя, а хората около мен очевидно преливаха от желание да ме окуражават.

Но всеки път, когато си позволявах да съм отчаяна и започвах да се оплаквам заради това, че ми липсва окуражение, нещата ставаха даже още по-лоши. Тъкмо сега може би считате, че никой не го е грижа за вас, че никой не ви цени. Може би причината да считате, че никой не ви цени се дължи на факта, че хората са толкова егоистично вгълбени в себе си, че не знаят как да ценят другия човек. Или може би другите не разбират от какво се нуждаете. Ако започнете да изпитвате горчивина и неприязън към тях, те никога няма да се научат и вие никога няма да получавате това, което най-много желаете. Всъщност, вашата горчивина и неприязън може да унищожи както вас, така и вашите отношения. Но ако занесете товара си при Бога, Той ще ви чуе и ще ви помогне. Той има хиляди поддръжници и окуражители в Тялото Христово и ще изпрати този човек или тези хора, от които се нуждаете, за да ви приповдигнат, да ви окуражат и да ви поучат. Първо се помолете и второ - посейте.

Не оставайте просто безучастни в очакване да дойде някой и да ви окуражи. Не отказвайте да окуражавате другите, защото вие самите не сте били окуражавани. Не очаквайте хората да дойдат при вас, идете вие при тях. Помнете, че духовното правило е следното: каквото посеете, това и ще пожънете. Тъкмо сега вие може би берете плодовете на семената, които сте поселили в миналото, когато сте отказали да окуражите другите. Но това може да се промени. Работете и посадете нова реколта! Започнете да подкрепвате и да окуражавате!

Клеветническа уста или успокояваща уста?

Гръцката дума “parakaleo”, преведена като “подкрепване” или “успокояване” означава: “да извикам близо до себе си.” Тя е свързана с гръцката дума “parakletos”, преведена като “утешител” и се използва като име на Светия Дух. Ако ние с вас извикаме един човек близо до нас, с цел да го подкрепваме и да го окуражаваме да продължи да вярва в Исус, защото Бог е с него, за да извърши велики неща чрез него, ние вземаме участие в утешение. Какво става? Лекуващият балсам на Гилеад започва да капе в наранената душа на човека. Внезапно той започва да си казва: “Да, вярвам че мога да се справя.” Точно това прави за нас Светия Дух, Утешителят. Той идва при нас за да ни успокои, да ни окуражи, да ни призове да продължаваме да вярваме, да ни придвижва напред. Ето това трябва да си правим един на друг. Но какво означава всичко това за нас? Това означава, че имаме право на избор. Или да отворим устата си и да я използваме като дявол да клеветим, да обвиняваме, да намираме грешките на другите, да разпространяваме намеци и интриги и да критикуваме. Или да я използваме като утешител, да окуражаваме, да подсилваме, да помагаме, да вдъхновяваме и да успокояваме. Когато отворим устата си, това което излиза от нея е или дяволът или Светия Дух. Кой от тях ще излезе?

Част 11

Ядните и прибързаните думи водят до неприятности

“Всяко огорчение, ярост, гняв, вик и хула (страст, яд, лошо настроение, враждебност, скандално поведение, възмущение, спорове) заедно с всяка злоба (зъл език, обидно или богохулно говорене) да се махне от вас.“ (Еф.4:31)

Всички думи от този стих посочват нещата, които ни докарват неприятности: **гняв, негодувание, ярост, лошо настроение, огорчение, яд, враждебност, спорове, викове, хули, скандално поведение, възмущение, злоба, зъл език, обидно и богохулно поведение, оплюване, подлост и низости от всякакъв вид. Какъв списък!** Кой от тези неща представляват голям проблем за вас?

В моя случай трябва да кажа, че големият ми проблем бяха гневът ми и лошото ми настроение. Аз притежавах ужасен характер, но това вече не е така. Трудно ми беше да го преодоля и да получа изцеление за себе си, **защото имах склонността да бъда сурова и твърда.** Необходимо ми беше да се боря доста време, за да се откажа от тези неща и да се науча да бъда нежна. Ако Бог може да извърши чудо в тази област за мене, Той може да го извърши и заради вас. Ние не трябва да имаме лош характер и не трябва да подлудяваме всеки път, когато нещо не става така, както на нас ни се иска, защото притежаваме способността да бъдем приспособими в Светия Дух (Рим.12:16).

Бавен на говорене и бавен да се гневи

„Вие знаете това, любезни мои братя. Обаче нека всеки човек бъде бърз да слуша, бавен да говори и бавен да се гневи.“ (Як.1:19)

Яков ни казва да сме бързи да слушаме, но да сме бавни да говорим, **да не бързаме да обиждаме и да не бързаме да се ядосваме.** От всички тези неща най-важното и най-трудното нещо е човек да не бърза да говори. След като веднъж позволим на езика ни да излезе извън контрол и други неща също започват да се изплъзват от контрола ни. Всички се дразним, когато плановете ни са готови, но се случва нещо, което нарушава изпълнението им. Когато това ми се случи, аз се научих да си поемам дълбоко въздух, да си затварям устата за една минута, за да започна да се контролирам и чак след това да продължа ежедневната си работа. Казвам си: “Добре, Боже, с Твоя помощ ще мога да направя това. Не трябва всичко да става по моя начин. В Римляни 12 се казва, че мога да се приспособявам, че мога да променям плана си така, за да вървя по течението.”

Да вървя по течението

За мен “да вървя по течението” има двойко значение поради една случка, която доста често се повтаряше, докато децата ми бяха малки. Струваше ми се, че почти винаги, когато сядахме да се храним, някое от тях разливаше чашата си с мляко. Когато това се случеше, дяволът ме раздраваше и аз незабавно се ядосвах: **“Не вярвам на очите си! Виж какво направи! Изгубих целия си следобед да готвя и ти току-що развали всичко!”** Но не семейството ми разваляше всяко ядене, това правеше някой друг и това не беше Сатаната! Аз си мислех, че проблемът ми беше разлятото мляко, **но всъщност проблемът ми беше, че самата аз бях развалена.** В онези дни ние имахме големи обеда с много чинии и прибори по цялата маса. Когато млякото се разливаше, то неизбежно потичаше под всички чинии и прибори и стигаше направо до “цепнатината”, т.е. до място, където се срещаха двете покривки на масата, които поставяхме, когато масата беше удължавана. Всъщност, аз си мислех, че дяволът е проектирал обедните маси с цепнатина по тях просто за да ме подлуди. **Сега си мисля, че може би Бог ги беше проектирал така (поне в моя случай), за да ми помогне да разпъна на кръст неспокойния си дух.** Причината, поради която бях толкова загрижена за това, че млякото достигаше до цепнатината беше, понеже знаех, че ако попадне в нея, от там то ще потече по краката на масата и след това под краката на седящите на масата. Налагаше да разчистя всичко от масата, да почистя цепнатината (където както обикновено се събираха много трохи и се образуваше истинска каша), която след това потичаше по ръцете и по коленете ми, а после да коленича под масата, за да почистя и пода.

Тъй като децата ни бяха малки, подобни случаи на разливания се повтаряха по няколко пъти седмично. Някое от децата ни разливаше нещо и в мигът, в който това се случваше, **те разбираха, че истерията приближава.** Аз скачах разгневно и се втурвах да взема парцала. Заставах на колене и пропълзях под масата, а през това време и четирите ми деца ме ритяха по главата. Как да не бъда “щастлива домакиня”! **Всъщност полудявах толкова силно, че почти щях да експлодирам.** Знаете ли, че когато се разгневим до полуда, когато попаднем в капана на ситуацията, ние не можем да променим нищо, независимо от това, което правим, а тъкмо в този момент трябва да се научим да приемаме станалото с радост. “Приемане с радост.” Трябваше да науча тази малка фраза. В подобна ситуация Бог ме научи да казвам: “Добре, отново си го получих и само Бог може да го премахне. Ако Той не го направи, тогава аз ще трябва да приема станалото с радост.” Но аз не знаех как да направя това, когато в началото се гмурвах под масата, за да търся последствията от разлятото мляко. **Стоях там долу, обхваната от пристъп на истерия, пищяща и проклинаща - все действия на възрастно дете.** По време на една от тези сцени Светия Дух ми говори точно докато се намирах там, под масата, като ми каза: “Знаеш ли, Джойс, всички истерични пристъпи на света не биха могли да принудят това разлято мляко да се върне обратно по краката на масата, от там по покривката на масата, за да се окаже отново в чашата.” С други думи, Той ми казваше, че пристъпът на лошо настроение, в което бях изпаднала, не би могъл да подобри положението, в което се намирах.

Ако сте попаднали в задръстване на движението, вие може да седите там, да пушите и да се топите, да произнасяте високопарни речи и да беснеете от яд в продължение на цял час, но това няма да ви извади от положението даже една секунда по-рано. **Всичко което ще ви причини подобно поведение е главоболие, болки в тила, болки в гърба, стягане в стомаха, високо кръвно налягане, възможност за поява на язва и накрая - нервна криза, а защо не и сърдечен или мозъчен удар. Струва ли си?**

Поради това онази вечер, докато се намирах под масата, Бог ми каза: “Джойс, разбираш ли, ти можеш да се научиш да вървиш по течението. Ако млякото тече надолу по краката на масата, просто върви заедно с него **и не губи мира в сърцето си.**” Точно тогава започнах да се уча “да вървя по течението.” Много похубави неща излизат от устата ми, когато вървя по течението, отколкото когато вървя срещу него.

Приспособявайте си

„Бъдете единомислени един към друг, не давайте ума си на високи неща (на снобизъм, на високомерие, не си мислете че сте нещо изключително), но предавайте се на скромните неща; не считайте себе си за мъдри. (Рим.12:16)

Според Апостол Павел ние можем да се научим да се приспособяваме, освен това можем да се научим да бъдем по-отстъпчиви и възприемчиви за предложенията на другите. **Това разбира се не означава, че няма определени неща, срещу които трябва да се съпротивяваме или да се опитваме да променяме. Нито пък означава, че просто трябва да легнем на земята и да позволим на хората и на дявола да ни тъпчат.** Но в ежедневието има дребни неща, които се появяват в живота ни и ограбват мира ни, срещу които не бихме могли да направим нищо. Трябва да се научим как да се справяме с тези по-дребни дразнителни, как да се успокояваме **и да престанем да се ядосваме всеки път, когато и най-дребното нещо не става така, както ни се иска.** Както вече видяхме, в Еф.4:31 Павел прави списък на някои от нещата, които ни създават проблеми, като: лош характер, недоволство, гняв, враждебност, злоба, скарване, скандално поведение, протести и раздори. Вярвам, че всяко от тези неща има своя причина и свое лечение. **Убедена съм, че причината се корени в гордостта, в егоизма и в самовглъбяването.** С други думи, тези неща се появяват на бял свят, **защото ние искаме всичко да става така както на нас ни се иска и то тогава, когато на нас ни се иска.** Както посочва Павел в Рим.12:16, **ние имаме толкова надутото мнение за себе си,** че си мислим, че ни е дадена възможност да притежаваме всичко, което си пожелаем. Това е причината, поради която се ядосваме толкова много, когато нещата не стават така, както на нас ни се иска или както очакваме да станат. Гневът ражда гневни думи и ние обикновено се спираме чак след като сме наранили другите.

От къде се появяват боевете?

„Отгде произлизат боеве, и отгде крамоли между вас? Не от там ли, от вашите сласти (от вашите страстни желания), които воюват в телесните ви части? Пожелавате, но нямате; ревнувате и завиждате (заради това, което притежават другите), но не можете да получите; карате си и се биете, (Да мразиш означава да убиваш, тъй като сърцата ни са настроени към убийство. Ние горим от завист и гняв и не сме способни да изпитаме благодарността, задоволството и щастие, което търсим), но нямате, защото не просите. (Или) просите (от Бога) и не получавате (никакво задоволство), защото зле просите (защото преследвате погрешни цели и сте задвижвани от зли и егоистични мотиви) за да иждивявате в сластите си (намерението ви е да получите онова, което искате, за да го употребите за сексуалните си удоволствия). (Як.4:1-3)

Ако признаем това, нали бихме имали огромен проблем с егоизма си? Една от причините да привличаме вниманието към този грях е, защото бях толкова виновна заради него, така че аз се нуждаех от това съобщение повече от всеки друг. Не знам, дали и вие сте като мен, но моята плът (т.е. моята плътска природа) просто се обича. Тя винаги иска да върви по своя си път. Но аз просто не мога да й позволя постоянно да прави това, а ограничаването предизвиква конфликт. **Знаете ли, кои са двете основни причини, поради които хората се карат? Първо, за да докажат, че те са прави, тъй като всички искат да са прави. Второ, за да стават нещата по техния начин, защото всички искаме всичко да става по нашия начин.** Трябва да се научим, че единствено Бог може да ни поведе по нашия път. Когато нещата не стават така, както ни се иска, ние просто трябва да се успокоим и да демонстрираме малко повече смирение, защото разбираме, че дребните неща, заради които се караме и ядосваме по никакъв начин не променят живота ни. Онова което е важно е Божието помазание и единственото нещо, което запазва това помазание е желанието ни да живеем в мир и хармония. **Ако искаме Божието помазание, ние сме длъжни да живеем в мир и в хармония с нашите братя и сестри в Христос!**

Любовта не е егоистична

„Любовта дълго търпи и е милостива; любовта не завижда; любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразничи (не е нахална и надута от гордост), не търси своето (не е груба и безпардонна), не се раздражнява, не държи сметка за зло.“ (1 Кор.13:4-5)

Решението на проблема със споровете и караниците е любовта. Трябва да се научим да обичаме мира и хармонията с цялото си същество. Трябва да ги обичаме толкова силно, **че да предпочитаме да има мир и хармония, вместо да доказваме правотата си или да настояваме нещата да стават по нашия начин.** Това е имал предвид Павел, когато е писал в 1 Кор.15:31, че **“умираме ежедневно.”** **Убиването на егоизма е нещо, което трябва ежедневно да правим, ако искаме да живеем в мир и в хармония.** Спомням си един стар спор със съпруга си от преди няколко години относно цвета на ивиците, с които искахме да боядисаме колата си. Дали за мен имаше някакво значение, че цветът на тези ивици беше този който исках, ако това можеше да стане причина за обтягане на отношенията ни? Нямах никакво намерение през цялото време докато се возя в колата да вися през отворения прозорец, за да ги гледам. Даже ако правех това, те много скоро щяха да се покрийт с прах и кал, така че както аз, така и останалите хора нямаше да можем да определим цвета им? **Защо започваме война заради такива жалки неща?** Поради две причини: защото искаме да докажем, че сме прави и защото искаме нещата да стават по нашия начин, което е егоистично. Какво е решението на проблема с егоизма? Любовта, която се интересува повече от шансовете и желанията на другите, а не за себе си. В тази книга Бог ни призовава чрез силата на Светия Дух, да направим някои избори. **Трябва да се издигнем по-високо, да престанем да искаме всичко да става по нашия начин и в определеното от нас време и да помним, че това, което е в сърцето ни по-късно излиза от устата ни** (Мат.12:34). **Мирът си има своя цена, но ако искаме да я платим, възнаграждението си заслужава цената.**

Вървете след мира

„(В края на краищата) *Божие царство не е* (да се получава **това**) *ядене и пиене* (което човек харесва, а вместо това се стремете към), *но правда* (състоянието, което прави човек приемлив за Бога), *мир и радост в Светия Дух. Понеже, който служи на Христос, бива угоден на Бога и одобрен от човеците. И тъй, нека търсим това, което служи за мир и за взаимно назидание* (за усъвършенстване и наставление един на друг). (Рим.14:17-19)

В един английски превод (KJV), в Рим.14:19 се казва така: *„И така нека да вървим след нещата, които правят мир и след нещата, от които човек може да се научи.“* Вярвам, че Бог в този откъс ни разкрива жизнено важната необходимост да живеем в мир. Съгласно Еф.6:15 мирът е част от въоръжението на Бога, с което трябва да се обличаме.

Бог благослови служението ни. Една от причините е, че то се основава на принципите, които Бог ни разкри и още в началото ни каза да правим. Когато Исус изпрати двама по двама учениците си да разпространяват евангелието и да лекуват, Той им казал да отиват във всеки град, да намират подходяща къща, в която да се настаняват и да кажат на обитателите им **“Мир вам.”** Той продължил по-нататък и им казал, че трябва да стоят там и да проповядват, **но ако не бъдат приемани с желание, да напускат този дом, като отърсят даже прахта от обувките си, която е полепнала по тях от това място** (Мат.10:11-15). По-рано се чудех, защото Исус е казал това. После Исус ми разкри, че ако учениците останели в този дом или град, в който има борби и раздори, а няма мир и хармония, **те не биха могли да свършат никаква полезна работа.** И знаете ли защо? **Защото раздорите натъжават Светия Дух.** Когато си отива мира, отива си и Светия Дух, **а Той е Единственият, който върши реалната работа.**

Когато се опитвате да си представяте начина, по който Исус отива да проповядва на хората, как ви изглежда Той? Със сигурност не и по забързания и нетърпелив начин, по който често постъпваме ние. Не си ли представяте, как Исус проповядва в една тиха, мирна и успокояваща обстановка?

Веднъж гледах част от филма “Исус от Назарет,” Най-голямо впечатление в него ми направи начина, по който Исус отговоря на опонентите си. Някои от тях реагирани с бурно неодобрение, обвинявали Го и даже Го замеряли с каквото им попадне под ръка. Но независимо от начина, по който хората се отнасяли към Него, **Исус никога не изпуснал контрола над себе си, не се дразнел и не отвръщал на нападите.** Помислих си, че създателите на този филм са свършили чудесна работа, като са показали вътрешния мир и стабилност, които нашият Господ е поддържал, независимо от заобикалящите Го обстоятелства.

Ето това е поведението, което трябва да развием в себе си. Като посланици на Христос, ние трябва все повече да приличаме на нашия Господар. Ако искаме да направим нещо за нашия Господ и Спасител, трябва да се научим да жадуваме за мир, защото тъкмо това е, което сатаната краде от Божиите хора. Ако имаме в себе си дух на мир, то и онова което казваме ще създава мир.

Контролирайте езика си!

„*А ние знаем, че законът е добър, ако го употребява някой законно.*“ (1 Тим.1:8)

С други думи в този стих се казва: **“Вярно е, че трябва да се дават морални напътствия и съвети, но колкото е важно това, което казвате, толкова е важен и начина, по който го казвате.”** Жестовите, тонът на гласа и изражението на лицето - всичко това предава съобщение, така както и думите. Възможно е всичко, което казвате да е вярно и правилно, но въпреки това крайния резултат да е отрицателен. В първите години на нашия брак, когато съпругът ми ме молеше да направя нещо, което всъщност не исках да направя, аз

казвах: “Да, скъпи.” **Но казвах това с такъв саркастичен тон**, че той разбираше какво всъщност исках да кажа. Той разбираше, че не казвах: “Да, скъпи, ти си такъв прекрасен съпруг, че въпреки, че не искам да го направя, аз ще го направя, защото те обичам.” Тъкмо обратното, съпругът ми разбираше, че това което казвах всъщност беше: “Да, скъпи, ще направя това, за което ме молиш, **но само защото съм длъжна да го направя**.” Думите казват “да”, но тонът на гласа и изражението на лицето предават едно съвсем друго съобщение.

Два вида гняв

„Защото човешкият гняв не върши Божията правда (Божиите желания и изисквания). Затова, като отхвърлите всяка нечистота и преливаща се злоба, приемайте с кротост (вежливо, смирено) всаденото слово, което (когато е посадено и вкоренено в сърцето ви) може да спаси душите ви“ (Як.1:20-21)

В този откъс Яков ни казва, че гневът на човека не подпомага Божията праведност и това е истина. Поради тази причина трябва да контролираме гнева си и другите си опасни чувства.

Но съществува и праведен гняв. Убедена съм, че има моменти, когато е оправдано човек да се ядоса и да даде израз на гнева си. Например, Исус се разгневил и изчистил храма, тъй като хората унизявали Божият дом, като купували и продавали в него (Йоан 2:13-17). Исус не е бил толерантен към търговците, а обиколил целия храм и преобръщал масите им, изгонил навън животните с камшика си и гневно не одобрявал онова, което се правело на това място. И аз не вярвам, че е говорил шепнешком, когато е правил това. Той е бил ядосан и е имал пълно основание да се чувства така. Гневът му е бил праведен и ние също имаме право да даваме израз на същия вид гняв като Исус. Бог ни е дал емоции и гневът е една от тях. Без гневът не бихме могли да различим, дали някой ни обижда. Ако трябваше да проповядвам, че никога не бива да се ядосваме, аз щях да призовавам към нещо невъзможно. Чувството на гняв трябва да се подчини на духовния плод на самоконтрола. Това различие се установява благодарение на “закона на благостта.”

Законът на благостта

„Отваря устата си с мъдрост и законът на езика ѝ е благ (даващ съвет и инструкции).“ (Пр.31:26)

Една от най-големите пречки пред задачата да се науча да контролирам гневът и езика си беше факта, че по време на младостта си бях обиждана и унизявана. Поради това израснах със суров и твърд дух. Бях решила, че никой повече не трябва да ме наранява и това се отразяваше на думите ми. Въпреки, че се опитвах да говоря неща, които бяха правилни и приятни на другите, когато преминавах през душата ми и попиваха от криещите се в нея твърдостта и горчивина, **думите излизаха от устата ми сурови и твърди.** Независимо от това, колко право пред Бога може да е сърцето ви, **ако имате гордост, гняв или огорчение в духа си, вие не можете да отворите устата си и да не дадете израз на тези негативни чувства и емоции.** Защо се получава така? Защото, както ни казва Исус, устата говори това, което преизобилно се намира в сърцето или в духът ни (Мат.12:34).

Поради това Бог трябваше да работи в мен. Благостта се превърна в ключов въпрос на живота ми. Част от това, което Бог ми разкри в Словото Си по този въпрос беше този **стих от Пр.31, където се говори за “целомъдрената жена.”** В нея авторът казва, че езикът ѝ е закон на благостта. Когато чета това, аз си мисля: “О, Господи, в устата ми има всичко друго, но не и законът на благостта.” Струваше ми се, че вътре в себе си бях толкова корава, че винаги, когато си отворех устата, от нея излизаше някой чук. Може би вие също се чувствате така. Вие също може да сте били обиждани и унизявани като мен, поради което сте изпълнени с ненавист, огорчение, недоверие, гняв и враждебност. Вместо с благост и любезност, вие сте изпълнени със суровост и твърдост. Вместо да живеете според закона на благостта, вие живеете според закона на джунглата.

Игото на благостта

„Вземете Моето иго върху си и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен; и ще намерите покой (успокоение, лекота, отдих, възстановяване и блажена тишина) на душите си. Защото Моето иго е благо (полезно, не е сурово, твърдо, остро или притеснително, то е удобно и приятно) и Моето време е леко.“ (Мат.11:29-30).

Аз говорех ужасни неща, преди Бог да работи върху устата ми. Не можех даже да кажа на децата си да изнесат боклука **без това да прозвучи като заповед на фелдфебел.** **Кой би искал да живее с човек като мен?** Аз не исках да се държа по такъв начин и винаги да бъда толкова болезнено чувствителна и неспокойна. И вие ли се чувствате така? Ако е така, мога да ви кажа, че си причинявате възможно най-голямото нещастие. Не казвам това, за да ви обвинявам, а за да хвърля известна светлина на корена на причината, която създава един от най-тежките ни проблеми. Основният ни проблем се намира точно под носа ни - в устата ни. Както видяхме, Яков ни казва, че никой човек не може да дресира езика си. Но има нещо, което можем да направим за езика. Можем да го подчиним на Бога, да помолим Светия Дух да ръководи онова, което казваме и то да се подчинява на Божията воля и път.

Това е част от учението на Исус, когато ни казва да вземем игото му върху себе си.

Бъди благ, но твърд!

„*Но мъдростта, която е отгоре, е пред всичко чиста* (неопетнена), *после миролюбива, кротка* (деликатна, любезна, да е готова да се отдава на размишления), *до пълна с милост и добри плодове, примирителна, не лицемерна* (лишена от съмнения, колебания и несигурност)“ (Як. 3:17)

Спомням си как гледах към думата “благ” в конкорданса (*Коментар: Конкордансът е справочник, в която всяка дума в Библията е посочена в кой стих е използвана. Д.Пр.*) и си казвах: “Господи, трябва да ми помогнеш!”, защото си мислех, че никога няма да мога да бъда “блага.” Най-после Бог започна да работи в мен в областта на благостта.

Единственият проблем беше, че подобно на толкова други хора в църквата, аз бях такава екстремистка, т.е. любителка на крайностите, че никога не попадах в “подходяща среда.” След като осъзнах, че бях прекомерно нелюбезна, аз си мислех, че трябва да отида до другата крайност. Аз се приспособих твърде много. Станах толкова “блага”, “отзивчива” и “търпелива”, че не можех въобще да накажа най-малкия си син, който се роди доста време след другите ми деца. Не само това, но аз изпадах в крайности в отношенията си и с другите хора. Не можех да контролирам отношенията си със съпруга си, с децата си и с хората, с които се срещах и работех. **Проблемът беше, че бях станала толкова приспособима, че бях неэффективна, когато се налагаше да се справям с хора или ситуации, които изискваха прилагането на твърдост.** След всяка подобна среща продължавах да си казвам: “О, Джайс, ти отиде твърде далече. Ти се справи с тази ситуация толкова добре! Ти беше толкова сладка!”

Ставаше ми добре да си мисля, че бях толкова “блага” - особено когато имах проблем със сина си. Единственият проблем беше, че той не се променяше, поне не в положително направление. Всъщност той ставаше по-лош. Накрая се вбесих и го предупредих: “Слушай, никога вече не прави това!” И той не го повтори. **Винаги се стремете към балансираност между твърдата любов и мекото и толерантно отношение.** Сега синът ми е много скъп, но имаше време, когато се налагаше да му казвам сурово: “Достатъчно! Обичам те, но нямам намерение да се примирявам с подобно поведение!”

От личен опит се научих, че крайността в едното направление е точно толкова лоша, колкото и в другото направление. Това на което трябва да се научим е **балансираността.** От една страна не трябва да сме прекалено сурови и твърди. От друга страна не трябва да сме слаби и прекалено меки. Не трябва да бъдем раздражителни и нетърпеливи, неподдаващи се на контрол и подвластни само на чувствата си. От друга страна не трябва да бъдем толкова мекушави, че да се превърнем в изтривалка под краката на хората, които биха ни се “качили на главата”, ако им дадем шанс да го направят.

Има моменти, когато човек трябва да бъде търпелив и снизходителен, но има и моменти, когато трябва да бъде твърд и решителен. Има случаи, когато човек не трябва да се ядосва, но има и случаи, когато е длъжен да демонстрира праведно възмущение. **Необходима е мъдрост, за да знаем винаги какво да правим.**

Посято в мир от миротворци

„*А плодът на правдата* (на съобразяването с Божията воля в мисъл и действие) *се сее с мир от миротворци* (в тях самите и в другите, този мир който означава съгласие, единомислие и хармония между хората, да няма дразнения в един разум, стремящ се към мир и свободен от страхове, вълнуващи страсти и морални конфликти).“ (Як.3:18)

Това е важен стих от Библията. Знаете ли защо Сатаната се старее толкова упорито да ни разстрои точно преди отиването ни на църква? Знаете ли защо дявола прави всичко възможно да разстрои проповедника точно преди да започне проповедта си? Защото не иска да се съберем с една душевна настройка за мир. Той знае, че ако вътрешно сме неспокойни, думите които чуваме ще отскачат от нас и няма да се вкоренят в нас. Думите ни трябва да носят живот, а не раздори.

Този стих говори, че жътвата на праведността е плодът на семето, посято в мир от тези, които работят и правят мир в себе си и в другите хора. **Не е чудно, че Бог ми каза да не се опитвам да сея мир в живота на другите, ако не съм прогонила неспокойството от собствения си живот.** Учудвали ли сте се някога защо не можете да възприемете някакво съобщение, проповядвано от различни хора по различно време и то не оказва никакъв ефект върху вас, а след това внезапно го чувате още веднъж и то придобива голям смисъл за вас?

Причината за това е помазанието, което е върху съобщението, проповядвано от сеяча на семето докато самият той живее в мир и няма борба в сърцето си. Това не означава, че човекът, който проповядва по такъв начин е безгрешен. Това просто означава, че за да може в нас да се вкорени Словото на Бога, то трябва да се сее в мирна почва от човек, който живее в мир.

Това е причината, поради която ако искате да работите за Бога, вие сте длъжен да прогоните борбата от живота си. Това е толкова просто.

Ние имаме избор

„Изберете днес кому искате да служите.“ (Исус Навин 24:15)

Въпреки, че дявола опитва всичко, на което е способен, за да ни разстрои, ако ние наистина се разстроим, това не става защото той ни е принудил да се разстроим, но че ние самите сме избрали да се разстроим. Изборът винаги е наш. Знаете ли, че начинът, по който реагираме на всяка ситуация е наш избор.

Всеки от нас си има подход. Всеки подход причинява отговори на различните ситуации. Ние ежедневно отговаряме многократно, но не винаги това става по един и същ начин. **Защо става така, че двама човека могат да попаднат в едно и също задръстване на движението и единият от тях реагира по един начин, а другият - по напълно противоположен начин?** Това се дължи на различните подходи, които са причината да се правят различни избори.

Това е причината, поради която можем да кажем едно и също нещо на двама човека и единият от тях да се разстрои и обиди, а другият въобще да не обърне внимание на казаното. Аз самата съм много праволинейна личност. Някои хора ми харесват, а други - не. Един човек може да си мисли, че това, което казвам е прекрасно, а друг - че е ужасно. Защо? Защото единият може да се чувства сигурен, а другият да е несигурен.

По същия начин имаме избор как да отговаряме на различните житейски ситуации. Вие можете да кажете: „Джойс, не е толкова лесно да се направи избор. Сигурно разбираш, че точно както казваш, хората са различни и поради това възприемат нещата по различен начин и по различен начин се поддават на външните въздействия.“

Да, аз знам, че ние имаме различна психологична нагласа и всеки от нас има различен житейски опит, което ни е формирало по различен начин. Знаем, че в повечето от нас има болка и други умствени, емоционални и духовни рани и че няма двама човека, които да са абсолютно еднакви. **Но истината е, че независимо от различията си, всички ние имаме властта да правим избор как да отговорим на заобикалящите ни ситуации и обстоятелства.**

Миналите болки и рани могат да станат причина да реагираме отрицателно, но като изучаваме Библията и избираме да постъпваме в съответствие с нея, ние преодоляваме тези негативни отговори и отказваме да реагираме според обстоятелствата. Бог ни е създал със свободна воля и със способността сами да решаваме как да живеем.

Мисля си, че Бог ни казва същото, което е казал на децата на Израел по време на Исус Навин: „изберете днес кому искате да служите“ (Исус Навин 24:15).

С други думи: ПОРАСНЕТЕ!

Част 12

Не говорете лоши и зли думи

„Благият език (притежаващ изцеляваща сила) е дърво на живота, а извратеността в него съкрушава духа.“ (Пр.15:4)

Този стих предава същото съобщение, както Пр.18:21: „Смърт и живот има в силата на езика и ония, които го обичат, ще ядат плодовете му.“ С други думи тук се казва, че от устата ни излизат думи или на живот, или за смърт. Това е причината, поради която **на много места в Библията се казва да внимаваме как използваме устата си и да обръщаме внимание на думите, които изговаряме.** Както казва Павел в Еф.4:29: (Никога) „Никаква гнила дума да не излиза от устата ви, но (само) онова (такива думи), **което е добро, за назидание според нуждите, за да принесе (Божията) благодат на тия, които слушат.**“

Никога не трябва да говорим неща, които биха обезкуражили хората или да ги карат да се предават. Не трябва да замърсяваме с отрицателни думи, произнасяни от нас, както себе си, така и другите. **Авторът на Притчи ни казва, че съзнателното своеволие и инаг потискат и сломяват духа.** Забележете, че думата „дух“ е написана с малко „д“. Това показва, че става дума **не** за Светия Дух, а се говори за човешкия дух. Отпадането на човешкия дух е друг проблем, който е създаден и усилен многократно от думите, произнасяни от нас или от други хора. **Не трябва да използваме устата си, за да нараняваме, да сломяваме и да потискаме духът на другите хора,** а напротив - да ги изцеляваме, да ги възстановяваме и да повдигаме падналите.

Възхвалявайте доброто над лошото

„Не се оставяй да те побеждава злото, **но ти побеждавай** (господствай над) **злото чрез доброто.**“ (Рим.12:21)

Вярвам, че Бог иска да си извадим поука от тази книга, **че във всяка позиция и ситуация винаги има нещо добро и нещо лошо**. Ежедневно ние се срещаме както с неща, които ни харесват, така и с неща, които не ни харесват. Тъй като сме деца на светлината, в допълнение на възхвалите, които му отправяме, **Бог иска да увеличаваме доброто в живота си и в живота на другите хора**. В този смисъл да увеличаваме, означава да правим по-голямо. Когато издигаме гласа си, за да кажем “О, Господи, ние Те хвалим”, това означава, че правим Бога по-голям от проблемите ни. Точно това иска Бог от нас - **да правим доброто в живота си по-голямо от лошото**.

Отново подчертавам, че това е въпрос на избор, които човек трябва да прави постоянно, всеки ден многократно, за да се превърне в навик.

Побеждавайте крепостта на негативизма

„Защото оръжията, с които воюваме не са плътски (не са оръжия от плът и кръв), но пред Бога са силни за събаряне на крепости.“ (2 Кор.10:4)

Библията говори **за крепости, които са издигнати в нас самите, особено в умовете ни**. Докато тези крепости не бъдат разрушени, те ще ни създават неприятности и проблеми. Бог ми показа, че една крепост е като една тухлена стена. Тя е строена тухла по тухла, докато в ума ни се въртят различни мисли. Можем да кажем, че когато мислим постоянно за едно и също нещо за определен период от време, ние се уморяваме да мислим. **След като веднъж бъдат създадени такива навици за мислене и за оценка на живота, после те много трудно се променят**. Веднъж помагах на една млада жена, която имаше ужасно мнение за себе си. Причината за това беше, че през целия си живот ѝ беше казвано, че не е добра и че никога няма да бъде нещо стойностно. Когато станала по-възрастна, тя започнала да си повтаря тази оценка сама на себе си: “Аз не съм добра. Никога няма да струвам нищо. В мен сигурно има нещо сбъркано. Иначе хората щяха да ме обичат и да се отнасят добре към мен.”

Разбирам как подобни крепости могат да се изградят в живота на един човек, защото и аз ги имах в собствения си живот. Както вече казах, аз бях много негативна както в мислите, така и в говоренето си. Причината за здравата крепост на негативизма в живота ми бяха огромния брой отрицателни неща, които ми се бяха случили и многото отрицателни неща, които са ми били казвани или са били говорени по мой адрес. Израснах в доста отрицателна среда и бях обкръжена от отрицателно настроени хора, които имаха отрицателно отношение към живота. Аз се научих да бъда като тях, така че когато пораснах, аз усещах, че се защитавам, като демонстрирам отрицателно отношение към живота. **Мислех си, че ако не очаквам да ми се случи нещо хубаво, после няма да се разочаровам, когато то не се случи**.

Освен това бях подтисната и ми беше трудно да понасям случващото се. В допълнение **имах и много здравни проблеми, които са характерни за хората, които са негативно настроени**. В живота си съм срещала хора, които през цялото време се чувстват така. Подобно на мен, те са израсли в негативна среда, поради което притежават негативен дух. Никак не е радостно да се живее с такива хора. Добре е, че има начин да се избегне пристрастяването към негативното поведение или да се преодолее, ако вече е създадено.

Отрицателен отчет

„И зле представиха пред израилтяните земята, която бяха огледали, казвайки: Земята, която обходихме, за да я съгледаме, е земя, която изпояжда жителите си; и всичките люде, които видяхме в нея, са много високи мъже. (Чис. 13:32)

В този стих има една истина, която искам да запомните: **Бог счита, че отрицателните отчети (думи, информация) са негативни**. Това е причината настоящата глава да бъде озаглавена “Не говорете лоши и зли думи.” Не само не трябва да говорим негативно за обстоятелствата, в които живеем, така както са направили израелските съгледвачи и поради това са били наказани от Бога; **освен това не трябва да говорим лоши неща за другите хора**. Познавате ли някой човек, който да е безгрешен? Срещали ли сте безгрешен човек, или безгрешна църква, или идеално работно място? Може би съседите ви са идеални? Има ли някой около вас, който да поддържа къщата си, колата си и двора си в образцов вид? Всичко, което е свързано с това земно царство има някакъв дефект. Апостол Павел ни казва, че когато Исус се върне отново, за да ни вземе в Себе Си, ние ще трябва да съблечем тленното от себе си и да се облечем с нетленното (1 Кор.15:51-55). **Но докато сме тук, в земното царство, ние винаги ще трябва да се задоволяваме с тленното, с не идеалното, включително с другите хора**.

Подобно на нас, повечето хора представляват безразборна смес от добри и лоши неща. Повечето от тях притежават нещо добро и нещо лошо, така както и ние. Бог не иска да възхваляваме и да преувеличаваме лошото, както в другите хора, така и в себе си. Обратно, Той иска да възхваляваме и да преувеличаваме доброто.

Апостол Петър казва, че любовта покрива множество грехове (1 Пет.4:8). Ето това трябва да правим. **Трябва да прикриваме, а не да излагаме на показ грешките на другите хора**. Тук нямам предвид да си затваряме очите за всичко, което е лошо в живота ни, никога да не говорим за него или никога да не се

опитваме да се справим с него. Това за което говоря в тази книга е насочено не към външните ни прояви, **а към мислите, които се въртят в главите ни и към мислите, които излизат от устата ни**. **Независимо от това, колко лошо е постъпил някой с нас, ако повтаряме на всеки срещнат какво ни се е случило, това с нищо няма да подобри положението ни**. Има само едно нещо, което може да го подобри и то е да се обърнем с лице към Бога и да Му се помолим да ни помогне. **Причината, поради която трябва да престанем да тичаме при другите хора и да им се оплакваме от положението си е**, че всеки път, когато правим това, ние добавяме още една тухла към крепостта, която е изградена в живота ни. Това не означава, че никога не трябва да говорим за положението си и за проблемите си. Ако трябва да получим съвет в тази област, ние трябва да го потърсим. Ако можем да обсъдим проблема си с някой, който притежава силата и властта да го промени или да промени нас, ние на всяка цена трябва да направим това. **Но просто да водим празни разговори за лошото ни положение с нищо няма да го подобри, а само ще го влоши**.

С това не искам да кажа, че никога не трябва да говорим за проблемите си. Аз казвам, че **трябва да говорим целенасочено**. В Мат.12:36 Исус казва, че ние ще бъдем държани отговорни (ще ни се търси сметка) за празните ни и безполезна разговори, за всяка наша “празна дума.” Трябва да помним тази истина, преди да си отворим устата. Това е грешката, направена от израелските съгледвачи, която дала повод на Бога да ги накаже, защото са предали на Моисей един отрицателен и лош отчет.

Лош отчет или добър отчет?

„А на края на четиридесетте дена те се върнаха от съгледването на земята. И отивайки, дойдоха при Моисея, при Аарона и при цялото общество израелтяни във Фаранската пустиня, в Кадис; и дадоха отчет на тях и на цялото общество и показаха им плодът на земята. И разказаха му, думайки: Ходихме в земята, в която ни изпрати; и наистина там текат мляко и мед; ето и плодът ѝ. Людете обаче, които живеят в земята, са силни, и градовете укрепени и много големи; там видяхме още и Енаковите синове (които са много едри и смели)...

Но Халев успокояваше людете пред Моисея, като казваше: Да вървим напред незабавно и да я завладеем, защото можем да я превземем. А мъжете, които бяха отишли заедно с него, рекоха: Не можем да излезем против ония люде, защото са по-силни от нас. И зле представяха пред израелтяните земята, която бяха съгледали, казвайки: Земята, която обходихме, за да я съгледаме, е земя, която изпояжда жителите си; и всичките люде, които видяхме в нея, са превисоки мъже. Там видяхме исполините, Енаковите синове, от исполинския род; и пред тях нам се виждаше, че сме като скакалци; такива се виждахме и на тях.“ (Чис. 13:25-28; 30-33)

Както си спомняте, когато дванадесетте съгледвачи се върнали от скаутската си експедиция в Обещаната Земя, само Исус Навин и Халев дали положителен отчет. Останалите десет човека дали лош и отрицателен отчет. **Не са ли ходили дванадесетте съгледвачи на едни и същи места и не са ли имали едни и същи преживявания?** Тогава на какво се дължи това противоречие в отчета им? Знаете ли, че пет човека могат да бъдат противопоставени един на друг чрез едно и също изпитание? Четирима от тях може да бъдат напълно победени от него просто поради начинът, по който гледат на изпитанието, **а петият може да премине победоносно през него поради същата причина!**

Защо е това различие? Защото единият избира да възхвалява доброто, докато другите избират да възхваляват лошото. Помнете, че подобно на великаните от Ханаанската земя, това което се възхвалява става все по-голямо в очите на онзи, който го възхвалява. Това за което си говорим има най-голяма вероятност да се случи в живота ни, независимо дали то е позитивно или негативно.

Пазете съда чист и готов, за да го ползва Господарят!

„В една голяма къща има съдове не само от злато и сребро, а също от дърво и глина. И някои са за специална употреба, а други - за обикновена. Прочее, ако човек се пречисти, той ще бъде съд за специална употреба, ще бъде осветен, полезен за господаря и готов за всяко добро дело.“ (2 Тим.2:20-21)

Трудно е да не говорим за проблемите си. И знаете ли защо? **Защото искаме да бъдем съжалявани**. Но ако продължаваме да казваме на другите как се чувстваме и колко ужасни неща ни се случват, не след дълго ще се окаже, че няма да има на кого да разказваме това. **Твърде вероятно е хората да се уморят от постоянните ви оплаквания, даже тези, които най-много се грижат за вас**. Няма значение колко ни обичат другите, те не искат ден след ден да слушат едни и същи негативни оплаквания.

Една от причините за подобно поведение е, **че те също си имат свои проблеми и не искат или не могат да се грижат за нас и да поемат и нашите проблеми**. Това е разбираемо. Колко хора могат искрено да кажат, че искат постоянно да слушат за проблемите на някой друг човек. Ако наистина твърдим, че искаме, тогава може би ние самите имаме нужда от съвети и молитви!

Ние имаме две отговорности по отношение на “лошите отчети.” **Едната е да не даваме и да не изговаряме такива отчети, а другата - да не им вярваме, когато ги чуем от устата на някой друг човек**. Всеки от нас е отговорен да не говори негативни неща на другите, както и да не позволява на другите да говорят

негативно. Трябва добронамерено да си помагаме един на друг, за да се освобождаваме от негативното мислене и говорене по адрес на другите, за себе си, за положението в което се намираме и с което ни предстои да се справяме. Преди време, когато хората идваха при мен, за да ми разкажат клюки за другите, аз си мислех, че съм длъжна да слушам това, което ми говорят. Трябва да призная, че в мен имаше една част, която все още искаше да слуша, поради което се скривах зад извинението: “Но аз не мога да кажа на хората да не ми говорят за тези неща, защото не искам да ги наранявам.”

Но в стиховете от Еф. 4 Апостол Павел ни казва да правим нещо съвсем друго. Той е казал, че не трябва да участваме в помрачаване на умовете си или в помрачаването на умовете на хората около нас. Според това, което Павел е написал на младия си последовател Тимоти, ние би трябвало да бъдем чисти съдове. Трябва да се пазим чисти и да помагаме на другите също да се опазват чисти. Един от начините, по който правим това, като говорим и мислим по начина, по който Бог иска ние да мислим и да говорим. Трябва винаги да сме наясно с мислите и с думите си, защото Бог ги чува и ги записва в бележника си.

Бележника на Бога

„Тогава боящите се от Господа говореха един на друг; и Господ внимаваше и слушаше; и написа се възпоменателна книга пред Него за ония, които се бояха от Господа и които мислеха за името Му.“ (Мал.3:16)

Вярвам, че Божието сърце се радва, когато чуе да казваме правилни неща. Но освен това си мисля, че Той се чувства много нещастен, когато чуе как използваме устата си за клюки, за оплаквания, за намиране на грешки в другите хора, да богохулстваме и да създаваме проблеми на нас и на другите, като преувеличаваме проблемите си, вместо да възхваляваме Бога. Само си помислете: ние имаме възможност да зарадваме сърцето на Бога.

Един от начините да направим това е като го възхваляваме в разговорите си. Ние можем да живеем като деца на светлината, да бъдем сол и светлина на света, като хвалим Бога пред всички около нас. Но ние можем да хвалим и противника и неговите дела. Спомням си каква бях, преди Бог да ми разкрие много от тези неща, които споделям с вас в тази книга. Тогава бях много негативно и критично настроена. **Бях в състояние да вляза в наскоро ремонтирания дом на някой човек и вместо да оценя високо прекрасната работа, която е свършил, аз се концентрирах върху някое местенце, където тапетите не бяха добре залепени. “Това би трябвало да се поправи,” казвах аз, напълно пренебрегвайки всички добри неща, които бяха направени.**

Оказа се, че бях една от тези личности, които се фокусират върху проблемите. Това не е толкова лошо, защото ако никога не обръщам внимание върху проблемите в живота и в работата ни, ние сякаш да имаме големи неприятности. **Но Бог ми показа, че не мога да се фокусирам върху проблемите и в същото време да живея в мир и радост.** Въпреки, че в живота и в работата си имах проблеми, ако се фокусирах върху всичко негативно, което виждах, това нямаше да благослови, да помогне, да поучи или да окуражи както мен, така и хората около мен.

Това не означава, че аз не обръщам внимание на проблемите или че никога не се занимавам с тях. Това просто означава, че трябва да гледам от правилната гледна точка към тях. **Сега, когато влизам в някой ново ремонтиран дом, даже и да забелязвам някои дребни пропуски, аз не се фокусирам върху тях и не им обръщам внимание.** Вместо това казвам: **”Много ми харесва този килим.” Намирам да кажа нещо позитивно и окуражително на собственика.** После, насаме мога да посоча дребния пропуск с тапета и да кажа: “Може би искаш да оправяш тази дреболия.” Разбирате ли, че има правилни начини, за да се справим с всички обстоятелства в живота си.

Давайте добър, а не лош (отрицателен) отчет!

„Амаличаните живеят в земята на юг; халдейците, евусейците и аморейците живеят по планините; а ханаанците живеят при морето и край бреговете на Йордан.“ Чис.13:29

Когато израелските съгледвачи се върнали с отчета си за огледа на земята, която Господ обещал да им даде, те разказали за различните хора, които я населявали, амаличаните, хетейците, евусейците, аморейците и ханаанците. Всеки от тези народи представлявал различен проблем на израилтяните. Десет от дванадесетте съгледвачи докладвали: Да, това е земя, в която тече мляко и мед, **НО** ”

И винаги тъкмо това “НО” докарва проблемите в живота ни. Тези десет човека разстроили цялото множество на израилтяните, които са чакали да се реши да преминават или да не преминават през река Йордан, за да влязат във владение на наследството си. Когато започнали да слушат “отрицателния доклад” на десетте съгледвачи, хората възприели от тях същия дух и започнали да мърморят, да се съмняват и да се страхуват. Както можем да видим от Чис.13:30, Халев видял какво става и веднага скочил и се опитал да успокои хората, уверявайки ги, че с Божията помощ ще могат да влязат и да завладеят Обетованата земя. Но вместо да слушат позитивния отчет на двамата, отчета на Халев и на Исус Навин, израилтяните повярвали на отрицателния отчет на десетте. Ние ежедневно имаме възможност да даваме

позитивни или негативни отчети, да възхваляваме или Бога или противника му. Тъкмо по тази причина Бог ни дава това съобщение от Словото Си, за да избираме да използваме устата си не за да говорим лошото, а да говорим доброто.

Време да мълчим и време да говорим

„Има време за всичко и срок за всяка работа под небето ... Време за мълчание и време за говорене.“ (Екл. 3:1,7)

Както виждате от този откъс от Еклесиаст, за всяко нещо си има срок и време. Това означава, че има време да се справяме с проблемите и има време, когато не трябва да се занимаваме с тях. Има време да се покаже на някой човек, че тапета в къщата му се е отлепил, но има и време да се мълчи по този въпрос. **Мъдростта се състои в това, човек да знае кога да говори и кога да мълчи**. Но най-общо казано, винаги е подходящо да се хвалят и да се окуражават другите хора. Марк Твен обичал да казва, че би могъл да живее два месеца с един добър комплимент. Мисля си, че това е вярно за всеки човек. Дяволът върши огромна работа, когато разкъсва и бие всеки от нас. Той няма нужда от нашата помощ. Ние трябва да сме на страната на Бога, а не на врага му. Това е част от проблема. Греховната ни природа по естествен начин се стреми към лошата страна на нещата. Тя иска да намери грешка в поведението на другите и да преувеличаваме проблемите. Но родената ни отново природа иска да благославяме другите и да възхваляваме доброто. Както винаги последното решение и последния избор зависят от нас.

Забрави миналото и върви напред!

„Братя и сестри, не мисля, че съм я постигнал, но има едно нещо, което винаги правя - забравям онова, което е зад мен (което вече съм постигнал) и правя всичко възможно, за да достигна онова, което е пред мен. Продължавам да се стремя към целта, за да спечеля наградата, за която чрез Христос Исус Бог ме призова към живот в небесата.“ (Фил.3:13-14)

Дяволът иска всеки от нас да се концентрира върху това, колко много сме грешни, а не върху това, колко много сме възвисени. Той иска да фокусираме вниманието си върху дългия път, който ни предстои да извървим, а не върху огромното разстояние, което вече сме извървели. **Той иска да си мислим за многото грешки, които сме правили, а не за многото успехи, които сме имали. Но Духът на Бога иска от нас да се фокусираме върху силните, а не върху слабите си страни**, върху победите, а не върху пораженията си, върху радостите, а не върху проблемите си. **Това са нещата, които трябва да се възвеличават - делата на Бога, а не делата на дявола**. Ние сме длъжни да помагаме на другите, за да постъпват и те по същия начин. При мен често идват хора и ми казват: “Джойс, не знам как да служа на Бога.” Аз им казвам: “Докато Бог не ти разкрие как да му служиш, защо не се опиташ да служиш, като увещаващ, като призоваващ, окуражаващ и наставляващ другите хора?”

Това винаги е част от службата ни на Бога. Това е постоянен призив да приканваме другите да бъдат в хармония с волята на Исус Христос и да ги окуражаваме да продължават да тичат напред, за да спечелят наградата. **Нека да не преувеличаваме лошото - нека да преувеличаваме доброто!** Нека да го направим по-голямо, като говорим за него, като сме позитивни в мислите си, в поведението си, във външния си вид, чрез думите си и в действията си. Както вече казах, по-рано аз бях толкова негативна, че даже не можех да гледам позитивно. Аз се борех постоянно, докато Бог ми каза: “Джойс, ако ми дадеш разума си, един ден ще бъдеш толкова позитивна, колкото негативна си сега.” Бог искаше да престана да се опитвам с плътски дела и просто да Му повярвам, че Той ще ми помогне.

Ако сте негативен, не ви предлагам да съставите план от 10 точки за това, как ще се промените и да се превърнете в позитивна личност. Вместо това ви предлагам да се оставите в ръцете на Бога и да предпочетете волята Му, Която е изцяло позитивна. Кажете Му: “Господи, искам да бъда като Тебе. Помогни ми да бъда позитивен и никога вече да не съм негативен.” Молете Бога да ви промени (Фил.1:6). Правете това, което ви казва Бог. Бъдете в съгласие със Светия Дух и следвайте указанията Му, докато се придвижвате от тъмнината към светлината, от негативното към позитивното, от смъртта към живота.

Божията част и нашата част

„Заветът Ми (Моята част от договора Ми с левитите) беше с него за живот и мир, които му дадох заради страха (тяхната част от договора) с който Ми се боеше и се страхуваше от името Ми. Законът на истината беше в устата му (на левита) и неправда не се намери в устата му; ходеше с Мене в мир и правота и обърна мнозина от беззаконие. Понеже устата на свещеника трябва да пазят знание и от неговата уста трябва хората да искат закона. Защото той е посланик на Господа на Силите.“ (Мал. 2:5-7)

Този откъс се отнася до свещениците и за онова, което се очаква от тях да говорят. Тъй като съм служител на Евангелието, естествено е да проявявам голям интерес към казаното в него. Всъщност, според Откр.1:6, **всички ние сме царе и свещеници**, защото Исус Христос **ни е направил Царство от свещеници на своя Бог и Отец, на Него да бъде слава и господство във всички векове. Амин**. Това е причината, поради

която всеки от нас е длъжен да обръща голямо внимание на този стих, който ни казва, че Бог е сключил завет със свещениците Си. Когато между двама човека има сключен договор, всеки от тях има своя роля (задължения и права). **В нашия договор с Бога Той има своя роля и ние си имаме наша роля.** Той се задължава да ни дава мир и живот; **а нашата роля е да му даваме почит и да му се покланяме със страхопочитание, да го благославяме и да треперим от името Му.** Ако изпитваме почит и коленопреклонен страх от Бога, ако се възхищаваме от Него и треперим от името Му, тогава ние няма да използваме устата си, за да говорим зли и лоши неща срещу хората Му, пред които служим като негови свещеници.

Коренът на злото говорене

“Който и да си ти, човече, нямаш извинение, когато съдиш някого, защото съдейки друг човек, произнасяш присъда и над себе си, тъй като ти, който съдиш, вършиш същите неща.” (Рим.2:1)

Знаете ли, че подобно на дърво, цветето или плевел, клюките, клеветите, одумването и доносничеството също имат корен и той е осъждането. **А коренът на осъждането е гордостта.** **Следователно, когато говорим лошо за другите хора, това се дължи на факта, че си мислим, че сме по-добри от тях.** Когато аз говоря за някой човек, Светия Дух ме пита: **“Ти каква си мислиш, че си?”** В очите на Бога грехът е грях и лошото е лошо. Всичко това е еднакво неприятно и отвратително за Него. Освен това е опасно за нас. По тази причина в Мат.7:12 Исус ни предупреждава: *„Не съдете, за да не бъдете съдени. Защото с каквато съдба съдите, с такава ще ви съдят, и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери.“* В Мат.7:3-5 се казва: *„Защо забелязваш тресчицата в око на брат си, а не обръщаш внимание на гредата в своето око? Как можеш да кажеш на брат си: “Нека да извадя тресчицата от око на брат си”, когато в собственото ти око има греда? Лицемер! Първо изкарай гредата от своето око. Тогава ще виждаш ясно, за да извадиш тресчицата от око на брат си.“* Моето тълкувание на този откъс е следното: “Защо се опитваш да извадиш клечицата от око на брат си, когато в око ти има цял телеграфен стълб?”

Аз разбрах какво имаше предвид Бог, когато ми каза: “Коя си мислиш че си ти самата?”, защото Той продължи и ми каза: **“Човекът, когото критикуваш е Мое дете!”** От този случай се научих да бъда много внимателна, когато критикувам, когато съдя и когато обвинявам другите хора - особено другите християни - защото като служител на Бога и като свещеник, това представлява насилие и унижение на божественото ми призвание. Тъй като вие също сте свещеници на нашия Бог, тези неща представляват насилие и унижение на вашето божествено призвание.

Придържайте се към закона на истината в думите си!

„Законът на истината беше в устата му (на свещеника) и неправда не се намери в устните му; ходеше с Мене в мир и правда, и отвърна мнозина от беззаконие. Понеже устните на свещеника трябва да пазят знание и от неговите уста трябва людете да искат закона. Защото той е посланик на Господа на Силите.“ (Мал.2:6-7)

Тъй като сме свещеници на Бога, когато говорим, ние сме длъжни да спазваме закона на истината. Както видяхте, това означава много неща: да не се осъжда, да не се критикува, да не се обвинява, да не се клюкарства, **да не се месим в живота на другите хора.** **И не се месете в живота и в работата на другите хора.**

„Затова никой от вас не трябва да страда като убиец, крадец, престъпник или като натрапник в чужди дела.“ 1 Пет.4:15

В друг превод на Библията (на английски) този стих е преведен така: **„Не ми давай повод да чувам за страданията ти като убиец, крадец, престъпник, натрапник или като човек, който се бърка в работата на другите хора.“** Кой човек е натрапник? В тълковния речник се казва, че **“натрапникът е човек, който се бърка в работата на други хора.”** В друг тълковен речник се дава следното обяснение за “натрапник”: **“Човек, който си пъха носа във всичките работи, който е прекалено любопитен за неща, които не го засягат.”** Моето определение за натрапник е, че това е “човек, който разкопава, за да открие лошите отчети и работата му е да ги разпространява чрез клюки, клевети, нашепвания и т.н.” Тълковният речник дава следното определение за клюкар: “човек, който по навик повтаря лични или интимни слухове или факти. Да си клюкар означава да се занимаваш или да разпространяваш клюки.” Моето определение за клюкар е, че това е човек, който преувеличава и превръща в сензация клюки или частична информация.

Клеветници са онези: “които се стремят да открият грешка в поведението и в маниерите на другите и след това разпространяват откритията и критицизма си сред членовете на църквата.” Клеветата представлява разпространяване на слухове, които увреждат репутацията или доброто име на някой човек.” От своя страна “слухът” представлява: “тайно изразяване на вярване или клюка. Разпространителят на слухове говори тихо, разпространявайки клюки, клевети и интриги.” Когато мислим за тези дефиниции, на пръв поглед да бъде човек натрапник, или клюкар, или разпространител на слухове, или даже клеветник, не изглежда да е толкова лошо, като това да е убиец, крадец или престъпник. Но въпреки това, Апостол Павел приравнява всички тези неща и показва, че те представляват еднакъв грях в очите на Бога. Друго велико указание, приканващо ни да се занимаваме само със собствените си дела може да се намери в 1 Сол.4:11:

„Стрежете се да водите спокоен и мирен живот, да се интересувате от своите дела и да изкарвате хляба си със собствените си ръце, както ви заповядахме.“

Грехът на преувеличението

Господ ми разкри, че на пръв поглед безобидния навик да се преувеличава, е точно толкова грях, колкото и другите грехове. Защо винаги се стремим да преувеличаваме? Защото искаме нещата да звучат по-добре, когато те са само добри или да изглеждат по-лоши, отколкото всъщност са. Очевидно такава е природата на плътта - да преувеличава и да надува нещата извън нормалните им размери. В този откъс Бог казва, че устата на свещениците Му трябва да охраняват и да пазят чисто познанието за волята Му. Защо? Защото хората търсят, питат и очакват да получат указания от устата на свещеника, който е пратеник на Бога. Като пратеници на Бога и Негови говорители, ние трябва да сме сигурни, че законът на истината и на благодтта са в устата ни и ние не говорим зли и лоши неща.

Част 13

Правдив език

„Послушайте, защото ще говоря хубави неща. И ще отворя устните си да произнеса правото. Защото езикът ми ще изговори истина и нечестият е мерзост за устните ми. Всичките думи на устата ми са справедливи (в хармония с Божията воля), няма в тях нищо лъжливо или опако. Те всичките са ясни за разумния човек (който отваря сърцето си), и (са) прави за тия, които намират знание (и живеят в хармония с него).“ (Пр.8:6-9)

Този откъс ни учи какви трябва да бъдат не само нашето признание и свидетелство, но и нашата репутация. Репутация е не само това, което казваме за себе си, но и това, което другите говорят за нас. За нещастие, всички ние сме научени да говорим с увъртания. Когато свършим да говорим, често пъти слушателите все още не са получили и най-слаба представа за онова, което сме казали.

Трябва да се научим да говорим ясно, разбрано, недвусмислено, честно и внушавайки доверие. Както е казал Яков, не трябва проклетие и благословия да излизат от една и съща уста. Тъкмо обратно, трябва да приличаме на целомъдрената жена от Пр.31 и в устата ни трябва да присъства закона на благодтта. Като деца на Бога, изпълнени със Светия Дух, ние трябва да демонстрираме плодовете на Духа, особено благодт, благородство, скромност и смиреност. Такава трябва да бъде нашата склонност.

Каква е вашата склонност?

„Като ревящ лъв и гладна мечка е нечестив(ия) управител.“ (Пр.28:15) “Склонност” наричаме обичайното настроение. “Темперамента” е обичайната склонност или обичайния начин за емоционален отговор на ежедневните предизвикателства. **Каква е вашата склонност?** Дали по принцип сте щастлив и добродушен човек **или сте човек с недоволен и раздразнителен характер?** Дали сте любезен и учтив човек или сте изпълнен с горчивина и недоброежелателност? **Имате ли здрави нерви или сте лесно избухлив?** Ако сте лесно избухлив, за дълго време ли оставате в плен на лошото настроение? **Дали сте позитивно и оптимистично настроен или сте черноглед и подтиснат човек?** Лесно ли ви минава, лесно ли се задоволявате **или сте човек с тежък и взискателен характер?** Както споделих, аз очевидно бях обградена от хора с негативен характер. **Трудно е да се задоволи човек, който има такава нагласа.** Ако някога сте били в компанията на подобен човек, аз съм сигурна, че разбирате какво имам предвид. Такива хора като че ли винаги искат нещо друго, а не това, което притежават, като например когато човек яде пържено пиле и съжалява, че пилето не е печено. Това е много прост пример, но съм сигурна, че разбирате какво имам предвид. **Човек с подобен характер често бива наричан “крив човек”, “мърморко” или “мечка”.** Каква е душевната ви настройка? Дали сте “ръмжаща мечка” или сте “весела мечка”.

Горд характер

„Мерзост за Господа е всеки, който е с горделиво сърце, даже ръка с ръка да се съедини, пак той няма да остане ненаказан.“ (Пр.16:5)

Трудно се живее с горди хора, защото те са много арогантни. Такива хора не искат да чуят за нищо, защото считат, че знаят всичко. Тъй като са извънредно самоуверени, те винаги заемат отбранителна позиция **и по тази причина им е трудно да приемат забележки,** тъй като в техните очи това е акт на признание, че са сгрешили, **а те са почти неспособни да направят подобно признание.** В службата ми Бог ме използваше да извличам поуки от Словото Му. Най-общо казано, плътта не се интересува от поуките, но тъкмо това е начина да израстваме в Господа. Въпреки, че се опитвам да посочвам тези поуки с любов, понякога това става причина хората да се настройват срещу мен, тъй като поради гордостта си, те се

съпротивляват срещу истината. Въпреки това Исус ни е казал, че тъкмо истината ще ни направи свободни (Йоан 8:32). **Запомнете, щастливите хора са свободни хора.**

Освен че винаги са в кръгова отбрана, **гордите хора обикновено са заети да убеждават другите хора колко много трябва да се променят те или какво трябва да направят. За мен беше голяма изненада да осъзная, че не е моя работа да убеждавам когото и да е. Това е работа на Светия Дух.** В Йоан 16:8 Исус казва, **че тъкмо Светия Дух убеждава хората за това, което е истина. Това означава, че ние с вас не трябва да играем ролята на Бога в живота на другите хора.** Аз ви разказвах как играех ролята на Бога пред децата си, защото не знаех как да постъпвам по начина, по който постъпваше съпругът ми - да им кажа какво трябва да направят, без да се позовавам на Божието Слово и след това да продължа да си гледам работата, оставяйки на Светия Дух да ги убеждава за истината. **Ако децата ми трябваше да бъдат поправяни, аз си мислех, че е мое задължение да се опитвам да ги убеждавам, че те са сгрешили, а аз съм права.** Изнасях им лекции и проповеди в продължение на часове, опитвайки се да ги накарам да се съгласят с мен. Това постоянно повтаряне, това престараване не доведе до нищо повече от това, че имах две деца, които бяха толкова изнервени, **че едва ме понасяха.** Благодарна съм на Бога, че ми помогна и аз възстанових отношенията си с тях. Гордите хора считат, че трябва да убеждават другите, че именно те са правите, а другите грешат. Както ни казва този стих от Притчи, подобно поведение от позицията на превъзходство не е харесвано от Бога, Който иска децата Му да са любезни и смирени, а не горди и арогантни.

Освен това гордите хора обикновено са с много твърд характер, което обяснява защо те толкова стриктно държат да се спазва дисциплината. Те си имат свои собствени начини за свършване на нещата и ако човек не се придържа към тях, те реагират строго, а понякога даже агресивно: “Ето така се прави това! Това е единствения правилен път!” Ето по този начин се отнасях с децата си и това беше причината, поради която съпругът ми, който беше военен, ми казваше, че от мен би излязъл добър сержант от армията. Но подходът и поведението ми към собственото ми семейство не дадоха очакваните от нас резултати. Всъщност, те имаха обратен ефект.

Освен това, гордите хора често пъти са комплексирани и противоречиви.. Въпреки, че Библията ни призовава да живеем просто, **те считат, че трябва да постигат превъзходни резултати във всяко свое начинание и се стремят от всяка къртчина да правят планина.** Една от причините за това е факта, че гордите хора си мислят, че трябва да разберат всичко, че трябва да знаят и да разбират всяка подробност за всяка ситуация **и да знаят причината за всичко, което се случва в живота.** Всички тези неща ни помагат да си обясним защо гордите хора обикновено не са много щастливи. А нещастните хора не могат да направят така, че другите хора да са щастливи. Това ни дава основание да се запитаме: Бог каква душевна настройка иска да имаме, за да бъдем благословение за себе си и за другите. Бог не ни ли дава пример, който да следваме?

Правдив характер

„Ето моят служител, когото съм избрал, този, когото обичам и в когото намирам голяма радост. Ще положи Духа си върху него и той ще провъзгласи справедливост за народите. Няма да се кара или да вика, нито хората ще чуят гласа му по улиците си. Повалена тръстика няма да пречупи и мъждукащ фитил няма да угаси. Няма да спре, докато справедливостта не възтържествува. И в него ще бъде надеждата на всички народи.“ (Мат .12:18-21)

Като вярващи, като любими деца на Бога, създадени по Негов образ, Той иска да имаме същия правдив характер, който е демонстрирал и Синът Му Исус. Мнозина от нас вярват, че ако Исус влезе в една стая, изпълнена със страсти и борби, ще му бъдат необходими само няколко минути, за да усмири тази ситуация. **Ето такава правдива природа е притежавал Христос. Той е бил облечен в кротост и не е трябвало да доказва нищо.** Той не се е интересувал какво ще си помислят хората за Него. Исус е знаел кой е, поради което не е изпитвал нужда да се защитава. Въпреки, че е имало хора, които са били разгневени от Него и са Го нападали с обвинения и с всевъзможни противопоставяния, **Исус винаги е отговарял миролюбиво и с любов.**

Такова е поведението, **което Бог иска и ние да проявяваме.** Това са думите, които Исус иска да изговаряме, думи които окуражават, които поучават, които наставляват и които възвисяват всичко около нас. По този начин ли се държите или сте вечно недоволни, постоянно мърморещи и лесно раздразнителни? Дали сте смирени, честни, откровени и търсеци споразумение или сте горди, непримирими и усложняващи обстановката?

Съпругът ми е един от малцината, които познавам, който наистина притежава успокояващ характер. Той толкова лесно се сработва с всички, че това постоянно ме изумява. **Може да се е подготвил за лягане, но ако го помоля да отиде да ми купи нещо от бакалията, той ще отговори: “Разбира се, веднага отивам.”**

Ако аз се окажа на неговото място, мога да ви уверя, че реакцията ми ще бъде коренно противоположна! Често хората с такова успокояващо поведение окуражават и повдигат духа на другите около себе си. Независимо от случващото се около тях, независимо от това, което казват или правят другите, такива хора винаги имат с какво да окуражат и да кажат нещо любезно на всеки човек.

Това е начина, по който Бог иска да се държим. За това Бог ни е дал способността да говорим - **не да разкъсваме хората на части или да ги критикуваме, не да ги съдим или да обвиняваме онези, които не са съгласни с нас**. Като пратеници на Бога, като Негови говорители, като Негови посланици на мира, ние не трябва да сме груби и коравосърдечни, не трябва да сме горди и арогантни, не трябва да сме твърди и неотстъпчиви. Тъкмо обратното, трябва да бъдем успокояващи и любезни, скромни и смирени, сговорчиви и лесно приспособяващи се хора. За да правим това, за да бъдем такива, каквито Бог иска да бъдем като Негови представители на тази земя, **ние трябва да се разделим със старата си природа и да приемем новата си природа, която е природата на Неговия любим Син Исус Христос**.

Новата природа

„А що се отнася до предишния ви начин на живот, бяхте научени да отхвърлите от себе си старата същност, която гние поради измамните си страсти, да се обновите в своя ум и дух и да си сложите новата същност, създадена по Божие подобие, истински праведна и свята.“ (Еф.4:22-24)

В King James Version първия стих от този откъс е преведен така: *„А що се отнася до предишния ви начин на говорене...“* Въпреки, че гръцката дума *anastrophe* от този стих в по-съвременните преводи вече не се превежда като “говорене”, а като “начин на живот”, аз все още вярвам, че има важна връзка между начина на говорене и начина на живот, което е отражение и демонстрация на природата ни.

Господ ми каза, че природата ни се разкрива чрез говоренето ни. Следователно, факт е, че думите ни разкриват какъв човек сме и природата ни, се изявява чрез устата ни. Ако имаме успокояващ характер, думите ви ще успокояват развълнуваните води. Библията не казва ли, че един мек отговор отклонява яростта (Пр.15:1). Това е истина, но трябва с желание да отхвърлим гордостта си и да позволим на Светия Дух във всяка ситуация да работи в нас според желанието си. Ако подобно на Исус с готовност, кротост и подчинение се смирим пред Бога, тогава същата природа, която мотивира Неговите думи и действия, ще се превърне в наша природа и ще донесат успокоение в живота ни и в живота на хората около нас. Исус нарича това да поемем върху себе си игото Му.

Природата на Исус

„Елате при мен всички вие, които сте уморени и натоварени с грижи, и аз ще ви успокоя. (Аз ще облекча, ще съживя и освежа душите ви). Поемете моето иго върху себе си и се научете от мен, защото съм кротък (мек) и със смирено сърце (скромнен), и ще намерите покой за душите си (облекчение, лекота, освежаване, възстановяване и блажено спокойствие). Защото игото, което ви давам, лесно се носи (то е полезно, добро, не е тежко, не е уморително, не е притискащо, а е удобно, милостиво и приятно) и товарът, който слагам върху вас, е лек.“ (Мат.11:28-30)

След като трябва да притежаваме и да демонстрираме природата на Исус, тогава трябва да знаем какво представлява тя. Всеки човек притежава различна природа. Няма двама човека, които да са напълно еднакви. Освен това в резултат цикличните промени в живота и от жизнения му опит, природата на всеки човек също се променя.

От години наблюдавам различията между моята природа и природата на съпруга ми. По природа аз съм войнствена натура. **Трудно се угажда на хората от моя тип природа. Нищо не им харесва и винаги се стремят от всяко нещо да направят голям проблем**. Такива хора не са много щастливи. **Най-щастливи са онези хора, които приемат нещата такива, каквито са, на които лесно им се угажда и с които лесно се живее, хората, които “плуват по течението”, които се приспособяват и нагаждат към обстановката**. Такива хора обикновено носят успокоение на развълнуваните води. Трябва да призная, че през първите 21 години от нашия брак, преди да бях изпълнена със Светия Дух, съпругът ми беше много по-щастлив от мен. От този момент до сега аз най-после започнах да се доближавам до него, защото притежавам в себе си повече от Божието Слово в сравнение с по-рано.

Но даже след като се кръстих в Светия Дух, в мен не се извърши внезапна промяна за една нощ. **Истинската промяна просто не става лесно или бързо**. Все още ли не сте научили, че след като трябва да се променят, **вие задължително трябва силно да желаете промяната и да положите някои усилия?** Много хора биха предпочели да вземат някакво хапче или да кажат някакви магически думи вечерта и на следващата сутрин да се събудят напълно променени и напълно различни.

Промените просто не стават по този начин. Не е възможно човек да стане светия за една нощ или внезапно да стане служител на Бога. Ако трябва да променим природата си, тогава ще трябва да изтърпим някои страдания. Ще трябва да работим в съгласие с Бога, докато Той стъпка по стъпка ни променя, за да станем в хармония с Неговата воля и постепенно да ни трансформира, за да заприличаме на образа на

Неговия Син Исус. В ст.29 от този откъс (Мат. 11) Исус описва природата Си. Той казва, че е кротък, мек, скромен и със смирено сърце. По-нататък продължава и казва, че ако поемем игото Му, т.е. Неговата природа и ако се учим от Него, ние ще намерим покой. Когато започнем да възприемаме милостта, кротостта и смирението, които характеризират живота на Исус, ние ще открием Неговия покой за душата си. В ст.30 Исус описва игото Си - природата Си - като нещо лесно, полезно и добро, леко, не уморително и не притискащо, а приятно, удобно и милостиво. **Помнете, че ако сте под напрежение, то не идва от Бога.** Неговата природа не е такава. Господ не създава напрежение, това е методът на дявола и на онези, които се подчиняват на дявола. Исус притежава успокояващ и миролюбив характер. Това е причината, поради която Библията казва, че ако искаме да бъдем водени от Божия Дух, ние трябва да бъдем водени от мира (Кол.3:15). Ако сме водени от мира, тогава можем да бъдем уверени, че сме водени от Бога, защото Той е мира, който е вътре в нас.

Твърде много християни посещават различни събирания в търсене на “гласът”, очакващи да чуят “думата” на Бога. По време на нашите събирания под ръководството на Светия Дух на мен ми бяха дадени думи на знание, думи на мъдрост и думи на предсказание. Всеки харесва тава. **Но когато нещата дойдат до раздяла с плътската ни природа и да бъдем трансформирани от Духът в природата на Исус Христос, това е различна история.** Точно тук минава разграничителната линия между зрелите християни и бебетата-християни. В такава ситуация се разкрива кой човек наистина сериозно желае да бъде с Бога и чии желания са несериозни. **Лесно е да си останем такива, каквито сме. Лесно е да продължим да бъдем груби, жестоки, непреклонни и притесняващи към останалите. Но това ограбва мира и радостта ни.**

Дължни сме да се научим, че ако наистина искаме да бъдем щастливи, ние трябва да станем подобни на Исус, да възприемем Неговата природа, така както Той възприе нашата природа върху Себе Си (Евр.2:16). Дали наистина сме последователи на Бога се определя от това, дали сме груби и жестоки или сме сладкодумни и успокояващи.

Свято и ароматно миро за помазание

„При това Господ каза на Моисей: Вземи си изрядни аромати от чиста смирна 500 сикли, от благоуханна канела половината на това, сиреч 250 сикли, от благоуханна тръст 250 сикли, от кайсия 500, според сикъла на светилището, и от дървеното масло един ин; и да ги направиш миро за свято помазание, мас приготвена според изкуството на мироварец; това да бъде миро за свето помазване.“ (Из.30:22-25)

Наистина ли искате да бъдете помазани? Искате ли да бъдете напоени от мирото за помазание на Светия Дух? Искате ли да бъдете обогатени от сладкия аромат на Светия Дух? Според Библията има духовен аромат, който се издига нагоре от живота ни. *„Защото за Бога ние сме Христовият аромат сред тези, които вървят към спасение, и сред онези, които вървят към гибел“ (2 Кор.2:15).* Поради това тези неща, които виждаме в Стария Завет са тясно свързани с практическите неща от Новият Завет.

Съставните части на мирото за помазание

„И да помажеш с него шатъра за срещане, ковчега с плочите на свидетелството, трапезата и всичките ѝ прибори, светилника и приборите му, кадилния олтар, олтара за всеизгарянето с всичките му прибори, и умивалника с подножката му; така да ги осветиш, за да бъдат пресвети; всичко що се докосва до тях ще бъде свято. И да помажеш Аарон и синовете му и да ги осветиш, за да ми священодестват.“ (Из.30:26-30)

Притежавам една книга, написана от Хана Хърнард, озаглавена “Планини от благовонни подправки.” Когато четох този откъс от Изход, аз започнах да се питам какво ли представляват различните благовонни подправки и ги потърсих в тази книга. Според Хана Хърнард **смирната олицетворява смирението.** Тъй като в рецептите за мирото се предписват 500 сикли смирна, това е огромно количество смирна. Както знаем, смирението е една от отличителните характеристики на Исус Христос. Канелата олицетворява добротата, а тръстиката – милосърдието.

Следователно, **ако искаме Божието помазание, ние трябва да сме пропити от смес от смирение, доброта, милосърдие и любезност.**

Израстване в Христос и в любовта

„Искам да кажа, че докато наследникът е още дете, той по нищо не се отличава от един роб, макар и да е господар на всичко. Той е подвластен на настойници и попечители, докато не дойде времето, определено от неговия баща.“ (Гал.4:1-2)

За да сме в състояние да претендираме да получим пълното наследство, което е определено за децата на Бога, ние също трябва да пораснем и да станем зрели в Христос. В Гал.4 Апостол Павел ни казва, че когато един непълнолетен младеж получи наследство, то се контролира и пази от доверен човек, докато наследника достигне до пълнолетна възраст. Като наследници на Бога и сънаследници заедно с Исус (Рим.8:17), ние имаме наследство в Христос. **Но докато не пораснем и не изоставим детинските неща, това наследство се пази за нас от Светия Дух.**

Ние получаваме Божиите благословии когато станем достатъчно зрели, за да се справяме с тях. Един от начините да покажем, че сме зрели, е да демонстрираме контрол над устата си. Както видяхме в Ис.58:6-9, освен това трябва да развържем връзката на греховността, да развържем връзките на игото, да се освободим от притеснението и да разрушим всяко поробващо иго. Трябва да разделяме хляба си с гладните и да приютяваме бездомните в домовете си, да обличаме голите и да не се крием от собствената си кръв и плът. Това, което ни казва Бог в този стих е, че иска от нас да имаме такъв зрял характер, какъвто е имал Неговия Син Исус, т.е. да не сме егоисти или егоцентрични, а да се грижим за другите хора. Когато имаме такова поведение, Бог ни казва, че светлината ни ще изгрее като утринна заря и изцелението ни, възстановяването ни и желанието ни за нов живот ще блика като фонтан. Тогава нашата праведност, нашата справедливост и правилната ни връзка с Бога ще вървят пред нас и ще ни водят към мир и преуспяване. Тогава славата на Бога ще бъде нашата защита и когато се обръщаме с молби към Бога, той ще ни отговаря.

Когато свалим от себе си игото на робството и критично насочения си пръст към другите хора, когато престанем да критикуваме и да се сърдим един на друг, когато отхвърлим от себе си всяка форма на фалш, жестокост, несправедливост и греховно говорене, **чак тогава в живота ни ще дойдат благословиите на Бога.** Това става, когато се превърнем в истински християни, в благоуханен аромат, издигащ се към Бога. (Трябва да се замислим заслужава ли си заради съмнителното удоволствие, свързано с критичното ни отношение, да жертваме възможността да получим тези благословии на Бога. Изборът е наш.)

Формула за живот в Царството

„Чрез тях Той ни даде онези велики и безценни дарове, които бе обещал и чрез които можете да участвате в божествената природа и да избягате от покварата (загниването и разложението) в този свят, идваща от човешките страсти (желания и лакомия). Именно заради това направете всичко възможно да прибавите към вярата си (към светите обещания) добродетелност, към добродетелността си - знание, към знанието (развивайте в себе си) въздържание, към въздържанието (развивайте в себе си) търпение (и издръжливост) и към (демонстрираното) търпение (развивайте в себе си) - благочестие, към (демонстрираното) благочестие (да развивате в себе си) братска обич и към (демонстрираната) братска обич (развивайте в себе си Християнска) - любов. Ако тези качества ги има във вас и се увеличават, те ще ви помогнат да станете дейни и продуктивни и ще ви доведат до пълното (лично) познаване на нашия Господ Исус Христос (Месията и Помазаникът).“ (2 Пет.1:4-8)

В този откъс се намира библейската формула за излизане от плътта и за навлизане в божествената природа, с цел да заживеем наистина в Божието Царство. Ние започваме връзката си с Бога във външния двор на храма. От тук се преместваме във вътрешния двор, а от там най-накрая влизаме в Светая Светих. Ние започваме християнския си живот като новородени бебета. Ние четем Библията и се молим в плът. Бог приема този начин на богослужение, тъй като ни приема такива, каквито сме, но след това ни казва: “Време е да влезеш във вътрешния двор.” Част от словото идва при нас чрез съобщенията за святост, които ни казват, че до сега Бог ни е позволявал да вършим някои неща, но оттук нататък те са забранени. Накрая идва денят, когато Бог ни казва: “А сега е време да влезеш в Светая Светих (Най-святото място).” За да влезем там, ние ще трябва да поставим целия си живот на олтара пред Бога. Не можем да си запазим малките неща, които искаме за себе си. За да станем истински поклонници на Бога в дух и истина, самите ние трябва да се предоставим изцяло на Бога (Йоан 4:23). Това означава, че трябва самите ние да сме готови да живеем така, както иска Бога, като вярваме, че Той ще ни даде милостите да постъпваме по този начин (Фил.2:13).

В 2 Пет.1:4-8 се казва, че първото нещо, което трябва да приеме са обещанията на Бога **и към тях да добавим нашето старание.** Много хора са спрели в началото **и никога не отиват по-далече от обещанията на Бога.** Тези хора през цялото време се задоволяват само да цитират тези обещания, **но никога не добавят никакво старание или усилие от своя страна,** поради което никога не виждат изпълнението на обещанията в собствения си живот.

След като трябва да израстваме, за да стигнем до истинска християнска зрелост и да изпълним Божията воля и Божия план за живота ни, тогава е необходимо да притежаваме решителността да извървим пътя, по който сме тръгнали (2Тим.4:7). Ще има неща, които ще ни пречат, ще ни се противопоставят, ще ни обезкуражават и ще ни карат да се откажем. Поради това трябва да имаме решителност и упоритост.

След това ни се казва към старанието си да добавим вяра, която от своя страна създава добродетелност или високо качество. Идва време в живота ни, когато Бог казва: “Повече не можеш да бъдеш мързелив, небрежен и недисциплиниран. Ти трябва да демонстрираш високо качество, решителност и християнска енергия.”

Това високо качество след това се развива в познание, което произвежда самоконтрол и въздържание. **Това означава, че повече не можем да правим това, което ни се иска да правим, а сме длъжни като Исус да демонстрираме решимост да изпълняваме волята на Отца.** След като вече сме усвоили самоконтрола, той на свой ред ни води до търпение, което се изразява в спокойствие и издръжливост. Търпението не се

ограничава само до способността да се чака, а да се чака с добро настроение. Докато чакаме, животът ни продължава да излъчва сладък аромат към висините на Бога.

Като правило за нас е по-лесно да излъчваме добър аромат, когато нещата се развиват по нашия начин. **Много по-трудно е да правим това, когато хората около нас получават отговор на молитвите си, а нашите молитви като че ли не се издигат по-високо от тавана на стаята.** В такива моменти може да ни се струва, че Бог отказва да ни чуе. Всички ние изживяваме такива времена. Целта на изпитанието е да провери какъв аромат излъчваме, докато преминаваме през трудния период.

После нашето търпение, спокойствие и издръжливост се развива в нещо, наречено благочестие. То се получава, когато започнем да се намираме под постоянното въздействие на съобщенията на светостта. Защо? Защото Бог създава всяка от тези християнски добродетели, под ред една след друга. Бог ни взема в Себе Си и ни кара да станем годни да пребиваваме в Неговото свято присъствие. Той ни подготвя да бъдем използвани от Него по време на второто Му връщане. След благочестието идва братска обич, която произвежда истинска християнска любов, която е синоним на Богоподобната любов.

Облечете се със смирение

„Отнасяйте се със смирение един към друг (облечете се с облекло на служител, така че то да не може да бъде съблечено от вас, и се освободете от гордостта и арогантността), защото Бог е против горделивите (против тези, които преувеличават, които се държат презрително, които са самонадеяни и които обичат да се хвалят), а на смирените дава благодат.“ (1 Пет.5:5)

По времето, когато започнах това проучване посветено на устата, Бог ми разкри чрез тази формула, че се намирам на етапа точно пред християнската любов. Когато се връщам към този момент от живота си, аз разбирам, че Бог ме е превел през всички тези етапи от християнското израстване, а сега ми казваше, че вече е време да направим това, което казва Петър и да се облека със смирението на Христос. Вярвам, че Бог казва това на всеки от нас, които сме в Тялото Христово.

Ние трябва да облечем мантията на смирението, кротостта, любезността и благородството. Ние трябва да носим тази мантия, докато живеем в света и да постъпваме като Исус, като излъчваме сладък аромат и демонстрираме успокояващ характер. След като получих съобщението от Бога, случи се така, че проповядвах пред едно събрание. Когато завърших службата, при мен дойде един човек и каза: “Чувствам, че това ще бъде за вас само едно потвърждение, но аз имам едно съобщение, което Бог ви изпраща чрез мен.” Той продължи и цитира откъса 2 Пет.1:4-9, а след това каза: “Бог каза, че се намирате на етапа братска обич и след това идва Царството.” Сега, когато бях предупредена, аз внимавам какво ми казват другите хора, но в конкретния случай беше невъзможно казаното от него да беше плод на някаква случайност. Това ме окуражи много, защото вярвах, че случилото се е потвърждение на онова, което Бог вече ми беше казал.

Да искаш да бъдеш променен

„Тогава всички ние с открити лица, докато съзерцаваме Господната слава (в Библията) като в огледало, се преобразяваме в неговия образ с все по-голяма слава и това преобразяване е (идва) от Господа, който е Духът.“ (2 Кор.3:18)

Промяната, която трябва да се извърши във всеки един от нас не става в резултат от собствените ни усилия и не е плод на старанията ни или на добрите ни дела. Промяната идва, когато лично и интимно опознаем Бога. Ще ви кажа, че това е ваша лична отговорност. Признанието е добро нещо и прави добри неща в живота на вярващия, но то не може да промени вътрешния човек. Някои начини за молитва са добри и помагат да се развива духовна дисциплина. Но те не променят вътрешния човек. Четенето на Библията и посещаването на църковните събирания и много други подобни неща са добри. Това са неща, които всеки вярващ е длъжен да прави. **Но те не променят вътрешния човек. Има само едно нещо, което променя вътрешния човек и то е престоя в присъствието на Бога и разрешението, което Му даваме, за да работи Той, а не ние вътре в нас.** Точно в този момент цялата Христова Църква работи и се бори, опитвайки се да се промени. Бог ми показа, че ще оцени много високо, ако просто Го наблюдаваме в Словото Му и разрешим на духът Му да ни променя, за да заприлича на Него. Ние християните станахме толкова религиозни. Всъщност ние си имаме своя собствена религия! Ние планираме и програмираме всичко в духовния си живот. Няма нищо лошо в дисциплината и в порядъка, но ако оставим Бога вън от нашите планове и програми, тогава ние сме изправени пред един огромен проблем. Единственото нещо, което наистина ще ни промени е да влезем в Божието присъствие и да чакаме Той да свърши вместо нас това, което ние самите не можем да свършим за себе си. Не ви призовавам да отидете при другите хора и да се опитате да бъдете любезен, смирен, благ или обичаш. Ако това е посланието, което сте получили от тази книга, тогава единствения резултат ще бъде, че ще се разочаровате. Това послание няма за цел да ви съди за това, което сте или за това, което сте били в миналото. Неговата цел е ви окуражава поради това, което можете да бъдете, стига да имате желанието да се подчините на Духа на живия Бог.

Господ търси хора, които искат да бъдат променени от това, което са, за да станат такива, каквито само Бог може да ги направи да бъдат. Първата крачка в този процес обикновено включва и промяна в говоренето. Това е било истина за Авраам и Сара, когато са били научени да се наричат с нови имена. Това е било истина за Моисей, който се е оправдавал пред Бога, че не може да говори добре, защото заеквал. Това е било истина за Исаия, който казал, че е човек с нечисти устни, който живее между хора с нечисти устни. Това е било истина за Йеремиа, който твърдял, че е твърде млад, за да е в състояние да говори за Бога. Същото това нещо е истина и за вас. Ако искаме да бъдем променени, Господ ще ни преоформи и преобрази по Собствения си начин и в определеното от Него време, докато просто престояваме в присъствието Му във вътрешния човек (в душата си).

Познаване на Бога

В заключение бих желала да споделя с вас този цитат от една книга, наречена “Познаване дълбочините на Исус Христос”:

„Тук, във вашия дух пребивава Бога. О, колко прекрасно ще се почувствате, когато научите да пребивавате там с Него. Неговото божествено присъствие размеква твърдостта на душата ви. А когато се разтпя тази твърдост на душата ви, от нея се разнася прекрасен аромат.“

Замислете се за момент над това. **Бог пребивава в духа ви. Но трябва да се научите вие самия да пребивавате там заедно с Него. Раждането на плодове не се дължи на това, че посещаваме църковни събирания, че се молим редовно, упорито и старателно, че четем Библията, че признаваме греховете си, колкото и добри да са тези неща. Раждането на плодове е резултат от пребиваването в Божието присъствие и от това, че Му позволяваме да пребивава в нас.** Тъкмо Неговото присъствие размеква твърдостта на душата ни, за да се разнесе от нас сладък аромат. Искате ли да се промените? Искате ли да престанете да бъдете корав, жесток, остър и притесняващ другите хора? Искате ли да станете смирен, кротък, благороден и любезен? Искате ли да заприличате на Исус? Тогава се научете да пребивавате в присъствието Му, за да може Той да създаде във вас успокояващ език и успокояващ дух.

Заклучение

„Но отбягвай (всички) безбожни празнудумства (празно, безполезно, губещо времето говорене), защото те само отдалечават хората от Бога.“ (2 Тим.2:16)

В тази книга се опитам да подчертая важността на това, колко благословии или нещастия причиняваме с думите, които произнасяме. **Помнете, че в думите се съдържа сила.** Това е причината, поради която в Библията толкова често се говори за погрешно или за правилно използване на устата (вижте приложения списък на стихове от Библията, посветени на тази тема).

За да илюстрирам големия брой стихове в Библията, посветени на устата, аз споделих някои свои преживявания, които хвърлят светлина върху поуците, които извлякох от собствения си живот и служение на Бога. Освен това споделих примери за някои от личните положителни признания, които използвам, за да прилагам Божието Слово към многото житейски ситуации, с които всички ние се срещаме в християнския си живот.

Искрената ми молитва е тази книга да ви помогне в собствените ви усилия да постигнете контрол над думите си и по този начин да промените живота си и обстоятелствата, в които живеете - за ваша полза и в полза на хората около вас. Избягвайте всички празни и безсмислени разговори, водени поради липса на работа. Вместо това се учете да говорите така, както говори Бог. Тъкмо Божието Слово, изречено с истина и любов от устните ви ще се върне при Бога, след като извърши Неговата воля и Неговата цел. Но за да се говори това Слово с истина и любов, сърцето ви трябва да бъде право пред Господа, защото устата говори именно това, което се намира и прелива от сърцето - за добро или за лошо. Човек е обвързан от думите си, от това, което декларира. Вие ще бъдете съден от тях и заради тях. Веднъж Уочман Нии казал: “Ако чуете какво говори един човек, по думите му можете да откриете духът, който се разнася от тях.” Това е причината, поради която е толкова важно да поставяте стража на устата си, за да стане така, че това, което се разнася от тях да бъде не само истинно, но и любезно, позитивно, поучително и в хармония с волята на Бога.

Вие можете да промените действията и поведението си, но първо трябва да промените мислите и думите си. А за да направите това, вие се нуждаете от помощта на живеещия във вас Дух на Бога.

Подходът определя действието. Ако наистина искате живота ви коренно да се промени, тогава се подчинете на Бога и смирено Го молете да ви преобразява, за да станете подобен на образа и природата на Неговия Син Исус Христос. Той прави това за мен, а след като може да го направи за мен, Бог може и ще го направи и за вас. Бог да ви благослови.